

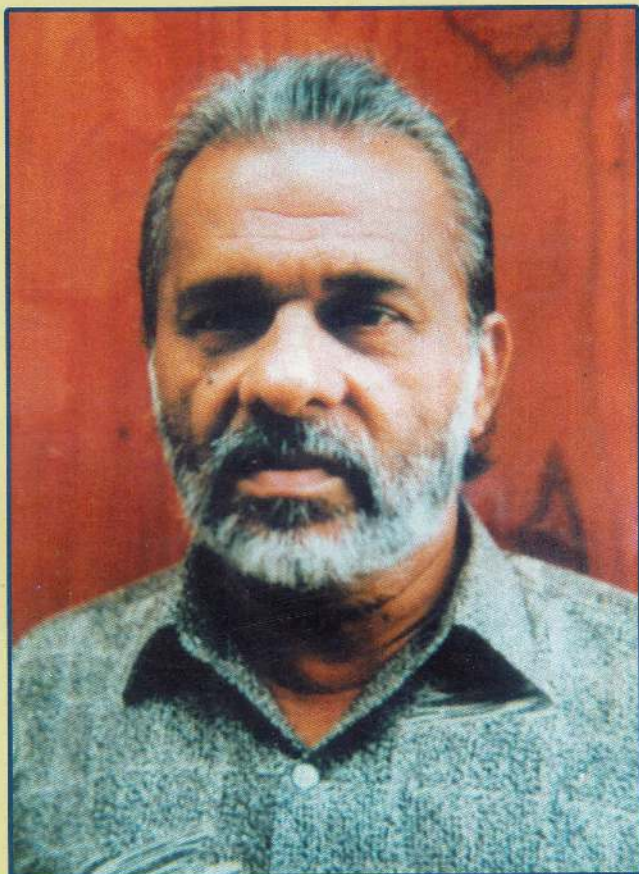
50வது ஆண்டை நோக்கி...

மலரிகை

ஆசிரியர் : டொபர்லக் ஜீவா

மலையகத்தில் முகிழ்ந்தெழுந்த
இலக்கிய விடிவெள்ளி!

மார்ச் 2012

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விலை 40/-

தீருமண சேவை

15 வருடத் திருமணசேவை நிறைவினை முன்னிடந்
வேல் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு!

விபரம்:

விவரங்களுக்குத் தனிமனித நிறுவநர், 'சுயநிதரிவுமுறையு
முன்னோடி', மூத்த, புகழ் பூத்த, சர்வதேச, சகலருக்கு
மான தீருமண ஆலோசகர் / ஆற்றுப்படுத்தநர் குடும்ப
சீடமூடர், மானியமு வேல் அமுதனூடச் சீங்கள், புகழ்,
வெள்ளி மானஸ்யினோ, சனி, ஞாயிறு நுண்பகலி
வேலோ தயங்காது தொடர்புகொள்ளலாம்!

தொலைபேசி:

2360488/ 2360694/4873929

சந்திய:

மன்னேற்பாடரு ஒழுங்குமறை

முகவரி:

8-3-3 மெற்றோ மாடமுனை (வெள்ளவத்தை காவல் நிலையத்திற்கு எதிராக, நிலப்
பக்கம், 33ஆம் ஒழுங்கை வழி) 55ம் ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு-06

துரித- சுலப மணமக்கள் நிரிவுக்குச் சாலச் சிறந்த முறை சுயநிதரிவுமுறையு
ரம்பிய-மனோன்னத மணவாழ்வுக்குக் குடும்பசீடமூடர் மானியமு வேல் அமுதனோ

மல்லிகை

அடுத்தல் பாடுதல் சித்திரம்கனி
ஆதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
சுடுபட்டென்றும் நடப்பவா பிறர்
சன நிலை கண்டு துள்ளுவர்

உலகப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே, இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் மாத்திரம் தான் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை விதந்து பாராட்டப் பெற்ற பெறுமதி மிக்க சம்பவம் இடம் பெற்றுள்ளது. அங்கு பாராட்டப்பட்ட சஞ்சிகை மல்லிகை. இதனை நாடாளுமன்றப் பதிவேடான ஏறன்ஸாட் (04. 7. 2001) பதிவு செய்ததுடன் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக ஆவணப்படுத்தியுமுள்ளது- அத்துடன் உலக வரலாற்றில் முதன் முதலில் சலூனாக்குள் இருந்து வெளிவந்த இலக்கியச் சஞ்சிகையும் மல்லிகையே தான்!

50 - ஆவது ஆண்டை
நோக்கீ...

மாநாள் - 394

*'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine*

மல்லிகை அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் வெளிவரும் தொடர் சிற்றேடு மாத்திரமல்ல- அது ஓர் ஆரோக்கியமான இலக்கிய இயக்க முமாகும். மல்லிகையில் வெளியாகும் எழுத்துக்களுக்கு எழுதியவர்களே பொறுப்பானவர்கள்!

201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.

Tel : 2320721

mallikajeeva@yahoo.com

ஒன்றைத் தெளிவாகப்
புரிந்து கொள்ளுங்கள்;
தனிமனித உழைப்பையே
முலாதனமாகக் கொண்ட
நிறுவனம்தான் - மல்லிகை!

ஒன்றை என்னால் வெகு தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

மல்லிகை இதழ்களை மாதா மாதம் ஒழுங்காகத் தயாரிக்கும் கட்டடங்களில், சில சமயங்களிலே இனி மன ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளும்படி உள்மனம் கட்டடளையிடும்.

ஆனால், சதா இயங்கிக்கொண்டிருப்பதுதான் எனது நீண்டகாலப் பழக்க மாச்சே!

மல்லிகைச் சுவைஞர்கள் இன்று வரைக்கும் கூட, ஒன்றைத் தமது கவனத்தில் கொள்ளத் தவறி விடுகின்றனர்.

தனி மனிதனின் அயரா உழைப்பிலும், இலக்கியத் தன்னம்பிக்கையின் விடாப்பிடியான பிடிவாதத் தாக்கத்தின் பின்னணியின் தாக்கத்தினாலும்தான் மல்லிகை மாத இதழ் தொடர்ந்தும் இத்தனை ஆண்டுகளாக - இந்தப் பெரும் முப்பது ஆண்டுக்கால உள்நாட்டு யுத்தச் சூழ்நிலையிலும், வெளியீட்டுப் பிரதேசம் மாறிய போதிலும்சூட, ஒழுங்காக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது.

பலர் தெரிந்தோ தெரியாமலோ மல்லிகையை ஒரு வியாபாரச் சஞ்சிகை எனக் கற்பிதம் பண்ணிக்கொண்டே, எம்முடன் தொடர்பு வைத்து வந்துள்ளனர்.

இதை மனந்திறந்து சொன்னாலும் கூட நம்ப மறுப்பார்கள், பலர்.

முகவரி பதிந்து, தபாற் தலை ஓட்டி, முடையாகக் கட்டிச் சுமந்து சென்று தபாற் காரியாலயதிற்கு மாதா மாதம் சென்று, இதழ்களைச் சேர்ப்பித்து வருபவர்கூட, மல்லிகை ஆசிரியர்தான். தனிமனித உழைப்பேதான்.

அத்தனை தனிமனித உழைப்பையும், மல்லிகைக்காகப் பயன்படுத்தி இயங்கிவரும் ஆசிரியர், எந்தக் கட்டத்திலுமே மனச்சேர்வு அடைந்து வாழா விருந்தது கிடையாது.

எப்பவோ - பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே - மல்லிகைக்கு ஓராண்டுச் சந்தா செலுத்தியிருப்பார், ஒரு சுவைஞர். திடீரென நினைவு வந்தவரைப் போல, "எனக்கேன், இப்போ மல்லிகை அனுப்புவதில்லை?" எனத் தொலைபேசியில் கேள்வியொன்றைத் தூக்கிப் போடுவார்.

சந்தா முகவரிகளைக் கணினி மயப்படுத்தி, ஒழுங்காக வைத்திருக்கின்றேன்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, சம்பந்தப்பட்டவரின் சந்தாக் காலம் முடிந்து விட்டது! கணினி விவரம் சொல்லும்.

இருந்தும் சந்தா முடிந்து விட்டது. புதுப்பிக்கவும் எனக் கடிதக் குறிப்பு எழுத விரும்பவில்லை. விருப்பமில்லை என்பதை விட, ஆள் வசதியில்லை. அத்துடன் மல்லிகை வியாபார நோக்கத்தைக் கருத்தில் கொண்டு வெளிவரும் மாசிகையல்லவே.

மல்லிகையின் ஆரம்பகால இதழ்

களில் இருந்தே தெளிவாக மல்லிகையின் மாதாந்த வெளியீடு சம்பந்தமாக வெகு தெளிவாக அதன் தொடர் வாசகர்களுக்குப் புரியும் வண்ணம் விளங்கப்படுத்தி வந்துள்ளோம்.

மல்லிகையின் மாத இதழ் வெளியீட்டுடன் தொடர்ந்து பல ஆண்டுக் காலங்களாக மல்லிகைப் பந்தல் புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனத்தையும் ஆரம்பித்து, பல்வேறு விநியோகச் சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றேன்.

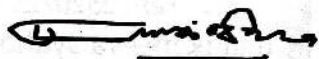
மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள் புத்தகச் சந்தையில் தரமானவை, இலக்கியக் கனதி நிறைந்தவை எனப் பலராலும் பாராட்டப்பட்ட வெளியீடுகள்தான்.

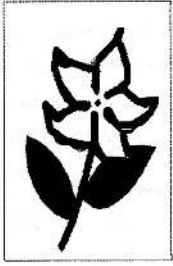
இத்தனை இலக்கியச் சிரமங்களையும், பொருளாதாரக் கஷ்டங்களையும் இந்த மண்ணில் இலக்கிய நேசிப்புக் கொண்டு வாழும் தரமான இலக்கியச் சுவைஞர்களினது நல்லெண்ணத்தின் மீது பூரண நம்பிக்கை வைத்துத்தான் விடாப் பிடியாக இயங்கி வருகின்றேன்.

இந்த அரைநூற்றாண்டு இலக்கிய இதழ் வெளியீட்டில் நான் கண்ட அனுபவங்கள் வேறெந்தத் தமிழ்ப் படைப்பாளியும் அனுபவித்திராதவை எனச் சொல்லலாம்.

நான் நல்லதொரு நடிகன். இலக்கிய நடிகன்! சகலதையும், சகலரையும் நெஞ்சாரப் புரிந்துகொண்டு, இன்றுவரையும் இயங்கி வந்துள்ள இலக்கிய நடிகன்.

- மல்லிகையை நெஞ்சார நேசிப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அற்புதமானவர்கள்!

அரசியல்வாதிகளுக்கோ அடூத்ஷுவரும் தேர்ஷல் தீதே கண்! - துணால், அடூத்ஷுவள்ளுக்கோ அடூத்ஷுவரும் தலைமுறையின் முன்னேற்றும்ஷான் அடிப்படை துேகும்.

ஆமுமாகக் கூர்ந்து சிந்திக்கும் தோது, மெல்லியதொரு சர்வதேச வெளிச்சம் தெரிவது தோலத் தோன்றுகின்றது.

இதுவரை காலமும் எழுத்தாளர்களுக்கு எழுதுவது மட்டுந்தான் வேலை. அவர்கள் எழுதிக்கொண்டே இருக்கட்டும். காசு கொடுத்து வாங்குவோர் படிக்கட்டும்! அதை விடுத்து வெளியே தோய் கலை இலக்கியக் கருத்துக்கப்பால் நின்று அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட - அரசியல்வாசிகளுக்கு மட்டுமே உரித்தான கருத்துக்களை, வெகுசனக் கருத்துக்களை மீறும் அபிப்பிராயங்களை வெளியிடுதல் தகாது! என்றொரு தோதுவான மனப்பான்மையை உருவாக்கிப் தாதுகாத்து வந்துள்ளனர்.

கடந்த அரைநூற்றாண்டுக் காலங்களுக்கும் மேலாக இந்த நாட்டுத் தமிழ் - சிங்கள அரசியல் லாப நஷ்டவாதிகள் நாட்டை இன்று எங்கே கொண்டு சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சகல இலக்கியப் புத்திஜீவிகளும் தெளிவாக உணர்ந்தே தத்தமது ஆளுகைக்குட்பட்ட நிகழ்ச்சிகளில் இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக வெகுசனக் கருத்துக்களை உருவாக்கி வருகின்றனர் என்பதை அவர்களினது விழாக்களில் வெளிவரும் தாரிய மாற்றுக் கருத்துக்களால் எம்மால் உணர முடிகின்றது.

இதுவரையும் இனப் பிரச்சினையால் தாரிய இழப்புகளை எதார்த்த தூர்வமாக நாடு முழுவதும் சந்தித்த சிறுதான்மை இனப் பிரதிநிதிகள், தமது மாற்றுக் கருத்துக்களைக் கூறி சர்வதேச நியாயம் கேட்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் இருந்த தோதிலும் கூட, அங்கு தோய் நமது பிரச்சினையைச் சர்வதேசச் சண்டையாக்காமல் அடக்கி வாசித்ததைக் காண மெய்யாகவே சிறுதான்மை இனத்தினது இன்றைய இராஜதந்திரத்தை மெய்ச்சிப் தாராட்டுகின்றோம்.

நாடு இன்று புதிதாகச் சிந்திக்கத் தோடங்கி விட்டது. இதுவரை காலமும் அரசியல்வாதிகளின் விளையாட்டு நிலமாக நின்று நிலவிய இத்தேசம், இன்று சிந்திக்கத் தெரிந்த எழுத்தாளர்களினது கவன ஈர்ப்பைப் பெற்றுள்ளது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளும் தோது, தோனா முனையின் சர்வதேச வலிமையை எம்மால் தூரணமாக உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

குழந்தைக் கவிஞர் சாரணா கைய்யம்

- வாணிடி ஏ.குத்தாஸ்

மீன்பாடும் தேன் நாடாம் மட்டுமா நகரிலிருந்து கூதலூராம் பதுளை மாநகருக்குக் குடிவந்த புதிது. சுமார் பதினெட்டு வருடங்களுக்கு முந்திய நிகழ்வு. பதுளை தேவாலய வீதியில் சின்ன சரஸ்வதி என்றழைக்கப்படும் சரஸ்வதி கனிஷ்ட வித்தியாலயத்தில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த மலையக மாணிக்கங்களில் ஒருவரான குழந்தைக் கவிஞர் சாரணா கைய்யம் ஆசிரியர் அவர்களைக் காட்டி, 'இவர்தான் கவிஞர் கைய்யம் சேர்' என்று அறிமுகப்படுத்திய போது, ஆனந்தப்பட்டுப் போனேன்.

அதற்குக் காரணம் உண்டு. இந்த வாரமும் அவர் கவிதை வரும், கட்டுரை வரும் என்ற ஆவல் என்னுள் கனிந்த காலமது. அந்த அளவுக்கு என்னைக் கவர்ந்த ஓர் எழுத்தாளரைச் சந்திக்கின்ற போது, ஏற்படும் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேது?

கூர்மையான அமைதி கலந்த புன்னகைப் பூத்த முகம், உயரத்திற்கேற்ற அளவான பருமன். கன்னத்தோடு ஓட்டிய தாடி. கொஞ்சம் வயதானாலும் வாலிப முறுக்குடனான எழில் தோற்றம். அன்புடன் வரவேற்று உபசரிக்கும் நற்பண்பு. அலட்டல் இல்லாத அளவான பேச்சு... இவை எல்லாம் மதிப்பிற்குரிய கவிஞர் என்.எஸ்.ஏ.கைய்யம் (சாரணா) அவர்களுக்கே உரித்தானது.

பதுளையில் பிரபல வர்த்தகமும் (Timber Merchant) சிங்கள மக்களால் 'கொஸ்வத்தை முதலாளி' என்று கௌரவமாக அழைக்கப் பெற்றவருமான மு.ப.யூசுப் அவர்களின் சிரேஷ்ட புதல்வர் நூர்சாலிம் மர்ளியா உம்மா தம்பதியர்களின் சிரேஷ்ட புத்திரனான இவர், பதுளை அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை, சரஸ்வதி கலவன் பாடசாலை, கண்டி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைகளின் பழைய மாணவர்.

1943ஆம் ஆண்டு முதல் கவிஞர் அப்துல் காதர்லெப்பை அவர்களிடம் கல்வி கற்றதோடு, மௌலவி கே.எம்.எ.ஜுமால்தீன் (அப்சலுல் உலமா, பாகவி) அவர்களிடம் மார்க்கக் கல்வியையும் கற்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்.

அறுபதுகளில் 'வீரகேசரி' வார இதழில் 'மகாகவி பாரதி' என்னும் கட்டுரை மூலம் அறிமுகமானவர். வீரகேசரி இஸ்லாமிய உலகம் பகுதியில் இவருடைய ஆரம்பகால

ஆக்கங்களைப் பிரசுரித்து ஊக்கப்படுத்திய அல்ஹாஜ் எஸ்.எம்.எ.ஹசன் (அறபி பாஷா நினைவாலயப் பணிப்பாளர்) அவர்களை எப்பொழுதும் நன்றியுடன் நினைவு கூர்கின்றார்.

1958ம் ஆண்டு ஆசிரியர் தொழிலில் கால்பதித்து, அறுபதுகளில் இலக்கியத் துறை வரை குறுகிய காலத்தில் உயர்வு பெற்றவர். ஆரம்ப காலத்தில் தன்னை ஒரு சிறுவர் பாடலாசிரியராகவே அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார்.

ஒரு காலகட்டத்தில் இவர் தினகரன் புதன்மலர் பகுதியில் கொடிகட்டிப் பறந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை அவர்களுக்குப் பல்வேறுபட்ட துறைகளில் மாணவர்கள் இருக்கின்றார்கள். இருந்தாலும் எழுத்தோடு குறிப்பாகக் கவிதையோடு தொடர்புடையவர் இவர் மாத்திரமே என்பது மகிழ்ச்சிக்கூரியதாகும்.

கவிஞரைப் பற்றி, 'என் நினைவில் ஒரு கவிஞர்' என்னும் நூல், இவருக்கும் கவிஞருக்குமிடையே இருந்த குருபக்தியையும் அபிமானத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

ஆரம்ப நாட்களில் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்குச் சிறந்த சிறுவர் பாடல்களைப் பொழுதுபோக்கிற்காக எழுதியவர். பாடசாலையில் சக ஆசிரியர்கள் தலைப்பு களைத் தந்து, பாடல்களை இயற்றித் தரக்கேட்கும்போதெல்லாம் சளைக்காமல் பாடல்களை யாத்துக் கொடுத்தப் பண்பாளர்.

இவரது முதலாவது சிறுவர் பாடல்கள்

தொகுப்பு 'குழந்தை இலக்கியம்' என்னும் தலைப்பில் 1962ம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இந்நூலை ஆசிரியப் பயிற்சிக் கலாசாலை ஆக்கப் பணிக்காகச் சமர்ப்பித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1974ஆம் ஆண்டு சிறுவர்களுக்கென 'சிறுவர் பாரதி' என்னும் பத்திரிகையை நடத்தினார். ஊவா மாகாணத்திலிருந்து வெளிவந்த முதலாவது சிறுவர் பத்திரிகை இதுவெனலாம்.

சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு எழுதி, விளங்கக்கூடிய எளிய மொழியில் பேசுவதோடு, எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில், 'சிறுவர் பாரதி' சிறுவர் இலக்கியம் வளர்ச்சி பெறாத ஒருநிலையில் அதற்கான ஒரு முயற்சியாக முன்னெடுப்பாக சிறுவர்களுக்கும், இலக்கியத்திற்குள் இழுக்கும் வாசிப்புப் பண்புக்குள் கொண்டுவரப் பாடப்பட்ட ஏடாக இது விளங்கியது என்று பிரபல எழுத்தாளரும், விமர்சகருமான தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் சாரணா கையுமின் 'சிறுவர் பாரதி' பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது நோக்கற்பாலதாகும்.

நாகமுத்தையா, அழ வள்ளியப்பா, பேராசிரியர் மா.இராசமாணிக்கனார், வீ.ஆர்.எம்.செட்டியார் ஆகியோர் சாரணா கையும் அவர்களின் சிறுவர் பாடல்களை வெகுவாகப் பாராட்டியுள்ளனர்.

கலாநிதி பட்டத்திற்காக சிறுவர் நூல்களை ஆய்வு செய்த திருவாளர் வே.தா. கோபாலகிருஷ்ணன் எம்.ஏ. (புவண்ணன்) அவர்கள் சாரணா கையும் அவர்களின் 'குழந்தை இலக்கியம்' நூலையும் தமது ஆய்வுக்குட்படுத்தியிருப்பது சோடிட்டுக் காட்டக் கூடியதொன்றாகும்.

சிறுவர் இலக்கியப் பரப்பில் பாடல்கள் மாத்திரமன்றி நீதிக்கதைகள், கதைகள், நவீன தந்திரக் கதைகள் முதலிய பல வற்றையும் எழுதியுள்ளார். இன்றும் புகழ்ந்து பேசப்படும் பிரபல வாரப் பத்திரிகைகளில் ஒன்றான 'சிந்தாமணி'யில் வெளியான இவரது 'செட்டியார் காத்த புதையல்', 'சீப்பு வியாபாரி' முதலிய கதைகள் சிறுவர்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன.

மகாகவி அல்லாமா இக்பால் அவர்களின் கதைகளில் கவரப் பெற்று புத்தணர்ச்சி பெற்றவர்களில் சாரணா கையூம் ஒருவர்.

1964ம் ஆண்டு, முன்னாள் செளதம் மகா வித்தியாலய அதிபரும், இலக்கிய அன்பரும் கையூம் அவர்களின் நெஞ்சுக்கு மான நெருக்கமான நண்பருமான 'கலைக் கூத்தன்' பி.எம்.எம்.ஏ.காதர் அவர்களோடு இணைந்து இக்பாலுக்கு 'மலர்' ஒன்றை வெளியிட்டு சிறப்புச் சேர்த்த பெருமை சாரணாவுக்கு உண்டு. பெறுமதி மிக்க கட்டுரைக் கணிகளை உள்ளடக்கி நூற்று அறுபத்தெட்டு பக்கங்களில் ஒரு மலரை அக்காலத்தில் வெளியிட்டமை உண்மையிலே ஒரு மகத்தான சாதனை என்றே குறிப்பிட வேண்டும்.

மலர் வெளிவந்த காலத்தில் காழ்ப்புணர்ச்சிக் காரணமாக மலரைக் கிண்டலும் கேலியுமாக விமர்சனம் செய்தார்கள்.

அறிஞர் ஏ.எம்.ஏ.அனீஸ், கவிஞர் அப்துல்காதர் லெப்பை போன்ற சான்றோர்கள் அன்று 'இக்பால் தினம்' கொண்டாடும் கிழந்த பொற்காலமும் அது.

சாரணா கையூம் அவர்கள், பரபரப்பில்லாமல் இலைமறை காயாக இருந்து தமிழ்த் தொண்டு புரிந்தவர். கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாகத் தொடர்ந்திடும் அவரின் தமிழ்த் தொண்டு சிலாகித்துப் பேசப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

அரும்பெரும் ஆசிரியப் பணியிலிருந்து தற்போது ஓய்வு பெற்றிருந்தாலும், மாணவர்களின் கல்வி முன்னேற்றங்கருதி, தன்னாலான உதவிகளைச் செய்து வருவது பாராட்டத்தக்க சேவையாகும்.

காசுக்குக் கல்வி விற்கப்படும் இக்காலத்தில் உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு தமிழ்மொழியை இலவசமாகக் கற்பித்து வருகின்றார்.

ஆசிரியராக, போதனாசிரியராக, விரிவுரையாளராக ஆற்றிய பணிக்காக ஊவாமாகாணத்தில் பல பட்டங்களையும், விருதுகளையும் பெற்ற ஒரே ஒருவர் சாரணா கையூம் ஆவார்.

குழந்தை இலக்கியம் (1962), குர்ஆன் ஹதீஸ் (1962), நபிகள் நாயகம் (1962), கவிதை நெஞ்சம் (1971), சிறுவர் பாட்டு (1983), நன்னபி மலை (1987), என்னினைவில் ஒரு கவிஞர் (1997) ஆகிய நூல்களை எழுதியுள்ளதோடு, ஊவாமாகாணக் கல்வித் திணைக்களத்திற்காக சிறுவர் கவிதைகள் (1992), சிறுவர் பாடல் (1992), விஞ்ஞான மேதைகள் (1993), இவைகள் பேசினால்... (1993) ஆகிய சிறுவர்களுக்கான நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

இவரது ஆக்கங்கள் ஈழத்துப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளிலும், அப்து-அல்-

கையூம், 'எஸ்கே' என்னும் பல புனைப் பெயர்களில் எழுதி வந்தாலும், 'சாரணா கையூம்' என்ற பெயரே வாசகர் மத்தியில் நன்கு பரட்சயமானது.

மலேசியாவில் டாக்டர் பட்டர் வொர்த் எஸ்.எம்.ஜெய்னுத்தீன் அவர்களின் தலைமையில் இயங்கிவரும் 'கவிதை மாலை இயக்கம்' 1994ஆம் ஆண்டு 'இலக்கிய மாமணி' பட்டம் வழங்கி கௌரவித்த மூன்று முத்தான முஸ்லிம் கவிஞர்களுள் சாரணா கையூமும் ஒருவர். (மற்றையவர்கள் மர்ஹூம்களான கவிமணி எம்.ஸி.எம். சபைர், அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமது)

சாரணா கையூம் அவர்களின் தமிழ்த் தொண்டுக்காக (தேடிப் போனதல்ல, தேடி வந்தவை) குழந்தைக் கவிஞர் (1974இல் கீழ்க்கரை இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம்), இலக்கியச் சுடர் (1989இல் இந்து கலாசார அமைச்சு), நஜ்முஸ் ஸுஹரா (1992இல் முஸ்லிம் கலாசார அமைச்சு), கவிமணி, தமிழ்மணி (1991-2001இல் ஊவா மாகாண இந்து கலாசார அமைச்சு),

இலக்கிய மாமணி (1994இல் மலேசியா கவிதை இலக்கிய மாலை இயக்கம்), நூருள் கஸீதா (2001இல் பதுளை அஹதிய்யா பாடசாலை) ஆகிய விருதுகளும், 2002ம் ஆண்டு கொழும்பில் நடைபெற்ற அகில உலக இஸ்லாமிய மகாநாட்டில் கௌரவ விருதும் வழங்கப்பட்டது.

1998ம் ஆண்டு கலைஞர்களுக்கான 'கலாபூஷண' விருதும், அ.இ.சமாதான நீதவான் பட்டமும் கிடைத்தமை குறிப்பிடத்தக்க கௌரவங்களாகும்.

எல்லா விதத்திலும் கவிஞர் சாரணா கையூம் விதந்து பேசப்படக்கூடியவரே.

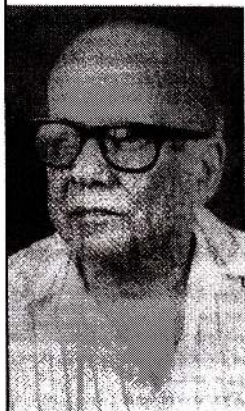
கவிஞரின் மேசையில் நவம்பர் மாத (2005) மல்லிகை சிரிக்கிறது. அலுமாரிக் குள் மல்லிகை இதழ்கள் மணக்கின்றன. பல தரப்பட்ட பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், நூல்கள் சகிதம் சுற்றுச் சூழ அமைந்திருக்கும் அவர்தம் வரவேற்பறை வாசிக சாலையா? என்று எண்ணத் தோன்றும். ஒரு தடவைச் சென்று பார்த்தால் புரியும்.

ஆழ்ந்த துயரமடைகின்றோம்!

பழம்பெரும் எழுத்தாளரும் பிரபல பேச்சாளருமான புதுமைலோலன் அவர்கள் இம்மாத ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் காலமாகி விட்டார்.

அன்னாரது இழப்பிற்காக எழுத்தாளர்களினது சார்பாக மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

- ஆசிரியர்

இறமாய்பு

- வேல் அமுதன்

வலி வடக்கில் இருந்து ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எண்பத்தைந்தாம் ஆண்டு இடம்பெயர்ந்த இரத்தினம் இன்னமும் ஊருக்குத் திரும்பியபாடாய்த் தெரிய வில்லை! மீளக் குடியமரலாம் என அறிவிக்கப்பட்டிருந்த போதும், இரத்தினத்தின் ஊர் இன்னம் அதி பாதுகாப்பு வலயமே!

இரத்தினத்திற்கு இருபக்க வதை. பிறந்த ஊரில் இராணுவம்; குடியமர்ந்த ஊரில் வந்தான் வரத்தான் என்ற வரவேற்பு. அண்மையில் இரத்தினம் குடியமர்ந்த ஊர்ப் பிரபலம் ஒன்றின் வீட்டில் ஒரு செத்த வீடு. இரத்தினம் இரண்டு நாட்கழித்துத்தான் அதற்குப் போக முடிந்தது. இழவு வீட்டிற்குப் போனபோது, “ஐயா! வசதி இல்லாமற் போய்விட்டது. உடனை நான் வரவில்லை என்று கோபிக்காதையுங்கோ” என வேண்டிக் கொண்டார். உண்மை என்னவென்றால், இரத்தினத்தின் மனைவிக்கு இழுப்பு நோய். கடந்த மூன்று நாளாகக் கடுமை. அனாதரவாளரான இரத்தினம் தன்னம், தனிமையாக மனைவியை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்று - மூச்சுத் திணறலைத் தணிப்பித்து - திரும்பத் தனது வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து - அனைத்தையும் கவனித்து - ஆவன செய்தார்.

போன கையோடு மன்னிப்புக் கேட்ட இரத்தினத்திடம், “உமது மாமன் செல்வரத்தினம் செத்தபோது, இழவு சொல்லப்படாத போதும், நானாக உங்க வீட்டை வந்தது தெரியும்தானே?” பிரபலம் கேட்டது.

“ஓம் ஐயா! நீங்க எங்க வீட்டுச் செத்த வீட்டிற்கு வந்து - ஈமச்சடங்கை முன்னின்று நடத்தி, உருக்கமாகத் திருவாசகமும் பாடி உதவியது நல்ல ஞாபகம் இருக்கு!”

“நான் பாடியது கூலிக்கா? அதை எப்படியப்பா மறந்தாய்? உன்னைப் போலை நன்றிகெட்ட மனிஷரோடை சகவாசம் எமக்குத் தேவையில்லை! நீ போகலாம்.”

“பிரச்சினை என்னவெண்டால், என்றை மனிஷிக்கு மோசமான ஆஸ்மா. ஆசுபத்திரிக்கு அவளைக் கொண்டுபோக வேண்டி வந்திட்டிடுது. இன்னமும் மனிஷிக்கு நல்ல சுகமில்லை.”

“உதெல்லாம் தேவையில்லாத கதையப்பா! நீ போகலாம்.”

“ஐ...யா!” இரத்தினத்தின் கண்களில் இருந்து நீர் வழிந்தோடியது.

“போவெண்டால் போறதுதானே? ஏன் நிற்கிறாய்? இன்னம் நிற்காதை! இங்கிருந்து உடனை போய்விடு!”

அவமானத்தையும், அவமதிப்பையும் தாங்கும் தைரியமற்ற இரத்தினம் நடைப்பிணமாக நகர்ந்தார்.

ஆளுமை மிக்க பெண்களால் பாலியல் சமத்துவத்தை எட்ட முடியும்.

- யுகாயினி

பெண்கள் தமது ஆற்றல் ஆளுமை களை வளர்த்துக் கொள்வதனால் தமது இருப்பை உன்னதமாக்கிக் கொள்ள முடியும். ஆற்றல் ஆளுமை மிக்கப் பெண்களை தப்பான நோக்குடன் அணுக ஆண்கள் தயங்குவர். பெண் என்பவள் வெறும் பாலியல் பதுமையல்ல என்ற கருத்துருவை ஆற்றல் ஆளுமை மிக்க பெண்களால்தான் உடைத் தெறிய முடியும். பெண் என்றதும் உடல் என்பது மட்டும் முதன்மைப்படாமலிருக்க வேண்டுமாயின் அழகுக்கு நிகராக அவளது அறிவும், ஆற்றலும், ஆளுமையும் மேம்பட வேண்டும். இவ்வாறான ஒரு நிலையிலேயே பால் சமத்துவ நிலை ஏற்படும். பெண்ணும் தம்மைப் போல் ஒரு சக மானிடப் பிறவி என்கிற எண்ணமும் உருவாகும்.

பெண்கள் சமூகத்தில் இரண்டாந்தரப் பிரஜையாக இருப்பதற்கு அவர்களது உடற்பலயீனம் மட்டும் காரணமல்ல. ஆண்டாண்டு

காலமாக அவளுக்குச் சமமான வாய்ப்புகளைக் கொடுக்காமல் எல்லா விடயங்களிலும் ஒதுக்கியும் ஒடுக்கியும் வைத்து அவளை ஆண்களின் தேவைகளுக்கான ஒரு கருவியாக வைத்திருந்ததினால்தான் பெண்ணுக்கு பின்னடைவு ஏற்பட்டது. அவளுக்கு சமத்துவம் கிடைக்க வேண்டுமானால், தான் ஆணுக்கு நிகரானவள் என்ற எண்ணம் அவளது மனதில் உருவாக வேண்டும். இதன் பொருள் அவள் திடீர் பிடித்தவளாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி விடாதீர்கள். ஆணைப் போலவே தானும் சகல உரிமைகளையும் கொண்ட ஒரு பிறவி என்ற எண்ணமே வேண்டும். அகங்காரம் அல்ல. பெண்ணியம் பற்றி சிந்திக்கும் போது அதற்குச் சில எல்லைகள் வரையறைகள் வேண்டுமென தாட்சாயினி குறிப்பிட்டுள்ள மையையும், பெண் விடுதலை என்பது ஆண்களுக்கெதிரான போராட்டமல்ல என சந்திரகாந்தா முருகானந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளமையையும் கவனத்தில் கொள்ளலாம்.

ஒருவரின் ஆற்றல் ஆளுமை விருத்திக்கு பல விடயங்கள் வித்திடுகின்ற போதிலும், கல்வியறிவு அதில் முக்கியமானது. பெண்களின் எழுச்சியும், விழிப்புணர்வும், சமத்துவ சிந்தனைகளும், பெண்களுக்கான கல்வி வாய்ப்பு அதிகரித்ததனால் ஏற்பட்டதை மறுக்க முடியாது. முற்று முழுதாக ஆண்களிலேயே தங்கியிருந்து, அவர்களுக்காகவே வாழ்ந்த நிலை மாறி, பெண் தனக்காகவும் வாழச் சிந்திக்கத் தொடங்கியது கல்வி அறிவினால்தான். பள்ளிக்கூடக் கல்வி முதலில் அவளை வீட்டுச் சிறையிலிருந்து வெளியிலுக்குக் கொண்டு வந்தது. இதனால் பெண் தனது தாழ்வு நிலையை உணரும் வாய்ப்பும், தனது நிலையை ஆணுக்கு நிகராக உயர்த்திட வேண்டும் என்ற எண்ணமும் ஏற்பட்டது. கல்வியில் கிடைத்த தகைமை

அவளுக்கு வேலை வாய்ப்பையும், வருவாயீட்டலையும் பெற்றுக் கொடுத்தது. ஊதிய மற்ற அங்கீகாரமற்ற கடின உழைப்பாளியாக குடும்பத்திற்காக மாய்ந்து தன்னை அர்ப்பணித்து, தனது நலன்களைத் தியாகம் செய்து வாழ்ந்த தனது சமத்துவமற்ற வாழ்வை பெண் உணர்ந்து கொண்டாள். தனக்கான ஓர் அங்கீகாரம் வேண்டுமென்ற சிந்தனைக் கருவூலம் அவள் மனதில் எழுந்தது.

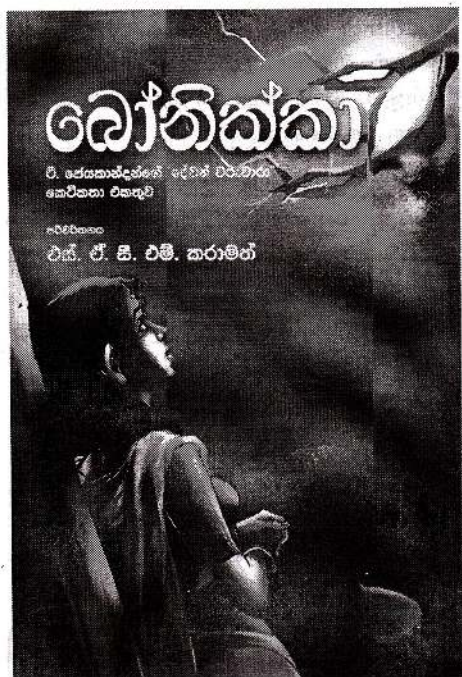
பெண் ஓர் அடிமை போல் வீட்டுக்குள் இருந்த காலத்தில் அவளுக்கெதிரான குடும்ப வன்முறைகள் இருந்தன. பாலியல் வன்முறைகள் குறைவாக இருந்தன. ஆனால் பெண், வெளியுலகுக்கு வந்த பின்னர் அவளுக்கெதிரான பாலியல் வன்முறைகள் அதிகரித்தன. வீட்டுக்குள் வைத்து பெண்ணை வெறும் போகப் பொருளாகப் பார்த்த ஆணாதிக்க சமுதாயம் வெளியே வந்த பெண்ணையும் அதே கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தது. பெண் என்றதும் அவளது உடலும் உறுப்புகளும் தான் என்ற கோணல் பார்வையினால் பெண் பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளானாள். பிரயாணங்களிலும், பணியிடங்களிலும் அவள் மீதான பாலியல் வக்கிரப் பார்வை தொடர்ந்தது. இதனால் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போது சில ஆண்கள் எல்லை மீறி பெண் மீது பாலியல் அழுத்தங்களையும், உந்துதல்களையும் மேற்கொண்டனர்.

இதன் தொடர்ச்சியாக பெண்களுக்கெதிரான பாலியல் வன்முறைகளும், வல்லுறவுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சமத்துவத்தை நோக்கிய பெண்ணின் எழுச்சிக்கு இது பெரும் சவாலானது. எனினும் இவற்றிலிருந்து மீட்சி பெற பெண்ணியவாதிகள்

உலகளாவிய ரீதியில் பலவித போராட்டங்களை மேற்கொண்டனர். எனினும் இன்று வரை பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகளை முற்று முழுதாக முடிவுறுத்த முடியாமலேயே இருக்கிறது.

பெண்களுக்கு எதிரான பாலியல் வன்முறைகள் முறியடிக்கப்பட வேண்டுமானால் பெண்ணுடல் பற்றிய மாயை ஆண்களிடமிருந்து அகற்றப்பட வேண்டும். உடலுக்கு அப்பால் பெண்களின் உள்ளம் பற்றியதான தெளிவை ஏற்படுத்த வேண்டும். பெண்கள் கல்வியறிவு மிக்கவர்களாகவும், ஆற்றல் ஆளுமையுடையவர்களாகவும் இருப்பின் உடல் என்ற ஒற்றைப் பார்வை மறையும். பெண்ணுடலுக்கு அப்பால் பெண்ணின் மனதும், அறிவும் புலப்படும். இதன் மூலம் ஆண்களின் பாலியல் இச்சையைக் குறைத்திட முடியும்.

கட்டுப்பாடான, நாகரீகமான, சட்டவரைமுறைகளுக்குட்பட்ட பாலுறவு இருபாலாருக்கும் இன்பமளிக்கும். பெண் பாதிப்புற மாட்டாள். எனவே, பெண்களே முதலில் உங்கள் அறிவை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள். இது கல்வியாலும், உலக அனுபவத்தினாலும் கிடைக்கும். அடுத்து உங்களிடம் நீங்கள் அறியாமலே இருக்கின்ற திறமைகளை இனம் கண்டு அவற்றை வெளிப்படுத்துங்கள். நீங்கள் ஆற்றல், ஆளுமையுடையவர்களாக செயற்படும் போது, ஆண்களுக்கும் உங்கள் மீதான மதிப்பு உயர்வடையும். சமத்துவ சிந்தனைகளும் உருவாகும். அவர்கள் உங்களையும் சமயுரிமையுள்ள சக மானுடப் பிறவியாக எண்ணுவார்கள். இதன் மூலம் பெண்ணிய இலக்குகள் நனவாகும்.

ஜெயகாந்தனின்

தேவன்

வருவாரா?

சிங்கள

மொழிபெயர்ப்பு...

போனிகை

- பூரணன்

ஜெயகாந்தன் ஆரம்ப காலத்தில் எழுதிய சிறப்பான சிறுகதைத் தொகுதிகளில் ஒன்றான 'தேவன் வருவாரா?' சிங்களத்தில் வெளியாகியுள்ளது.

தொகுதியில் உள்ள 'பொம்மை' என்ற கதை மகுடமாக இடம்பெற்றுள்ளது. பிரபல தமிழ் - சிங்கள இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளர் எஸ்.ஏ.ஸி.எம்.கராமத் இதனை மொழியாக்கம் செய்துள்ளார்.

ஜெயகாந்தனின் படைப்புக்கள் சிங்களத்தில் வரவேண்டுமென்று நீண்ட காலமாக எழுதியும் பேசியும் வருகின்ற மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா இந்நூல் வெளிவர உந்துசக்தியாக இருந்தார் என்று மொழிபெயர்ப்பாளர் தன் முதல் நன்றியுணர்வை இந்நூலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஜெயகாந்தனோடு நேரத் தொடர்பு வைத்துள்ளவரும், அவரது படைப்புக்கள் பற்றிய 'சூழ ஓடும் நதி' என்ற ஆய்வு நூலை எழுதிக் கவனிப்புப் பெற்றவரும், பிரபல படைப்பாளியுமாகிய கெகிராவை ஸஹானா இந்நூலை வெளிக்கொணர மிகுந்த அர்ப்பணிப்போடு செயற்பட்டதோடு இதற்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

'சகல இந்திய மொழிகளிலும், ருஷ்ய பிரெஞ்சு, ஆங்கில, செகோஸ்லேவேகிய, உக்ரேனிய, ஜேர்மன் முதலிய மொழிகளிலும் இவரது படைப்புக்கள் வெளியாகியுள்ளன. இவ்வாறான வெற்றிப் படைப்பாளியின் படைப்புக்கள் ஏன் சிங்களத்தில் வெளிவருவதில்லை என்ற கேள்வி நீண்ட காலமாகவே என் மனதில் எழுந்திருந்தது. எனது மனதில்

மல்லிகை மார்ச் 2012 ❀ 11

மட்டுமல்ல சகோதர எழுத்தாளர் பலரது மனதிலும் இதே கேள்வி மேலோங்கி நின்றதை காலப்போக்கில் நான் அறிந்து கொண்டேன். அதனுடைய பெறுபேறாகவே இந்நூல் வெளிவருகிறது' என்று ஸஹானா சொல்வது மிகச் சரியானதே.

இலங்கை நண்பர்கள் அழைக்கும் போதெல்லாம் ஜெயகாந்தன் ஒரே பதிலையே அன்று முதல் சொல்லி வந்தார். இதனையே 'அவரது சிந்தையில் ஆயிரம்' (1987) நூலில் "எனது படைப்பு களின் மொழிபெயர்ப்பு நூல் ஒன்றே நான் இலங்கை வருவதற்கான பாலமாக அமையும்" என்று எழுதியுள்ளார்.

இருந்தும், தமிழ் ஆக்கங்களை சிங்களத்தில் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதை கொள்கை ரீதியாக ஏற்றுச் செயற்படும் வெளியீட்டு நிறுவனங்களையோ, ஜெயகாந்தனைப் புரிந்துகொண்டு மொழியாக்கம் செய்யக்கூடிய மொழிபெயர்ப்பாளர்களையோ கண்டுபிடிப்பது அப்போது கஷ்டமான காரியமாகவே இருந்து வந்தது.

இதற்கிடையில் ஏதோ ஒருவகையில் உபாலி லீலார்தன மொழிபெயர்த்த 'கொடகஸ் ஹந்திய' (இல்லாதவர்கள்) என்ற நாவலும், சு.முரளிதரன் தொகுத்த ஜெயகாந்தன் அறிமுக நூலொன்றும் வெளிவந்துள்ள விடயம் காலம் கடந்தும் பரவலாக அறியப்படாமலேயே உள்ளது.

முன்னணி சிங்கள வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் சில பரஸ்பரம் சிங்கள - தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளை பிற்போடும் நடவடிக்கைகளில் ஒன்றாக செயற்படுத்த முன்வந்துள்ளன. அதற்காக மொழிபெயர்ப்பாளர்குமுவொன்று அர்ப்பணிப்போடு வெளிப்

பட்டுள்ள நல்ல சூழலில்தான் இந்நூல் வெளிவந்துள்ளதென்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். இனி 'ஜெயகாந்தன் வருவாரா?' என்பதே கேள்வி.

பின்னடைக குறிப்பு எழுதியுள்ள திக்குவல்லை கமால் "இவர் இந்தியாவில் மட்டுமல்ல சர்வதேச ரீதியாக நிறைய விருதுகள் பெற்ற உன்னதமான படைப்பாளியாவார். இவருக்குக் கிடைத்த விருதுகளைவிட இவரது படைப்புக்களையே வாசகர்கள் உயர்வாகக் கருதுகின்றனர்" என்று அழுத்தமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு மட்டுமன்றி, முன்னர் வெளிவந்த நாவலும் கூட கொடகே வெளியீடுகள் என்பது பெருமைப் படத்தக்கதே.

திக்குவல்லைக் கமாலின்

முத்தமகனின் திருமண வரவேற்பு

பிரபல எழுத்தாளர் திக்குவல்லை கமால் தம்பதிகளினது சிரேஷ்ட புத்திரன் ஸ்ரீ கமால் அவர்களுக்கும், பாத்திமா ஹிஷாமா அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் வெகு சிறப்பாகத் திருமணம் இனிதே நிறைவேறியது.

பாணந்துறையில் நடைபெற்ற திருமண வரவேற்பு விழாவுக்கு ஏராளமான இலக்கிய நண்பர்களும், கல்விமான்களும் வந்திருந்திருந்து சிறப்பித்தனர்.

மல்விசை எழுத்தாளர்கள் சார்பாக மணமக்களுக்கு இனிய திருமண வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

- ஆசிரியர்

சரோஜாவிற்கு என்ன செய்வதென்று ஒன்றுமே புரியவில்லை. யாரிடம் இதைச் சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது? எவர் இதைக் கேள்விப்பட்டாலும் அவனைத் தானே நொந்துகொள்வார்கள்.

‘ஆண்டவா! மூத்தவள் வயதுக்கு வந்து முழுதாய் ஒரு வருடம் ஆயிற்று. அடுத்தவள் பவானியும் இப்பவோ அப்பவோ என்றிருக்கும் இந்த நேரத்திலா இப்படி...?’

சரோஜா தன் இடதுகை விரல்களால் வயிற்றை மெதுவாக ஸ்பரித்துக் கொண்டாள். இது அவளுக்கு எட்டாவது பிரசவம். வரிசையாய் அடுத்தடுத்து பெண் குழந்தைகளின் வருகையால், அவளது பிரசவ எண்ணிக்கை நீடித்துக் கொண்டே போனது. இதாவது ஆண் குழந்தையாக பிறக்க வேண்டுமென்று மாரியம்மனை மனதார நேந்து கொண்டாள்.

சரோஜாவிற்கு ஒரு முப்பது முப்பத்தியிரண்டு வயது மதிக்கலாம். ஆனாலும், அவளது தோற்றம் நாற்பத்தைந்தை எட்டியிருந்தது.

தோட்டத்துப் பாடசாலையில் மூன்றாம் தடவையும் எட்டாம் வகுப்பில் பெயிலாகியதும் பாபுவடன் ஓடியவள்தானாம். மீண்டும் அந்தத் தோட்டத்திற்கு இரண்டுகைக்குழந்தைகளுடன்தான் வந்திருக்கிறாள்.

மலையில் கொழுந்தெடுக்க, மட்டம் வெட்ட, ஸ்டோரின் குச்சி பொறுக்க வென்று எந்த வேலையைக் கொடுத்தாலும் மறுக்காமல் இயங்கக்கூடியவள். என்ன...! பார்ப்பதற்கு அத்தனை தூரம் அம்சமாய் இருக்க மாட்டாள். காய்ந்து உலர்ந்து போன கறுப்புத் தோல், கழுத்தடியில் துருத்திப் புடைத்துக்கொண்டு இரண்டு எலும்புகள். வெறும் வத்தலாய்... செழிப்பே இல்லாத ஒரு பெண்ணாய்... ஆனால், அந்தச் சிரிப்பு இருக்கிறதே, ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுத்து விடலாம். அத்தனை அழகாய் வாய் நிறைய சிரிக்கும்போது கங்காணிக்கே கூட திட்டமனம் வருவதில்லை.

எட்டாவது பிரசவம்

- பிரமிளா பிரதீபன்

ஆரம்பத்தில் சரோஜாவும் பாபுவும் சந்தோஷமாகத்தான் இருந்தார்கள். நாலாவதும் பெண்ணாகப் பிறந்த பின் ஏனோ தெரியவில்லை, அவள் மீது பிரியப்பட அவனுக்கு முடியாமலேயே போய்க்கொண்டிருந்தது. எப்படியாவது தனக்கு ஒரு ஆண் வாரிசு வேண்டுமென அவன் உறுதியாய் நினைத்தான். அவளையும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்யவிடாது தடுத்து விட்டான்.

தோட்டத்து டொக்டர் கண்டபடி திட்டியும்கூட ஏழாவது பிரசவமும் நல்ல படியாகத்தான் நடந்தது. இப்படி அடுத்ததாயும் ஒன்றென்றால் யார்தான் ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

கடைகுட்டிக்கும் ஆறுமாதமாகப் போகிறது. இன்னுமே பாலை உறிஞ்சிக் கொண்டுதான் கிடக்கிறாள். கடவுளே! இது வெளியே தெரியவரும் போது எப்படி இந்தத் தோட்டத்தில் நடமாடுவேன். போன தடவையே மலையில் ஆயிரம் சாடை பேச்சும், குத்தல் பேச்சுமாய்...

நேரடியாகவே பாக்கியம் கேட்டு விட்டாள்.

“ஏண்டி... ஒம் புருஷனுக்கு அறிவில்ல... ஒனக்கெங்கடி போச்சி புத்தி...?”

கசிப்பு போதையில் வெறி பிடித்தவனாய் ஒவ்வொரு இரவிலும் தன்னை துன்புறுத்தும் பாவுவை காட்டிக் கொடுக்க மனமின்றி அவள் பேசா திருந்து விட்டாள்.

சரோஜாவின் ஒவ்வொரு இரவுமே ஒரு யுகமாய் கழிவதுபோல் அவளுக்குத் தோன்றும். சதா எதிர்காலம் பற்றிய பயமும் வேதனையும் அவளை விடாது கவ்விக்கொள்ளும்.

நிம்மதியாய் தூங்கிய நாள் அவளுக்கு நினைவிலேயே இருக்கவில்லை. ஏழு பிள்ளைகளின் தகப்பன் அதுவும் பெண்பிள்ளைகளின் தகப்பன் எப்படியெல்லாம் பொறுப்புடன் உழைக்க வேண்டும்.

தினமும் அவன் வேலைக்குச் செல்வதென்னவோ உண்மைதான். ஆனாலும், உடல் களைப்பு தீரவென்று சாயந்திரம் ஆறுமணிக்குப் பின், கசிப்பு ரவி வீட்டில் கிடையாய் கிடப்பதுதான் பொறுக்கவில்லை.

நல்லாயிருக்கும் மனுஷன் அந்தக் கரும்பிடிச்ச கசிப்பை குடிச்சி தொலைஞ்சதும் படுற பாடு இருக்கே... அம்மாடி! தான் யாருன்னே தெரிய மாட்டேன்னுதே.

சாப்பாடு இருக்கோ இல்லையோ.. பிள்ளைகள் தூக்கமோ இல்லையோ... எதுவுமே அவன் கண்ணுக்குத் தென்படுவதில்லை. பால் கொடுத்தபடி கிடக்கும் அவளை இழுத்து தன்வசமாக்கி, அவன் நடந்துகொள்ளும் விதம்...

சொல்ல சகிக்காது. அவனைச் சொல்லி குற்றமேதும் இல்லை. கசிப்பு வெறி அவனைப் படுத்துகிற பாடு அது.

எத்தனை தடவை இதை மூத்தவன் கண்டிருப்பாளோ என்னவோ? மனது அடியாய் அடித்துக் கொள்ளும்.

நீளமாய் ஒரு காம்பிறா. அதில் இஸ்தோப்பு, குசினி என்று இரு பிரிவுகளே தவிர, ஒரு மறைவிடமோ, அறையோ, கதவோ இல்லாத இந்த வீட்டில் ஒரு கணவனும் மனைவியும் எப்படி அந்தரங்கமாய் இருக்க முடியும்? இந்த பாட்டிலும் ஏழு பிள்ளைகள் என்றால், தான் எத்தனை பெரிய கெட்டிக்காரி!

வெறியுடன் வரும் அந்த மனிசனிடம் நியாயம் கதைக்கப் போனாலும், பிள்ளைகள் முதற்கொண்டு லயத்

திற்கே விஷயம் அம்பலமாகிப் போகும். இதை எண்ணி எண்ணியே அவள் பல தடவை மௌனித்து கிடந்திருக்கிறாள்.

பிள்ளைகள் சாப்பிட்டார்களா? படிக்கிறார்களா? அவளுக்கு உடல் வலிக்கிறதா? சின்னவளுக்கு பால்மா இருக்கிறதா? எதுவுமே அவனுக்குத் தெரிவதில்லை.

குடி ஒரு மனிதனை எப்படியெல்லாம் வழிநடத்துகிறது? அவனுக்கு உழைப்பையும், போதையையும் தவிர இதைப் பற்றியெல்லாம் யோசிக்க நொடிதானும் அவகாசமில்லை.

அந்தக் கசிப்பு ரவி முள்ளுக்கம்பி, பழைய பெட்ரி, தகரத்துண்டு, அழுகிப் போன வெங்காயம், ரப்பர் சீட் எல்லாம் போட்டுக் கசிப்பு காச்சுவதாய்த்தான் ஊருக்குள் கேள்வி.

அது நன்றாக கொதித்து... வத்தி வத்தி ஒரு கிளாஸ் குடிச்சதுமே வெறி சுர்ருன்னு ஏறுறதா பேச்சு. இந்த மனு சனும் நாள் தவறாம குடிக்க போயிடுறாரே. ஒன்னு கெடக்க ஒன்னு ஆச்சுன்னா யாரு பதில் சொல்றது? இத்தன பிள்ளைகளையும் வச்சி யாரு காப்பாத்துறது?

சரோஜா முடிவெடுக்க முடியாமல் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தாள். இனியும் நடக்கப் போவது எதுமில்லை. பேசாமல் டொக்டர் ஐயாவிடம் உண்மை யெல்லாம் சொல்லி இது கலைச்சிட வேண்டியதுதான். அப்படியே இந்த மனுசனுக்கும் தெரியாமல் ஒப்பரேசனையும் பண்ணி... நினைக்கவே முடியாமல் நெஞ்சு தடுமாறியது.

இந்தப் பிஞ்சு ஜீவன் என்ன பாவம் செய்தது? நாங்கள்தானே கவனமாக இருந்திருக்க வேண்டும். என்ன செய்வேன்? யாரிடம் சொல்வேன்? இந்தக் கருவை கலைப்பதா? வேண்டாமா? தொடரும் இந்தப் பிரசவங்களுக்கு முடிவுதான் ஏது?

இந்த மனுசனைத் திருத்துவதா? குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதா? இயந்திரமாய்... மிக வேகமாய் கழலும் இயந்திரமாய் இயங்கும் எனக்கு ஒய்வு கிடைக்காதா என்ன? அவளால் ஒரு முடிவிற்கு வரமுடியவில்லை.

ஏதோ நினைத்தவளாய் உடுத்தி யிருந்த அதே உடையுடன் தலையை மட்டும் வாரி முடித்துக்கொண்டு தோட்டத்து டொக்டர் பங்களாவிற்கு ஓடினாள்.

இந்த நேரத்தில் ஏன்? என்று புரியாமல் பார்த்த டொக்டரின் காலில் விழுந்து கதறத் தொடங்கினாள்.

“ஐயா... நீங்கதானய்யா எனக்கு ஒதவி செய்யனும். என் வயித்துல வளருறது ஆனோ பெண்ணோ தெரியல சாமி! பொண்ணா இருந்தா அந்த மனுசன் ஓயமாட்டது சாமி... இனிமேலும் என்னுடம்புல தெம்பில்லயே...”

ஒங்களுக்கு புண்ணியமா போகும். அநாதையா கெடக்குற எந்த ஆம்புளப் புள்ளையையாவது மாத்தி தந்திடுங்க சாமி... என் மத்த ஏழு புள்ளைகளும் நல்லா இருக்க, ஒரு பொட்டப்புள்ள அனாதையா போனா காரியமுள்ள சாமி...” அவள் வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு கதறத் தொடங்கினாள்.

காண்ட் இன் அழகியல் மெய்யியல்

- ஏ.எச்.எம்.நவாஷ்

நவீன மெய்யியலாளருள் காண்ட் தலை சிறந்தவர் என்பதைத் தன்னால் ஏற்க முடியா விட்டாலும், அவருடைய சிறப்பையும், முதன்மையையும் ஏற்க மறுப்பது அறிவீனம் - என்று பேடரண்ட் ரஸல் (1872-1970) A History of Western Philosophy (1945:704) என்ற நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். ஜேர்மன் மெய்யியலாளரான இமானுவேல் காண்ட் (1724-1804) கொப்பனிக்கஸ் விஞ்ஞானத்துறையில் ஏற்படுத்திய புரட்சியைப் போல் தாமும் மெய்யியலில் புரட்சி செய்துள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். விஞ்ஞான அறிவைத் தலைமையாகக் கொண்டே காண்ட் தனது மெய்யியலை வலுப்பெறச் செய்கின்றார். தனித்த காலம், தனித்த இடம், இயற்கை முற்றிலும் வரையறை செய்யப்பெற்றது என்பனவற்றை வகுக்க எழுந்ததே நியூட்டனின் பௌதீகம். இவ் வடிப்படையைக் கொண்டு எழுப்பப் பெற்றதே காண்ட் இன் மெய்யியலாகும். பாரம்பரியமான மெய்யியல் சிந்தனைகளில் இருந்து காண்ட் புதிய வகையில் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டார். அந்தவகையில் அவரது சிந்தனை விமர்சன மெய்யியலாக அமைகின்றது. அதன் தாக்கம் அவருடைய அழகியல் மெய்யியலிலும் வெளிப்பட்டது. காண்ட் இன் அழகியல் மெய்யியல் கொள்கையின் உள்ளடக்கமானது மிக அகலமான நோக்கமும் செழுமையும் உடையது.

காண்ட் இன் மெய்யியல் ஆய்வுகள் மூன்று வகைக்குள் அடங்குகின்றன. அவை அறிவியல், அறவியல், அழகியல் என்பனவாகும். இம்மூன்று துறைகளுக்கும் தனித்தனி நூல்களை எழுதிபுள்ளார். 'தூய அறிவு பற்றிய விமர்சனம்' (Critique of Pure Reason) என்ற நூல் அறிவாராய்ச்சியியலை அடிப்படையாகவும், முதலாவது விமர்சன நூலாகவும், மேலைத்தேய அறிவாராய்ச்சியியலில் முக்கிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய நூலாகவும் கருதப்படுகின்றது. 'நான் எதை அறிய இயலும்?' என்பதற்கு விடையாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இரண்டாவது நூலான 'நடைமுறை அறிவு பற்றிய விமர்சனம்' (Critique of Practical Reason) என்ற நூல் அறவியல் பற்றி ஆராய்கின்றது. இது நான் என்ன

செய்ய வேண்டும்? என்பதற்கு விடையாக அமைகின்றது.

மூன்றாவது நூலான 'தீர்ப்பு பற்றிய விமர்சனம்' (Critique of Judgment) என்பதே அழகியல் பற்றிப் பேசுகின்றது. 1970ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட இந்நூல் 'நான் எதை எதிர்நோக்கலாம்?' என்பதற்கு விடையாக அமைந்துள்ளது? இந்நூலில் பகுப்பாய்வு முறையை கையாளுவதன் மூலம் அழகியல் பற்றி பிரக்தைப் பூர்வமாக ஆய்வு செய்கின்றார்.

காண்ட உடைய ஆய்வு முடிவுகள் தற்கால அழகியல் முறையை மிகவும் புதிய முறையில் மாற்றியமைத்து, பிற்பட்ட கால வரலாறு புதிய முறையில் செல்ல வழி வகுத்தது. புலக்காட்சியின் தோற்றத்தோடு நில்லாமல் அதனைக் கடந்து சென்று காட்சிகளை ஒருங்கிணைக்கும் விதிகளை ஆராய்கின்றார். புலச்சார்பற்ற இவ்விதிகளால் அழகியல் பொதுமை நிலை பெறுகின்றது என்கிறார் காண்ட்.

அழகியல் பற்றி காண்ட் கூறும்போது, 'அழகுக்கு நோக்கமில்லாத நோக்கம்' இருக்கின்றது என்கின்றார். அழகியலில் ஒரு பொதுமை இருக்கிறது. அவை புலச்சார்பற்றவை. உள்ளோக்கு உடையது. அழகியல் தீர்மானங்கள் பற்றியும், கலை பற்றியும், தோற்ற உலகையும் தன்னிலே உள்ள பொருள்களையும் இணைத்தல் பற்றியும் காண்ட் விளக்குகின்றார். 'தீர்ப்பு பற்றிய விமர்சனம்' நூலில் பொது நிலையில் உள்ளது, தனிநிலையில் உள்ளது ஆகியவற்றிடையே தோன்றுகின்ற முரண்பாடுகளை அழகியல் அனுபவத்தின் பாகுபாடு கொண்டு விளக்கம் காண முற்படுகின்றார்.

கலைப்பொருள்களே இயைபோடு விளங்கும் முழுமைகளை விளக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள் என காண்ட் கருதுகிறார். கலைப்பொருள்களிடத்து வடிவத்திற்கும் பொருளிற்கும் இடையே உள்ளதாகும் இயைபு நன்கு புலப்படுகின்றது. கருத்தியல்பான கருத்தமைவின் எடுத்துக்காட்டாக விளங்காமலேயே கலைப் பொருள் தன்னிலையிலேயே விளங்குகின்றது. அழகியலில் அமையும் தீர்ப்பை பகுத்து ஆராய்ந்தால் அறிவாற்றலும் கற்பனையும் அறிவின் அமைவிலே எந்த எந்தப் பங்குகள் கொள்கின்றன என்று அறியலாம். அழகியல் தீர்ப்பை அழகுத் தீர்ப்பு எனவும், விழுமியதன் (Sublime) தீர்ப்பு எனவும் பகுக்கின்றார். அழகை உணர்வது என்பது நமது அறிவாற்றல் களிடையே விளங்குகின்ற இயைபைப் பொறுத்ததாகும். அல்லது காண்ட் இன் சொற்களிலே கூறினால், 'கற்பனைகள் ஒன்றிற்கொன்று செயலுரிமையால் விரை விற்குட்பட்டு சட்டத்தோடு பொருந்தும் அறிவாற்றலோடு தொழிற்படுகின்றது.' கற்பனை என்பது நேராக அறிவாற்றலையும் அதன் எண்ணங்களையும் குறித்ததாகும். ஆதலால், அழகு பற்றிய தீர்ப்பு ஒன்றிலே அறிவாற்றல் எழுப்புகின்ற இடர்பாடுகள் இங்கு இல்லை.

அழகு அனுபவத்தின் முக்கிய நிலையாக விளங்குவது அழகின் நுகர்வேயாகும். அழகினைப் பகுத்துப் பார்க்கும் போது அவ்வழகு ஒழுங்கு, செயலுரிமை, இயல்பிலே அமைதல், அறிவிற்குப் புலனாதல் ஆகிய யாவும் பொருந்தியனவாக விளங்கக் காணலாம். கலைப் பொருள் என்பது தனிச்சிறப்புடையதும்,

பொதுமையானதும் ஆகிய அழகுப் பொருளாகும். ஒரு பொருளை கலைநயம் தோன்ற அமைப்பது என்பது இப்பொருளா, அப்பொருளா என்ற கேள்விக்கு விடையாக அமைவது அன்று எனினும் இப்பொருளிடத்து விளங்குகின்ற சிறப்பியல்புகளும், ஒத்த இயல்புகளும் நமது கருத்தை ஈர்ப்பனவாகும். புறப்பொருள் உண்மையை அழகு பற்றிய தீர்ப்புரை விரும்பவில்லை. புறப்பொருளால் வற்புத்தப் பெறுதலினின்றும் விடுதலையடைந்துள்ளது.

அழகுணர்வு என்பது காண்ட் கருத்துப்படி பன்மையும், ஒருமையும், பொதுப் பண்பும், தனிநிலைப் பண்பும் சந்திக்கின்ற நிலையாகும். நோக்க அமைப்பும், இயந்திர அமைப்பும் சந்திக்கின்ற இடமாகவும் விளங்குகின்றது.

அனுபவத்தில் விளங்கும் எண்ணிறந்த கூறுகள் இடையே சில பொருந்துவனவாகவும், முக்கியமானவையாகவும் விளங்குகின்றன. சில முக்கியமற்றவையாகத் தோன்றுகின்றன. பொருந்துவன, பொருந்தாதன என்று எவ்வாறு பாகுபடுத்துவது? இப்பாகுபாடு ஓர் அடிப்படையைக் கொண்டதாக விளங்க வேண்டும். உலகம் ஒற்றுமை உடையது என்று கொள்வதே அடிப்படைக் கொள்கையாக விளங்கத்தக்கது. இவ்வாறு கொள்வதானது கற்பனை அமைப்போடு உறவு கொள்வது. இவ்வமைப்பு அழகியவிலே நாம் காணும் தீர்ப்பைக் கொண்டதாகும். ஆகையால் அனுபவநிலையில் விளங்கும் தீர்ப்புக்கள் பொதுமை உடையனவாக காணப்படுகின்றன. கலையுலகிலே விளங்கும் தீர்ப்புகளும் பொதுமைப் பண்பு உடையனவாக காணப்படுகின்றன. இவற்றிடையே அடிப்

படைக் கொள்கையில் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை.

தோற்ற உலகையும், பௌதீக அத்தத்தையும் இணைத்து விளக்கும் நூலாக 'தீர்ப்புக்கள் பற்றிய விமர்சனம்' என்ற நூல் அமைந்துள்ளது. அழகியல் அனுபவத்தினூடாக இவ்விரு உலகிற்குமான இடைவெளிகளை காண்ட் தாண்ட முற்பட்டார். அழகு பற்றிய தீர்மானங்கள் எவ்வாறு சாத்தியமாகின்றன என்பது பற்றி விரிவாக ஆராய்கின்றார்.

காண்ட் உலகையும் ஆய்வு முறையில் அகநிலை சார்ந்த உய்த்தறி முறையைப் பயன்படுத்துகின்றார். அழகு பற்றிய தீர்மானங்களை அறிவின் பதார்த்தங்கள் ஊடாகவும் விளக்க முற்படுகின்றார். புலச்சார்பற்ற தொகுப்புகள் அழகியல் பற்றிய தீர்மானங்களில் எவ்வாறு ஏற்படையதாகின்றது என்பதை அறிந்தபோது, மேலும் ஆழமான ஆய்வு முறையில் கடந்த நிலை ஆய்வு முறைக்கூடாக விளங்கப்படுத்துகின்றார். காண்ட் இன் அழகியல் கொள்கை அகநிலை சார்ந்த புலச்சார்பற்ற அனுபவமாகும்.

காண்ட் உழைப்பை அடிமைத் தன்மையின் துறை எனவும், கலையை சுதந்திரத்தின் துறை எனவும் குறிப்பிட்டார். இதே கருத்தினை ஆடம் ஸ்மித் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தன்னுடைய செயற்பாட்டுடனும் உற்பத்திகளுடனும் கொள்ளும் மனித அணுகலே உழைப்பைப் படைப்புத் தன்மையும், ஆன்மீகமும் கொண்டதாக ஆக்குகின்றது. ஆனால் முதலாளித்துவ உலகில் உழைப்பு யாந்திரீகமானதாகவும், மனிதத்துவ நசிவாகவும் மாறும்போது கலை மட்டுமே சுதந்திரத்தின் துறையாக

வும், படைப்புத் தன்மையின் துறையாகவும் வெளிப்படுகின்றது. இதன் காரணமாகவே காண்ட உழைப்பை அடிமைத்தன்மையின் துறையாகவும், கலையை சுதந்திரத்தின் துறையாகவும் கண்டார். கலைப் பொருட்களும் விற்பனைச் சர்க்காக மாற்றப்பட்டு அடிமைத்தனமாகலாம் என்பதை அவர் சிந்திக்கவில்லை. உண்மையான கலைப்படைப்பு ஒப்பீடற்றது. திரும்பச் செய்ய இயலாதது. சந்தைப் பொருளாக மாறுவதோடு கலை அந்த இயல்பை இழந்து விடுகின்றது. அதனால்தான் மார்க்ஸ் முதலாளித்துவத்தைக் கலையின் எதிரி என்று குறிப்பிட்டார். முதலாளித்துவ உற்பத்தி விதிகள் கலையையும், உழைப்பையும் பிரித்து விடுகின்றன. கூடவே இரண்டையும் அந்நியப்படுத்தப்பட்ட உழைப்பு என்ற பொருளாதார வடிவத்துக்குச் சுருக்குகின்ற போக்கையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

‘தீர்ப்பு பற்றிய விமர்சனம்’ நூலில் காண்ட, அழகியல் தீர்ப்பு சார்பற்றது என்றும், மனிதனது அழகியல் உணர்வானது எவ்வித நடைமுறை ரீதியான பயன்தரும் முடிவுடனும் பொருந்தாது என்றும் வற்புறுத்துகின்றார். மனிதனின் அழகியல் உணர்வை காண்ட ‘சார்பற்ற பொருத்தமுடைமை’ என்ற அளவில் கண்டார். மேலும் அழகியல் உணர்வில் பயன்பாட்டுத் தன்மை எப்போது கலந்து விடுகிறதோ, அப்போதே அது அழியத் தொடங்கி விடுகிறது என்றும் அவர் கூறுகின்றார். காண்ட இன் ‘அழகியல் தீர்ப்பின் சார்பற்ற தன்மை’ என்ற இக்கோட்பாட்டினை ஏற்ற ஹெகல் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

‘இயற்கைக் காட்சிகளைச் சித்தரிக்க

முயலும் போது, அதில் வரையப் பெற்ற பழங்களைப் பயன்படுத்தவோ, தின்னவோ முடியாது.’

இதனை மறுக்க முடியாது. ஆனால் இந்த விடயத்தில் அவர் கொண்ட நிலை தவறானது. ஏனென்றால் அழகியதற்கும் பயனுள்ளதற்கும் இடையிலான தொடர்பு இம்மாதிரியான ஒரு சாதாரண நிலையில் இருக்காது. சில கொச்சையான பயன்களை அடைவதை நேரடியான நோக்கமாகக் கொண்டதல்ல மனிதனின் அழகியல் உணர்வு. அழகியதும், பயனுடையதும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை அல்ல. மேலும் ஒரு பொருளின் அழகானது பெரும்பாலும் அதற்குரிய நடைமுறை முக்கியத்துவத்தின் அடிப்படையிலேயே இணைந்து வளருகின்றது என்ற கருத்திலிருந்து மார்க்சிய அழகியலானது தொடங்குகின்றது.

காண்ட அழகு மற்றும் கலையின் குறிப்பிட்ட பரப்பினை வரையறுக்கவும், கலைக்கும் அதனோடு தொடர்புடைய மற்ற பரப்புகளுக்கும் இடையில் ஒரு எல்லைக் கோடு வரையவும் முயன்றார். இதில்தான் அவருடைய சந்தேகத்துக்கிடமில்லாத சாதனை அடங்கியிருக்கின்றது. அதன் கலைக் கொள்கையில் காண்ட அழகியலுக்கும், ஒழுக்கத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பை மறுக்கவில்லை. ஓரளவுக்கு அவர் உருவவியல்வாதிகளின் கோட்பாட்டு எல்லை களைத் தாண்டவும் முயன்றிருக்கின்றார். என்றாலும் காண்ட இன் அழகியல் தீர்ப்பு பற்றிய கோட்பாட்டின் கருத்து முதல்வாத மற்றும் உருவவியல்வாத தன்மையை இவை மாற்றவில்லை. குறிப்பாக இந்த கோட்பாடுதான் பிற்காலத்தில் உருவவியல்வாத தத்துவார்த்த அடித்தளத்தினை வழங்கிற்று.

மின்னலாய்
ஒளி விழுந்து
தெறிக்கின்றது என்னில்

மனச்சித்திரத்தை வரைந்து
அதில் முத்தமிட்டது
ஒரு குளிர்கால இரவு

பனியில் நனைகின்ற காற்றில்
என்னை அமிழ்த்தியபடி
சுவாசத்தினை
அடைகாக்கின்றது
உனது போர்வை

உனது உருவத்தின்
மிரட்சியை கண்டிராத
காதலின் கடைசிப்புள்ளி
கடந்து செல்லும்
நிமிஷங்களின் அருகிலிருந்து
கண்ணீர் சொட்டுகின்றது

உனது உலகத்தின் தொடரை
நட்சத்திரத்தின் சொந்தங்களிடமும்
நிலவின் பந்தங்களிடமும்
விசாரித்து கலைத்தது
எனது மௌனம் அல்லது
அது போன்ற ஒன்று

நீ ஆழ்கடலின் நீட்சியில்
புலர்கின்றாய்
கடலின் நீல நிறத்தில்
விறைக்கின்றாய்

பேய்க் கனவு

- எல்.வஸீம் அக்ரம்

ஒரு புதைபொருளாளனாய்
என்னை திமிட்டுகின்றாய்

காட்சிகள் தெரியாத வானத்தில்
அல்லது சருகுகள் நிரம்பிய
வனத்தில்
உனக்கும் எனக்குமான தேடல்
பயணிக்கின்றது

பளிங்குகள் மாணிக்கங்களால்
உன்னை உருவகிக்கின்றாய்
எனக்கோ உவமைகள்
கடனாகின்றன

பௌவனத்தின் சுந்தரத்தை
உன்னில் கடக்காமல்
கலைகின்றது
காலத்தின் காதல்

அதற்குள் எல்லாம்
விடுகதையாக
விடியலின் இசையில்
கனவில் மீள்வேன் நான்.

நூற் சுவை நுகர்வோம்

நூல் : மீண்டு வந்த நாட்கள்

ஆசிரியர் : வதிரி சி.ரவீந்திரன்

வெளியீடு : எஸ்.கொடகே சகோதரர்கள்

விலை : ரூபா 250/-

- தம்பு சிவா

நம் மண்ணில் 1960களுக்குப் பின் எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்கள், நவீன இலக்கிய வரலாற்றில் பெரும் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன. மக்கள் என்ற பதம் முன்னிறுத்தப்பட்டு எழுதும் ஒரு காலகட்டம் உதயமாகியது. இலக்கியம் மக்களுக்காக என்ற குரல் ஒங்கி ஒலிக்கப்பட்டது. மக்கள் இலக்கியம் படைக்கும் ஒரு புதிய யுகம் உதயமானது. பழைய மரபுக்கு எதிரான போராட்டம் முன் வைக்கப்பட்டு அதில் வெற்றி கண்ட முற்போக்காளர்கள் நவீன இலக்கியப் பரப்பில் தடம் பதித்தனர். அன்று தொடக்கம் இன்று வரை இலக்கியம் மக்களுக்காகவே என்ற நிலையில் நின்று பலர் இலக்கியம் படைத்து வருகின்றார்கள்.

மரபுக் கவிதைகளின் ஆதிக்கம் குறைந்து, இலக்கிய உலகில் புதுக் கவிதைகளின் வரவு மேலோங்கத் தொடங்கியதும் பல கவிஞர்கள் தோன்றி புதுக் கவிதை உலகை ஆட்சி செய்யத் தொடங்கினார்கள். இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் ஏராளமான எழுத்தாளர்கள் கவிதை எழுத ஆரம்பித்தனர். புதுக்கவிதைகள் தரமா? தரமில்லையா? என்ற வாதிப் பிரதிவாதங்களும் விமர்சனங்களும் முன்வைக்கப்பட்ட போதிலும், புதுக்கவிதை என்ற

வதிரி.சி.ரவீந்திரன்

மீண்டு வந்த நாட்கள்

வடிவம் கவிதை வரலாற்றில் முக்கிய புள்ளியாகவே அமைந்திருப்பதை இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் முன் நிறுத்தியுள்ளனர்.

ஈழத்துக் கவிதை புதுக்கவிதை மயமான காலகட்டத்தில் தன் கவிதை முகத்தைக் காட்டியவர் வதிரி சி.ரவீந்திரன். ஈழத்துக் கவிதைகளின் பாடுபொருள் தீவிர சமூக விமர்சனமாக இருந்தபோது - அதன் அணியில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டு கவிதை எழுதத் தொடங்கிய நூலாசிரியர், மக்கள் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் தமது கவிதையாக்கங்களை முன்வைத்தார். நீண்டகால இடைவெளியின் பின் அவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுதி நூலாக மீண்டு வந்த நாட்கள் என்னும் பெயரில் வெளிவந்துள்ளது. கொடகே நிறுவனத்தினர் அதைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளனர்.

'வதிரி சி.ரவீந்திரனிடத்தில் இயல்பாகவே ஒரு கவிதை உள்ளம் இருக்கின்றது. அவருடன் அமர்ந்து நேரில் பேசிக்கொண்டிருக்கும் சமயங்களிலும் இதன் வெளிப்பாட்டை அவதானித்து அறிந்து கொள்ளலாம். பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவதும், பொய்மையையும் போலித்தனத்தையும் கண்டு எள்ளுவதும், சமூகக் கொடுமைகளைக் கண்டு சாடுவதும், ஏழ்மை கண்டு இரங்குவதும், கடந்துபோன வசந்தத்தை எண்ணி ஏங்குவதும் இவர் இதயத்தில் இயல்புகளாக இருந்து வருவதை அவரது கவிதைகள் உணர்த்துகின்றன. அவரது கவிதைகளின் தனிச்சிறப்பு, சாதாரண பொதுமக்களும் விளங்கிக் கொள்ளத் தகுந்ததான எளிமையும், சற்று நுனிந்து நோக்க வல்லவர்களுக்கு மேலும் அழகான பொரு

ளைத் தரவல்லவைகளாக இருப்பதுமே எனலாம்' என்று முதுபெரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் தெனியான் நூலின் அணியில் துரையில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

எனது எழுத்துத்துறையின் ஆர்வத்திற்கு வாசிப்பே முக்கிய காரணம் என்று கூறும் நூலாசிரியர் தமது எழுத்துப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது... 'வாசகனுக்குப் புரியும் படியாக எழுத்துக்கள் படைக்கப்பட வேண்டும். அந்தவகையில் எனது கவிதைகளை எல்லோரும் புரியும்படி வடித்துள்ளேன். எனது கவிதைகள் நேரடியாகவே விடயத்தைக் கூறுபவை' என்று சொல்லியுள்ளார்.

பாடுபட்டு உழைத்ததனால் பச்சை ரத்தம் செத்ததின்றி பலனென்ன கண்டோமென்று நாடுவிட்டு அகதிகளாய் நம்மிதயத் தொழிலாளர் நாவசைக்க ஈரமின்றி நல்லிதயம் குமுறுகிறார்.

என்ற கவிதை வரிகள் அந்த ரயில் போகிறது என்ற கவிதையில் இடம்பிடித்துள்ளன. ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தினால் நாடுகடத்தப் பெற்ற மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சோகம் நிறைந்த கருவூலமாக இக்கவிதை அமைந்துள்ளது. துயரத்துக்குள்ளான மலையக மக்களின் வரலாற்றுத் தடமாக இக்கவிதை எழுகை கொண்டுள்ளது. நூலாசிரியரின் எண்ணக் குமுறல் இங்கு கவிதை வடிவம் பெறுகிறது. மு.சிவலிங்கத்தின் ஒப்பாரிக் கோச்சி சிறுகதையும் தோட்ட மக்களின் அவலப் புலம்பலையே எடுத்துக் கூறியுள்ளது. சாவு வந்ததோ என்ற கவிதை யுத்தகாலக் கொடுமை

களை இயம்பி நிற்கின்றது. ஆழ்
மனத்தைச் சுண்டி நிற்கின்றது.

வாழ்ந்தவர்கள் மடிந்தார்கள்
அகதிகள் ஆணர்கள்
உடுத்த புடவையுடன்
அடுத்த ஊர்கள் தஞ்சமானார்கள்.
கண்ணீர் சொரிகின்றார்கள்

வந்த இடங்களிலும்
உயிர்வாழ வழியில்லை
கொலை அரக்கனின் கோரக்கரங்கள்
வெல்லலாக விழுகிறது
என்று அமைகிறது அக்கவிதை.

சமூகம் நோக்கிய பார்வை ஆசிரி
யரின் அநேகமான கவிதைகளில் தெளிவு
படுத்தப்பட்டுள்ளது. மனிதம் சார்ந்த அவரு
டைய மனிதநேயம் விண்டுகட்டி நிற்பதை
அவதானிக்க முடிகிறது.

உள்ளக் குமுறல் என்னும் கவிதை
யில் சில வரிகள்...

நாயாக அலைந்தயெனை
தாயாக்கி வைத்துவிட்டு
வெள்ளை உடையணிந்து
வீதியில் செல்கிறார்கள்
அள்ளிப் பருகியோர்கள்
அடக்க வருவாரோ! என்று பாதிக்கப்பட்ட
மாது பரிதாபமாய் கேட்கிறாள். மீண்டு
வந்த நாட்கள் என்னும் கவிதையில் எமது
மக்களின் மனவடுக்களை எடுத்துக்காட்டி
சிறந்திக்க வைக்கிறார்.

அகதிமுகாம் வாழ்வை
அனுதாபமாகப் பார்த்தோர்
ஏதிலிகளான எமக்கு
ஏலுமான உதவிகள் புரிந்தனர்
மீண்டு வந்த நாட்கள்

சொந்த இடம் மீண்டபோது
எங்கள் இருப்புகளையும்
இழந்து...

இழப்பதிற்கெதுவுமில்லையென
மீண்டு வந்த நாட்களின்
வடுக்களோடு என்று அமைகிறது அந்தக்
கவிதை.

மேதினம் பற்றியும் நூலாசிரியர்
கவிதை தந்துள்ளார்.

அடிமையின் விலங்கு அறுந்தது இன்று
அணியொடு கொடியும் பறந்ததன்று
விடிவையே நோக்கி நடத்திடவே எங்கும்
வீசிடும் காற்றே மேதினம்! என்கிறார்.

அனு என்ற கவிதைச் சஞ்சிகை
முயற்சியிலும் வதிரி சி.ரவீந்திரனின் ஈடு
பாடு இருந்தது. இவர் கவிதை எழுத ஆரம்ப
பிக்கப்பட்ட காலகட்டமிது. இலங்கையின்
பல பாகங்களில் இருந்தும் புதியவர்கள்
சிறு கவிதைகளையே நிறைய எழுதினார்
கள். இதைப் பொறிகள் தொகுப்பு ஊடாகச்
சான்று படுத்தலாம். வதிரியின் ஆரம்ப
காலக் கவிதைகளும் அவ்வாறே இருந்
ததை மிக நெருக்கமான தொடர்பாக
இருந்த அந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் வெளி
யான அவரது கதைகள் சமுதாய அவலங்
களைப் பிட்டுக் காட்டுவதாகவே இருந்தன
என்று அன்பு ஜவாஹர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

போர்க்கால அழிவுகளால் ஏற்பட்ட
பல சோகங்களுக்கு மத்தியிலும் அழியாத
யாழ்ப்பாணத்து மண்ணின் இயல்பு நிலை
யினை சாதிப் பூசல்கள் வாந்தி பேதியாய்
வந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன எனக்
குறிப்பிடுகின்றார். யாழ்ப்பாணத்தாரின்
இந்த மனப்பாங்கு புலம் பெயர்ந்த
நாடுகளிலும் புரையோடிப் போய் இருப்

பதை அடங்காத் திமிர் என்னும் கவிதை
மூலம் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

எங்கள் நாட்டில்

தொழிலுக்கு ஒரு சாதி,

சாதிக்கொரு தொழில்

இழிவு சொல்லி அழைத்திடுவோம்

இங்கு

எந்தத் தொழில் செய்தாலும்

அந்தச் சாதியிலா நாம் பிறந்தோம்?

உயர்குலத்துப் பெருமையுடன்

உழைத்துப் பொருள் சேர்த்து

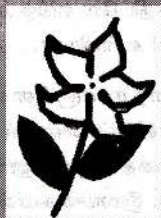
உயர்ந்த குடிகோத்திரத்து

உத்தமராய் நிமிர்ந்து நிற்போம்!

சாதி வேற்றுமை காட்டுகிறவர்களுக்குச் சாட்டையடி கொடுத்துள்ளார். மீண்டு வந்த நாட்கள் கவிதைத் தொகுதி சிந்திக்க வைக்கும் கவிதைகளைத் தந்து நிற்கிறது.

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தாதாரராகச்

சேருபவர்கள் கவனத்திற்கு....

ஆண்டுச் சந்தா 600/-

தனிப்பிரதி 40/-

ஆண்டு மலர் 200/-

ஓராண்டுச் சந்தாவுக்குக் குறைந்தது ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது.

வங்கித் தொடர்புகளுக்கு:

Dominic Jeeva 072010004231,- Hatton National Bank. Sea Street,
Colombo - 11.

காசோலை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவும். காசோலை அனுப்பு வோர் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது, Dominic Jeeva என எழுதுவோர் இந்தப் பெயருக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ வேறெதுவும் கண்டிப்பாக எழுதக் கூடாது. காசுக்கட்டளை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva, Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

தனித்தனி இதழ்களைப் பெற விரும்புவோர் 5 பத்து ரூபா தபாற் தலைகளை யனுப்பியும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :

201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13. தொலைபேசி : 2320721

கடிதங்கள்

நீங்கள் மல்லிகை 2012 - பெப்ரவரி இதழில் வீரகேசரி யாழ் - நிருபர் செல்லத்துரை அவர்களைப் பற்றி எழுதியிருப்பதை வாசித்தபோது எழுபதுகளின் கடைசியில் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் சட்டத்தரணியாக கடமையாற்றியபோது செல்லத்துரை அவர்கள் யாழ்ப்பாண நிருபராக நீதிமன்ற செய்திகளை வெளியிட்டு வந்தது நினைவுக்கு வருகின்றது.

ஒரு கொலை, கொள்ளை வழக்கில் ஐந்து எதிரிகள். முதலாம் எதிரிக்காக பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த வி.என்.நவரத்தினம் ஆஜரானார். இரண்டாம், மூன்றாம் எதிரிகளுக்கு சட்டத்தரணி கே.பி.வரதராசா (பின்னர் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதியாகவிருந்து இளைப்பாறியவர்) ஆஜரானார். நான்காம் எதிரிக்கு சட்டத்தரணி நேமி நாதனும் ஐந்தாம் எதிரிக்கு நானும் ஆஜரானோம். நானும் வரதராசா அவர்களும் அக்காலப்பகுதியில் வி.என்.நவரத்தினம் அவர்களின் ஜூனியர்களாக இருந்தோம்.

அவ்வழக்கு மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி அப்துல் காதர் முன்னிலையில் ஜூரி சபையுடன் கூடிய விசாரணையாக அமைந்தது.

சாட்சியங்கள் எல்லாம் நெறிப்படுத்தப்பட்டு முடிந்தபின் எதிரி தரப்பு சட்டத்தரணிகளின் தொகுப்புரை ஆரம்பமானது. எனக்கோ அது முதல் அனுபவம். பயத்தின் காரணமாக நான் தொகுப்புரை நிகழ்த்தாமல் விட்டால் என்ன என வி.என்.நவரத்தினம் அவர்களிடம் கேட்டேன். “பயப்பட வேண்டாம். ஒரு பத்து நிமிடம் பேசினால் போதும். நான் பக்கத்தில் இருப்பேன். அப்துல் காதர் கனிஷ்ட சட்டத்தரணிகளை தட்டிக் கொடுத்து ஊக்குவிக்கும் ஒருவர்” என எனக்கு தெம்பைத் தந்தார்.

வி.என். நீண்ட தொகுப்புரையொன்றை நிகழ்த்திவிட்டு அமர்ந்தார். அடுத்து நான் எழும்பியவுடன் நீதிபதி அப்துல் காதர் “நீங்கள் மெல்லிய குரலில் பேசினால் ஜூரி சபையினருக்கு கேட்காது. எனவே முன்னுக்கு வந்து அரச சட்டத்தரணிக்கு அருகில் நின்று பேசுங்கள்” என்று கூறினார். நான் “இல்லை உரத்த குரலில் பேச முயற்சிக்கிறேன்” என்று சொல்லி வி.என். அவர்களுக்கு அருகில் நின்றபடியே உரத்த குரலில் பத்து நிமிடமளவில் எனது தொகுப்புரையை நிகழ்த்திவிட்டு அமர்ந்தேன். நான் அமரும் வேளையில் நீதிபதி அப்துல் காதர் அவர்களும் (அவர் பின்னர் உச்ச நீதிமன்ற நீதியரசராக இருந்து இளைப்பாறினார்) வி.என். அவர்களும் பாராட்டி உற்சாகப்படுத்தினார்கள்.

அன்று நீதிமன்ற அமர்வுகள் முடிவடைந்தபின் வி.என். நிருபர் செல்லத்துரையை அழைத்து “விஸ்வநாதனின் தொகுப்புரை இடம்பெற்றதை வீரகேசரியில் நாளைக்குப் போடுங்கள். மேல் நீதிமன்றத்தில் அவர் ஆஜரான முதல் வழக்கு இது” எனக் கூறினார்.

நிருபர் செல்லத்துரை அவர்களும் அடுத்தநாள் வீரகேசரியில் “விஸ்வநாதனின் கன்னித் தொகுப்புரை” என்று தலைப்பிட்டு பத்திரிகையின் இரண்டாம் பக்கத்தில் அனைவரினதும் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையில் துலாம்பரமாக பிரசுரித்திருந்தார்.

நீங்கள் உங்களுடைய கட்டுரையில் எம்மில் பலரை வெகுசனங்களுக்கு மத்தியில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தது இவரது பேனாதான். அது இன்றும் நினைத்து நினைத்துப் பெருமைப்படத்தக்கதொன்றாகும் என குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள்.

முன்பின் தெரியாத என்னை நிருபர் செல்லத்துரை முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் கௌரவித்து முதன்மைப் படுத்தியது அவரின் அப்பழுக்கற்ற தூய உள்ளத்தின் வெளிப்பாடாகும்.

இவ்வாறு எத்தனை எத்தனை பேர் குறிப்பாக அரசியல்வாதிகள் இவரால் மக்கள் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பார்கள். பெரியவர்கள் - சிறியவர்கள், பணம் படைத்தவர்கள் - ஏழைகள், படித்தவர்கள் - படிக்காதவர்கள் என வேறுபடுத்திப் பார்க்காது இளையதலைமுறையினரில் தகுதியானவர்களை இனம் கண்டு கைகொடுத்து தூக்கி விடும் இவர்

போன்றோர் பத்திரிகையாளர்களில் போற்றத் தகுந்தவர். பத்திரிகையாளர் நடுநிலை தவறினால் ஆற்றலுள்ள பலர் அடையாளம் தெரியாது போய்விடுவர். சப்பிகளுக்கும் நெல்லுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத நிலை தோற்றுவிக்கப்படும். கூவி விற்றால் குப்பையும் விலை போகும் என்ற நிலை வராமல் தான் வாழ்ந்த காலத்தில் பத்திரிகை தர்மத்தை நடு நிலையாகக் கடைப்பிடித்து இலட்சிய வேட்கையுடன் தான் சார்ந்த சமூகத்தை உயர்த்திவிட பாடுபட்ட வீரகேசரியாழ் - நிருபர் செல்லத்துரை காலத்தால் அழியாதவர்.

“இந்த மண்ணுக்கு உழைத்தவர்களை நாம் அடிக்கடி நினைவுகூர வேண்டும்.”

ஜே. விஸ்வநாதன் Commissioner of High Court, Jaffna.

47-வது மல்லிகை ஆண்டு மலர் சம்பந்தமாகத்தான் இன்றைய இலக்கியப் பேச்சு ஆரம்பிக்கின்றது, நண்பர்களிடையே.

மிக நிதானமாகவும், தன்னடக்கமாகவும் இருந்து கொண்டு, மிகச் சிறந்ததொரு இலக்கிய மலரை வெளியிட்டு வைத்ததற்காக முதலில் உங்களை வாழ்த்த வேண்டும் போல மனதிற்குப் படுகின்றது.

மலரில் எழுத்தியவர்கள் அத்தனை பேரும் கவனமெடுத்துக் கொண்டு, தத்தமது ஆக்கங்களை மல்லிகைக்குப் படைத்துத் தந்துள்ளனர். அதற்காக ஆண்டு மலரில் எழுதிய அத்தனை பேர்

களுக்கும் இலக்கியக்காரர்களின் சார்பாக எமது பாராட்டுக்களைச் சொல்லியாக வேண்டும்.

மற்றும் ஆடம்பர எடுப்புச் சாய்ப்புகள் இல்லாமல் வெகு துல்லியமாக இலக்கியக்காத்திரம் மிளிர, மலரை ஆக்கித் தந்ததற்காக மல்லிகை மலருக்காக அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் உழைத்த சகலரையும் மனந்திறந்து பாராட்டுகின்றேன்.

எனக்கொரு மன ஆசை உண்டு. அது என்னவென்றால், இதுவரையும் வெளிவந்துள்ள அத்தனை மல்லிகை மலர்களையும் ஒருங்கு சேரத் தொகுத்து ஆண்டு மலர்களின் கண்காட்சி ஒன்றைக் கொழும்பில் நடத்தினால் என்ன? என்பதே அந்த நீண்டநாள் மன ஆசையாகும்.

எதற்கும் ஐம்பதாவது ஆண்டு மலரை வெளியிட்டு வைக்க, இப்போதிருந்தே சகல முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டு உழைத்து வருவதே இப்போதைக்கு நமக்கான இலக்கியக் கடமை எனக் கருதுகின்றேன்.

வெள்ளவத்தை, எம்.கமலாஷினி

நீங்கள் இதுவரையும் வெளியிட்டு வந்துள்ள ஆண்டு மலர்களில் இந்தாண்டு வெளிவந்து எங்குமே பரபரப்பாக விமர்சிக்கப்பட்ட 47வது ஆண்டு மலர் ஆகச் சிறந்த மலர் என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

ஆரம்ப காலங்களில் நானும் யாழ்ப்பாணத்தில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். அந்தக் காலத்திலேயே உங்களையும் தெரியும். மல்லிகையையும் இடைக்கிடையே படித்து வந்துள்ளேன்.

அப்பொழுது போதிய வருமானம் இல்லை. ஆமான தொழில் வாய்ப்பு இல்லை. எனவே இடைக்கிடையே கண்களில் தட்டுப்படும், அல்லது கைக்குக் கிடைக்கும் உதிரி இதழ்களைத்தான் கருத்தான்றிப் படித்து வருவது வழக்கம்.

பின்னர் புலப்பெயர்வுடன் வருமானமும் வரப்போகக் கொழும்பு பிரஜையாகி விட்டேன்.

உங்களுக்கு மெய்யாகத் தெரியுமோ தெரியாதோ எனக்குத் தெரியாது. உங்களுடன் நேரில் அறிமுகமாகாமலே நிறைய நிறைய என்னைப் போன்றவர்கள் மனதிற்குள் உங்களது செயற்பாடுகளைக் கண்டு, நிதானமாக உங்களை எடை போட்டு வருகின்றனர் என்பதையும் நீங்கள் அவசியம் புரிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

இதனது பலாபலன்கள் உடனடியாக இலக்கிய உலகிற்குத் தெரிய வராமல் கூடப் போகலாம். நாளை என்றொரு நாள் கட்டாயம் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் வரத்தான் செய்யும். அந்தக் காலகட்டங்களில் எம்மைப் போன்றவர்களின் கணிப்பு நிச்சயம் எழுத்தில் வரத்தான் செய்யும்.

நேரில் தெரிந்த, அறிந்தவர்களைவிட, உங்களை நேரடியாகவே அறிமுகப்படுத்தப்படாமல் ஒதுங்கி வாழும் எம்மைப் போன்றவர்களின் ஆத்ம பலம் மல்லிகையின் அடிச்சுவட்டில் உங்களைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டேயிருக்கும் என்பதை நீங்கள் நிச்சயம் நம்பலாம்.

வெள்ளவத்தை, ச.சர்வேஸ்வரன்

கொடகே தேசிய சாஷித்திய

விருது - 2011

இலங்கையின் முன்னணி நூல் வெளியீட்டாளர்களும் அரசின் விருதுகளைப் பெற்றவர்களான கொடகே புத்தகசாலையினர் நான்காம் தடவையாக தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு விருதுகளும் பணப் பரிசில்களும் வழங்கி கௌரவிக்க முன்வந்துள்ளனர்.

2008ஆம் ஆண்டு வரை சிங்கள மொழி இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு மாத்திரமே கொடகே இலக்கிய விருது வழங்கப்பட்டு வந்தது. 2009, 2010, - 2011 வருடங்களின் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு கொடகே தேசிய சாஷித்திய விருதும், பணப் பரிசில்களும் வழங்கப்பட்டது. இம்முறையும் தமிழ் நாவல், சிறுகதை, கவிதை ஆகிய துறைகளில் தெரிவு செய்யப்படும் சிறந்த படைப்புகளுக்கு, நாவலுக்கு 50 ஆயிரம் ரூபாவும், சிறுகதை மற்றும் கவிதைப் படைப்புகளுக்கு தலா 25 ஆயிரம் ரூபாவும், விருதும் வழங்குவதோடு தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அரும்பணியாற்றிய சிரேஷ்ட எழுத்தாளர் ஒருவருக்கு கொடகே வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதும், 2011 வருடத்தில் முதல்முதலாக வெளியிட்ட சிறந்த படைப்புக்கும் விருதும் சான்றிதழும் வழங்கப்படும்.

இதில் பங்கேற்க விரும்பும் படைப்பாளிகள் 2011ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதல் டிசம்பர் இறுதி வரை இலங்கையில் வெளியிட்ட ISBN இலக்கம் பெற்ற, முதல் பதிப்புகளில் மூன்று பிரதிகளை நேடிரயாகவோ அல்லது கொடகே புத்தகசாலை, இலக்கம் 675, பீ.டி.எஸ்.குலரத்தன் வீதி, கொழும்பு 10 என்ற முகவரிக்கு 2012 ஏப்ரல் மாதம் 30ஆம் திகதிக்கு முன்னர் கிடைக்கும் வகையில் அனுப்பி வைக்க வேண்டும். தொகுப்பு, மொழி பெயர்ப்பு படைப்புகள், சிறுவர், இளைஞர் இலக்கியப் படைப்புகள் பரிசீலனைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது.

வீட்டிலிருந்து அவசரமாய் வெளியேறி, வீதியில் வந்த முச்சக்கரவண்டியை நிறுத்தி, திருகோணமலை பஸ் நிலையத்திற்கு பதறியடித்து ஓடிவந்த இம்தியாஸ் இறங்கி நின்று பார்த்தபோது கண்டிக்குச் செல்லும் முதலாவது பஸ்வண்டி புறப் படுவதற்குரிய எந்தவொரு அறிகுறியுமின்றி அமைதியாக நின்றிருந்தது.

முச்சக்கரவண்டிக்கு காசைத் தந்துவிட்டு பஸ்ஸைப் பார்த்து யோசனையுடன் நின்றிருந்தான். இறங்கிய இடத்திலிருந்து நின்று பார்க்கும்போதே பஸ்ஸினுள் அதிக ஆட்கள் இல்லாதிருப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. தூங்கியெழுந்த தெரு நாயொன்று தலையைச் சிலுப்பிச் சோம்பல் முறித்தபடி எழுந்து செல்ல அருகிலிருந்த தேனீர்க்கடையின் வானொலி, “நீ போகும் வழி தேடி வருவேனே பின்னாலே” என்று சத்தமாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தது.

“ஒருவேளை முதல் பஸ் போய் இப்போது நிற்பது கண்டிக்குப் போகும் அடுத்த பஸ்ஸோ? இல்லையே? முதல் பஸ் 6.30க்குத்தானே?” கைத்தொலை பேசியில் நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான். இன்னும் 10 நிமிடங்கள் இருந்தன. அப்படியும் சந்தேகம் தீராமல் பொதுச்சந்தைக்கு எதிரேயிருந்த மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தின் உச்சியைப் பார்த்தான். அது வழக்கம் போல வேறொரு நாட்டின் நேரமொன்றைச் சரியாகக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

வேடிக்கை மந்திரங்கள்!

- முகமட் ராபி

பஸ்ஸினுள்ளே அவன் ஏறிப்பார்த்த போது அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இரண்டொருவர் மட்டும் அமர்ந்திருக்க ஏனைய இருக்கைகள் எல்லாம் ஆட்களின்றி வெறுமையாகக் கிடப்பது தெரிந்தது. யன்னலோரமாக ஓர் வசதியான இருக்கையைத் தேர்ந்தெடுத்து அவன் அமர்ந்து கொள்ள, சற்றுமுன்தான் உதித்திருந்த செம்மஞ்சள் நிறச் சூரியன் பஸ் கண்ணாடிகளில் துண்டு துண்டாய் உடைந்து தெரிந்தான்.

ஆட்கள் போதாது என்பதால் எப்படியும் இப்போதைக்கு பஸ்ஸை எடுக்கப் போவதில்லை என்பதைப் புரிந்ததும், “சே! இப்படித் தெரிந்திருந்தால் அழகாய்ச் சாப்பிட்டு விட்டே வந்திருக்கலாம். பாவம் மதிவதனி” என்று கவலை வந்தது. அதிகாலையில் எழுந்து அழுகின்ற மூன்று மாதக் கைக்குழந்தையுடன் போராடிக் கொண்டே பரபரக்கச் சமைத்துத் தந்திருந்தாள். அந்தச் சாப்பாட்டைக் கூட நேரமாகி விட்டது என்று சாப்பிடாமல் வைத்துவிட்டு வந்ததை நொந்து கொண்டான்.

செல்போன் சினுங்கியது. அவள்தான் எடுத்தாள்.

“ஹலோ! மதி... கேட்குது சொல்லு! ஓகே. 6.30 பஸ் கிடைச்சுட்டுது! ஆனா எப்ப போகுமோ தெரியல்ல. ஸ்டாண்ட்ரூல தான் நிக்கிறேன். ஓமோம். சாப்பிட்டுடே வந்திருக்கலாம். அதைத்தான் இப்ப நினைச்சிட்டு... யாரு வந்தது? பள்ளித் தலைவரா? மம்! இப்ப அங்க நிக்கிறாரா? இல்லையா? என் நம்பரைக் குடுத்திருக்கலாமே நீ... சரி, அவரே எடுக்கிறாராமா? ஓகே... ஓகே! இப்ப வெளிக்கிட்டா நான் 12மணிக்கெல்லாம் கண்டிக்குப் போயிடுவேன் ஆ? சரி சரி, போனதும் எடுக்கிறேன்... யசோ எப்பிடியிருக்கு? தூக்கமா ஓ! சரி சரி பை!” என்று போனை அணைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தான்.

பஸ்ஸின் வெளியே சில இளைஞர்கள் நின்றுருந்தனர்.

“பஸ் எத்தனை மணிக்குப் போகும், தம்பி?” பஸ்ஸின் முன்புற நுழைவாயில் வழியாக இறங்கிச் சென்று கண்டக்டர் போலிருந்த ஒரு இளைஞனிடம் சென்று கேட்டான், இம்தியாஸ்.

“கொஹாட்டத ஐயே? நீங்க நுவர தானே போறது? அதிங்... எந்த நாளும்... ஆறு அரைக்குப் போறதுதானே ஐயா! இன்டைக்கு ஆக்கள் கொஞ்சங் வர இருக்குது! ஏறி ஸீட்ல ஒக்காந்து இருங்க! இன்னம் ரெண்டு மூணு சீட் மட்டுந்தான் இருக்கிறது. ஆ! நுவர்...! நுவர்...! மாத்தளே... மாத்தளே...!”

“ரெண்டு மூணு சீட் மட்டுமா? பஸ்ஸே போறதுக்கு ஆக்களில்லாமப் பேயடிச்சுக் கிடக்கு... கதையப் பாரு. இவனுக்கு ஆக்கள் இல்லையென் நாலும் இந்தப் பந்தா மட்டும் போகாது”

என்று மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். பஸ்ஸின் பின்னிருக்கையிலிருந்து யாரோ ஒருவர் யன்னல் வழியாக வெற்றிலைச் சாறைப் புளிச்சென்று துப்பினார்.

“ஆ! கடலை! கடலை! தண்ணிப் போத்தல்... பெப்பர்மின்ட்!”

பஸ் நிலையத்தின் முன்புற மிருக்கும் முஸ்லீம் ஹோட்டலில் இருந்து கடகடவென்ற காதைப் பிளக்கும் ஒலியுடன் கெடித்துரொட்டி வாசனை வந்தது.

“தம்பி, நான் போய் டி ஒண்டு குடிச் சிட்டு வாரேன்... இப்ப போக மாட்டீங்க தானே?” என்று முன்கடையை நோக்கி நடந்தவனை, “ஐயா... போக வேணாம்! இந்தா இப்ப பஸ் போறது. ஒங்களுக்கு சாப்புட ஹபரணைக்கு பஸ் நிப்பாட்டு நான்... இப்ப வாங்க ஐயா!” என்று கூப்பிட்ட கண்டக்டர் பையனை அவன் பொருட்டுத்தவில்லை.

‘இவன்கள் இப்படித்தான் சொல்லுவான்கள். பஸ் எடுக்க எப்படியும் ஏழு மணியாகிடும்!’

தேனீர்க் கடையை நோக்கி ஒரு பத்து மீற்றர் கூட நடந்திருக்கமாட்டான். திடீரென்று ஓர் இயந்திர உறுமல் கேட்டது. ஆச்சரியமாய் திரும்பிப் பார்த்த போது கண்டி பஸ்ஸின் சாரதி இருக்கையிலே ஒருவன் அமர்ந்திருந்து ஸ்டியரிங் சில்லை வட்டமாய்த் தொட்டுத் தொட்டு கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டான்.

“ஆ! நுவர்.. நுவர்..மாத்தளே..”

இரண்டொரு தடவை சத்தமாய்

ஹோன் அடித்துக் குலங்கி விட்டு நகரத் தொடங்கியது பஸ்வண்டி. முதலில் நம்பவே முடியாமல் திகைத்து பின் சுதாரித்து ஓடிச்சென்று பஸ்ஸின் முன்புற நுழைவாயிலில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த கண்டக்டர் பையனுடன் ஒட்டிக் கொண்டான். பஸ் நிலையப் பிரதான வாயிலைக் கடந்து மெல்லத் திரும்பி அது நின்றபோது இன்னும் சில பயணிகள் ஓடிவந்து பின்புறக் கதவு வழியாக ஏறிக் கொண்டார்கள். பஸ் ஸைத் தொடர்ந்து, “ஆ! கடலை... கடலை... கச்சான்... தண்ணிப் போத்தல்!” களும் சிறு ஒட்டத்தில் கூடவே வந்தன.

“தண்ணிப் போத்தல்! தண்ணீ! ஒண்ணு?”

“ச்சே! சில்லறை தாங்க நானா! விடிய வெள்ளனையோட ஆயிரத்தை நீட்டினா...? கடலைப் பக்கட் கொஞ்சம் தரவா?”

“கந்தளே போற ஆக்கள்... முன்னுக்கு வாங்க! நுவர மாத்தளே மட்டும் அந்த ரெண்டு ஸீட்ல இருங்க... அம்மா எங்க போர? ஆ? சரி, இருங்க... முன்னுக்கு வாங்க. சந்திக்கா... ஏற வாணாம்... வாணாம்! சந்தில நிக்காது...! ரைட்! ரைட்!”

பஸ் புறப்பட்டு வேகம் பிடித்தது.

“என்ன புதினமிது? அரைவாசி இருக்கைகள் கூட நிறைந்திராத வெறும் பஸ்ஸை எப்படி இன்றைக்கு மட்டும் நேரத்துக்கே எடுத்தான்கள்?” ஆச்சரியம் நீங்காமலே ஓடிக்கொண்டிருந்த பஸ்ஸின் பின்புறமிருக்கும் தளது இருக்கையை நோக்கி நகர்ந்தான், இம்தியாஸ்.

பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது.

மக்கெப்ஸ் மைதானத்தைத் தாண்டிய பஸ் நகர சபைச் சுற்றுவட்டத்தில் திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது, “ஆ! எப்படி இப்ப? நான் சொன்னதிங்தானே? டீ குடிக்கப் போக வேணாம் என்று” நடுவழியில் நின்று கலாய்த்தான் கண்டக்டர் பையன்.

“அட! இல்லடாப்பா...! உன்ட பஸ் ஆக்களேயில்லாம வெறும் சீட்டாக் கிடக்குது. இப்ப போக மாட்டங்களெண்டு நினைச்சன்” என்றான் இம்தியாஸ் அசடு வழிய.

“இல்லே ஐயா! அதிக்கு எல்லாம் ஆக்கள் இருக்கு! அந்தா தாடி வச்சீட்டு இருக்கிறதானே முணுபேர் பின்னால! அவங்கட ஆக்கள் எல்லாம் ஒரு இருவது பேர் நுவரக்கு வாறது. பாருங்க... போஸ்ட் ஒபிஸ் சந்தியில கொஞ்சம் தாடி ஆக்கள் இப்ப ஏறுது. மத்த அவங்கட ஆக்கள் எல்லாம் கந்தளே வரைக்கும் ஒவ்வொரு இடத்திலே நிக்கிற நேரத்துக்கு வந்து ஏறுறது.”

அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே வேகம் குறைந்து தபால் நிலைய பஸ் தரிப்பிலே நின்றது பஸ். அங்கு வெண்ணிறத் தொப்பி மற்றும் முழங்கால் வரை நீண்டிருக்கும் வெண்ணிற அங்கிகள் அணிந்த நீண்ட தாடி ஆண்கள் பலர் தோளிலே பெரிய பயணப் பொதிகளைச் சுமந்தவாறு சிறு கூட்டமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பஸ் நின்று கண்டக்டர் பையன் வெளியில் இறங்கியதும் அந்தத் தாடி மனிதர்கள் அனைவரும் அவனைச்

சூழ்ந்து கொண்டார்கள். ஓரிரு நிமிடங்கள் நீடித்த சிங்கள மொழி உரையாடலின் பின்பு பஸ்ஸினுள்ளே எல்லோரும் ஏறிவந்தார்கள். ஆட்களில்லாத வெற்று இருக்கைகள் அனைத்திலும் தோளிலே சுமந்துவந்த பயணப் பைகளைப் போட்டு இடம்பிடித்தார்கள். பின்பு இம்தியாகுக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் இருந்த மீதி இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் ஹாஜி!”

“அலைக்கும் ஸலாம் வரஹ்மத்துல்லாஹி”

“அப்படி உக்காருங்க ஹாஜி!”

“பரவாயில்ல சீதேவி நான் இங்கினக்கையே இருக்கிறேன்... அல்ஹம் துலில்லாஹ்”, “சுபஹானல்லாஹ்”, “மாஷா அல்லாஹ்” என்பது போன்ற உரையாடலும் அத்தர் நறுமண வாசனையும் பரவிச் செல்ல மீண்டும் கிளம்பி வேகம் பிடித்தது பஸ்.

ஜெற்றிப் பொலீஸ் சுற்று வட்டத்தில் திரும்பி உள்துறைமுக வீதிக்கு வந்ததும் மீண்டும் சிணுங்கியது இம்தியாசின் செல்போன். அதிலே புதிய இலக்கம் ஒளிர்ந்திட இயர்போனை பொருத்திக் கொண்டு, “ஹலோ! யாரு” என்றான்.

“ஆ! தம்பி நாந்தான் பள்ளித் தலைவர் பேசுறேன். அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்!”

“ஆங்... அலைக்கும் ஸலாம்! சொல்லுங்க தலைவர்!”

“தம்பீ, உங்களுக்கிட்டக் கொஞ்சம்

பேசலாம் என்டுதான் வீட்டுக்கு வந்தேன். அந்தப் புள்ள மதிவதனி நீங்க இப்பதான் கண்டிக்குப் பயணம் போறதாச் சொல்லிச்சு. அந்தப் புள்ளயிட விசயமாத்தான் கண்டிக்குப் போறீங்க போல..”

“ஓமோம்... இப்ப பஸ்லதான் இருக்கிறேன். ஏதும் அவசரமா கதைக்கணுமா... அப்படியென்டா இறங்கி ஆட்டோ பிடிச்சி வாறேன். இப்பதான் பஸ் இன்னர் ஹாபர் ரோட்டுக்கு வந்திருக்கு...? இறங்கவா?”

“இல்ல.. இல்ல! அல்லாட காவல், நீங்க போற பயணத்தை நல்லபடியா செய்து முடிங்க தம்பீ! நா இஞ்ச உங்கட விசயமா பள்ளி மற்ற ஆக்களோட கதைச்சுப் பார்த்தேன். அவங்கட கதையப் பாத்தா?”

“பார்த்தா? என்ன சொல்லுங்க நானா?”

“இல்ல... போன்ல எல்லாம் கதைக்க ஏலுமோ தெரியல்ல... இப்ப நீங்களும் நம்மட மார்க்கத்துக்கு வந்து ரெண்டு மூணு வருசமாகிட்டுது. அதுவுமில்லாம நீங்க இந்த ஊர்லயே நம்மட புள்ளைகளோடேயே ஒரே ஸ்கூல்ல படிச்சு ஒண்ணா விளையாடி ஒண்ணுக்குள்ள ஒண்ணாக் கிடந்த ஆள் தம்பி, அதால எங்களுக்கு உங்களல சந்தேகம் எதுவுமில்ல. ஆனா அந்தப் புள்ள மதிவதனிட விசயமும் அந்த புள்ளய நீங்க வீடல வச்சிருக்கிறதும்தான் கொஞ்சம் பிரச்சினையாயிருக்கு”. பஸ் மட்கோ சந்திப் புகையிரதக் கடவையில நின்றுருக்க ரயிலின் இரைச்சலில் அவரது பேச்சு தெளிவின்றி இடறியது.

“ஹலோ! அதுதான் அந்தப் புள்ள யும் நம்ம மார்க்கத்துக்கே மாறி வற்றதுக் குச் சம்மதிச்சுட்டுதானே தலைவர்? நான் முந்தநாளிரவு அந்தப் பிள்ளை மதியையும் முன்னுக்கு வச்சத்தானே உங்களிட்ட... ஹலோ... ஹலோ!”

“தம்பி, சிக்னல் கிளியரில்லாம இருக்கு. நீங்க கட் பண்ணுங்க. நான் பிறகு எடுக்கிறேன்” என்று சட்டென போனை வைத்து விட்டார்.

“சே!” என்று அலுத்துக் கொண்டான். அவரிடம் முழுமையாகச் சொல்லி முடிக்காதது சிறிது ஏமாற்றம் தந்தது. மதிவதனி, இம்தியாசின் கடைசித் தங்கை சஹானாவுடன் ஒன்றாகப் படித்தவள். அவளது பயோலொஜி டியூட்டரி இருந்த அதே மரியாள் வீதியில் தான் மதிவதனியின் அண்ணன் பாலா மாஸ்டரின் கணித பாட டியூட்டரியும் இருந்தது. ஏ.எல் படித்து விட்டு ரிசல்ட்ஸ் வரும்வரை காத்திருந்த காலத்தில் பின்னேரங்களில் எல்லோரையும் போல சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீதியிலா வருவது இம்தியாசின் வாடிக்கை. அந்தக் காலங்களில் மதிவதனி தனது அழகினால் அவனுக்கு மட்டுமல்ல அவன் போன்ற இளைஞர்கள் பலருக்கும் கனவு மங்கையாக இருந்தவள்.

அவளது பகட்டில்லாத அழகு மட்டுமல்ல அமைதியான சுபாவமும் எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக அவளது இனிமையான குரலும்தான் அதற்குக் காரணம். அப்போதெல்லாம் பாடசாலை விழாக்கள், ஊர்க் கொண்டாட்டங்கள், கோயில் திருவிழாக்கள், இசை நிகழ்ச்சிகளினெல்லாம் மதிவதனியின் இனிய பாடல்கள்

ஒலிக்காதிருந்தது கிடையாது. ‘மாணிக்கவீணையேந்தும் மாதே நீ கலைவாணி’ என்று அவள் பாடுவது இன்று நினைத்தாலும் காதுகளில் தேன் பாய்ச்சமே!

பஸ் கண்ணாடி யன்னலினூடாக வீசிய காற்று முகத்தில் கவிதை பாட பழைய நினைவுகளில் மூழ்கி அப்படியே தூங்கிப் போனான் இம்தியாஸ்.

மீண்டும் அவன் கண் விழித்த போது பஸ் ஏதோ ஒரு தரிப்பில் நின்று புறப்பட்டது.

புறப்படும் போது இருந்ததைப் போலன்றி ஆசனங்கள் ஏறக்குறைய நிரம்பியிருந்தன. இரண்டொரு இருக்கைகள் மட்டும் எங்கோ வழியில் நின்று இனிமேல் ஏற்போகும் தாடி மனிதர்களின் சகபாடிகளுக்காகக் காத்திருந்தன.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் அமீர் சாப்!”

கோரஸாக எழுந்த குரலால் சற்றுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். ஒரு 70 வயது மதிக்கத்தக்க வயோதிபரும் அவரைப் போலவே தோளிலே பயணப் பையுடன் இன்னும் சிலரும் பின்கதவு வழியாக ஏறிவந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆசுவாசப் பெருமூச்சுடன் அந்த வயதான மனிதர் அமர்ந்த பின்பே மற்றவர்களும் உட்கார்ந்தார்கள்.

“ஹாஷிம் ஹாஜி சாப், எல்லாரும் ஏறிட்டாங்களா?”

“ஓ! கந்தளாய் பேராத்துப் பள்ளி பில மட்டும் ஒரு நாலு பேர் நிக்கிறாங்க சாப்! அவங்களும் ஏறிட்டா சரியாயிரும்.

இன்ஷொல்லாஹ்!”

“அல்ஹம்துவில்லாஹ்! அல்ஹம்துவில்லாஹ்!” என்றார் திருப்தியுடன்.

அந்த மனிதரை இதற்கு முன்பு இம்தியாசுக்கு எங்கோ சந்தித்ததைப் போலவும், அவரது முகம் நன்கு பரிச்சயமான முகம் போலவும் தோன்றியது. அவரது பயணப்பையை பவ்யமாக வாங்கி அவரைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்து யன்னலோரமாக இருந்த வேறு இருக்கையொன்றிலே மெதுவாக அமர்த்தினார்கள்.

அவர்களில் பலர் இளைஞர்களாகவும், சிலர் நடுத்தர வயதினராகவும் இருக்க மீதிப்பேர் வயோதிபர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் பெரும்பாலும் அருகருகேயுள்ள இருக்கைகளிலே ஒன்றாக அமர்ந்திருந்து தங்களுக்கிடையே பல பாஷைகளிலும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் ஏனைய பயணிகளுக்கு இடையிலே அமர்ந்து இருந்த போதிலும் மற்றவர்களைக் கண்டு கொள்ளாமல் பொதுவாகத் தங்களுக்கிடையிலே மட்டுமே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்போது அந்த பஸ் ஏறத்தாழ அவர்களின் பிரத்தியேக வண்டி போலவே தோற்றமளித்தது. அவர்களின் தயவில்தான் நாங்கள் சிலர் அதிலே ஏறிக்கொண்டு பயணிக்கிறோம் என்று கூறினால் யாரும் கேள்வி கேட்காமல் நம்பிவிடுவார்கள் போலிருந்தது பஸ்ஸின் நிலைமை.

இம்தியாசின் அருகாமையிலும் அவர்களில் ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார். அவர் புதிதாய் ஏறிய ஒருவர். அவரது கை

யிலே பிளாஸ்டிக் மணிகளாலான ஓர் சிறிய மாலை ஒன்று இருந்தது. அதைக் கையில் வைத்து வாய்க்குள் எதையோ முணு முணுத் தவாறு உருட்டிக் கொண்டேயிருந்தார். அவரது விழிகள் இரண்டும் அரைத்துக்கத்தில் மூடியிருந்தது. அவரது மேலங்கியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த கடுமையான அத்தர் வாசனை முதலில் சுகந்தமாக இருந்த போதிலும் போகப் போக அவனுக்குத் தலையை வலிப்பது போலிருந்தது.

பஸ் இடையிடையே நின்று ஹபரணைச் சந்தி, தம்புள்ள சந்தை போன்ற இடங்களுக்குச் செல்லும் பயணிகளை ஏற்றிக் கொண்டது. அப்படி ஏறிக் கொண்டவர்கள் கம்பியைப் பிடித்தபடி நின்று கொண்டு பயணம் செய்தார்கள். இருக்கைகளில் அமர்ந்திருக்கும் பிரயாணிகளை ஒருவித ஏக்கத்துடன் பார்த்தவாறு நின்றுருந்த அவர்களின் உடல்கள் வெறி பிடித்து விரையும் பஸ்ஸின் வேகத்திற்கேற்ப முன்னும் பின்னும் ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

பஸ் கப்பல் துறை ஆயுர்வேத ஆஸ்பத்திரியைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ தொர்! கொஞ்சம் தள்ளி இருக்கிறீங்களா? நான் ஏன்ட பேக்கை ஓசக்க போடணும்” என்றபடி எழுந்தார் பக்கத்திலிருந்தவர். அதற்கு அவருக்கு இடத்தைக் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் அமர்ந்தபோது, இம்தியாசைப் பார்த்து முதன் முதலாக சிநேகமாகப் புன்னகைத்து, “ஐஸாக் கல்லாஹ்” ஹைராஹ்” என்றார் அவர்.

அவன் புரியாமல் விழித்தான்!

“இல்ல... தேங்ஸ் சொன்னேன்” என்றார் சிரித்தபடி. அவரது பற்கள் வெகுசுத்தமாக பளிச்சென்றிருந்தன. வெளித்தோற்றத்தை வைத்து அந்தத் தாடி மனிதரை ‘அவர்’ என்று கூறினாலும் அவரது அடர்த்தியான மார்புவரை நீண்டிருந்த தாடியை நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் இம்தியாசை விட கூடிப்போனால் நான்கு அல்லது ஐந்து வயது மட்டுமே அதிகமான ஓர் இளைஞன்தான் தெரிவான்.

“ஏன் நானா, ‘நன்றி’ என்று தமிழிலே சொல்ல மாட்டீங்களா?”

“அப்படியில்ல தொர, உங்களப் பாத்திட்டு முஸ்லீம் என்று நெனைச்சுட்டேன்!”

“அட! நான் முஸ்லீம் இல்லை யென்று இப்ப யார் சொன்னது?”

அவர் என்னை ஒருமுறை மேலிருந்து கீழ்வரை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு அமைதியாகி யோசனையிலாழ்ந்து விட்டார்.

“என்ன நானா, ஏதும் பிழையாச் சொல்லிட்டீனா?”

“இல்லல்ல... உங்கட கதையைப் பார்த்திட்டு?” என்று இழுத்தார் அவர், வேறு எதையோ சொல்ல வந்துவிட்டுச் சமாளிப்பது போலிருந்தது அவரது பார்வை.

“என்ன யோசிக்கிறீங்க. சொல்ல வந்ததைச் சொல்லிடுங்க!” நான் விடவில்லை.

“இல்ல தொர ஏன்ட பேர் பாசில்.

நான் ப்ரைவெட் பேங்க் ஒண்டில மனேஜரா இருக்கிறேன். நாங்க எல்லாரும் கம்பளைக்கு மஹல்லா வேலையாப் போயிட்டிருக்கிறோம். தம்பீ உங்கட பேரென்ன...? என்ன செய்யறீங்க?”

இம்தியாஸ் சொன்னான்.

“அல்ஹம்துலில்லாஹ்! தம்பீ, நான் சொல்றனெண்டு பிழையா நீங்க நினைக்கப்படாது. நம்ம முஸ்லீமெண்டு மத்தவங்களுக்குத் தெரியறதுக்கு தனியா அடையாளம் வேணும். உங்களைப் பார்த்த சீருக்கு நான் குறிப்பில்லாமத்தான் இருந்தேன். முகத்தை வச்சத்தான் முஸ்லீமெண்டு ஓரளவு வெளங்கிச்சு. ஆனா கதையைப் பார்த்துத்தான் பொறகு கொஞ்சம் சக்காயிருச்சு.”

“சரி, முஸ்லீமெண்டு தெரியறதுக்கு நான் எப்படியிருக்கணும் பாசில் நானா? இப்படி டெனிம் ஜீன்ஸ் 12 சேர்ட்லாம் போடக்கூடாதா? இல்ல தமிழ்லதான் ஒழுங்கா பேசக்கூடாதா? ஹாஹா...”

அவரும் லேசாய்ச் சிரித்துக் கொண்டார்.

“சேச்சே! அப்பிடிச் சொல்ல வரல்ல தொர, ஒரு ஆம்புளைய பாத்தாக்கா தோற்றத்துலயே இவரு இஸ்லாத்தை நம்புறவரு... பின்பற்றுறவரு அப்பிடியெண்டு தெரியற மாதிரி இருக்கணுமென்றுதான் நம்ம ரஸூலுலாஹ்.”

“அப்படியென்டால் நீங்க போட்டிருக்கிற இந்த நீளமான உடுப்புத்தான் முஸ்லீம்களுக்குரிய அடையாளமா என்ன?”

அந்தக் கேள்வி அவருக்கு ரசிக்க

வில்லை. வாய்க்குள் எதையோ முணு முணுத்தவாறு வெளியே பார்த்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். பஸ்ஸின் யன்னலை ஊடறுத்து வீசிய தம்பல காமத்தின் வயல்வெளிக் காற்று தலை முடியை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்க அவர் திரும்பும் வரை காத்திருந்தான், இம்தியாஸ்.

தம்பி, ஒங்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. நம்ம மார்க்கத்துல ஆம்பளைகளுக்கு வேறயா பொம்பளைகளுக்கு இன்னன்ன மாதிரின்னு உடுத்திக் கொள்ளணும் என்று தெளிவாச் சொல்லியிருக்குத்தானே? அதைச் செய்தா சரிதான்.”

“ஓம் நானா, அதன்படிதான் நானும் உடுத்திருக்கிறேன் என்றுதான் நெனைக்கிறேன். ஆனா நான் போட்டிருக்கிறது நீங்களெல்லாம் போட்டிருக்கிற மாதிரி பாகிஸ்தான் ஆப்கானிஸ்தான் மக்கள் போடுகின்ற ஜப்பா கிடையாது. பாருங்க, நம்மட ஆக்கள்ல சிலபேர் சாரம் சேட் போடுறாங்க, டீசேட் ஜீன்ஸ் போடுறாங்க, சிலபேர் உங்கள மாதிரியும் போடுறாங்க. அரபு நாடுகளில வேறொரு விதமா... இதில இதுதான் முஸ்லீம்களுக்குரிய ஆடை என்று எதை எடுத்துக் கொள்ளுது?”

பாசில் நானாவால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“இங்க பாருங்க நானா, பேசுகிற மொழியும் உடுத்துகின்ற ஆடைகளும் மனிதர்கள் நமது வசதிக்குத் தக்கபடி தான். நான் தமிழன் அதனால் தமிழை மட்டுந்தான் பேசவேன் என்றோ, நான்

சிங்களவன் சிங்களத்தை மட்டுந்தான் பயன்படுத்துவேன் என்றெல்லாம் சொல்லிட்டு இந்தக்காலத்தில வாழமுடியுமா?”

“பேசிக்கிற பாஷைக்கு வேணுமென்டா நீங்க சொல்றது சரி தம்பி. ஆனா இது உடுப்புக்குச் சரிவருமா? நமக்கென்று ஒரு கலாச்சாரம் பாரம்பரியம் இல்லியா என்ன?”

“சரி, ஒரு பேச்சுக்கு நீங்க காலைல வாக்கிங் போக வேண்டியிருக்கு என்று வைச்சுக் கொள்வோமா... இப்ப நீங்க போட்டிருக்கிற இந்த உடுப்பு அதுக்குச் சரிவருமா? டீசேட் பொட்டம் போட்டுத் தானே ஆகணும்? நம்ம பிள்ளைகள் ஸ்கூல்ல புட்போல், கிரிக்கட், நீச்சல் பயிற்சிக்கு போனா அந்தந்த விளையாட்டுக்கு அவசியமான உடுப்புகளை அணியத்தானே வேணும்?”

“இப்ப நீங்க சொல்றதப் பார்த்தாக்கா டீவில காட்டுறாங்களே, நீச்சல் போட்டி, பீச்-வொலிபோல்! அப்ப அதுக் கெல்லாம் போறதென்டா பிகினி உடுப்புலதான் போகணுமா?” என்று கேட்டார் பாசில், அதிரடியாக.

“ஆ! நல்லாக் கேட்டீங்க நானா?” என்று அவரையே சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இம்தியாஸ். அவனுடைய யோசனையைப் பார்த்து மடக்கிவிட்ட திருப்தியில் அவர் உள்ளுக்குள் சிரிப்பது நன்றாகப் புரிந்தது.

அதற்குள் பஸ் ஓரிடத்தில் நின்றுது. “அனுஹய பகின்ட்! முள்ளிப் பொத்தானை இறங்குங்க! ஆ.. நுவர.. மாத் தளே நுவர மாத்தளே!” சிலர் ஏறி இறங்கிக் கொள்ள மீண்டும் இரைச்சலுடன்

புறப்பட்டது.

“என்ன தம்பி, பதிலையே காணம்?”

“ம்ம்! அதுமாதிரி விளையாட்டுக் கெல்லாம் நாம போகணுமா இல்லை யான்னு தீர்மானிக்கிற விஷயம் இன்னும் நம்ம கையிலதானே இருக்கு? ஆனா, நீச்சல் மாதிரிப் போட்டியில் கலந்து கொள்ளுது என்று முடிவெடுத்திட்டோ மென்றால் சேட், சாரம், ஜப்பாவெல்லாம் உடுத்திக்கொண்டு நிச்சயமா நீந்த முடியாது!”

“சரி தம்பி, உடுத்தறத வுடுங்க! இன்னும் எத்தனையோ விசயம் இருக்கே! ரஸூலுல்லாஹ் சொன்ன சன்னத்தான விசயங்கள். ஆண்கள் தாடி வச்சுக் கொள்வது, தொப்பிகள் அணிந்து கொள்வது... இதெல்லாம் செய்யக் கூடியதுதானே?”

“ஓம். அதெல்லாம் செய்யக் கூடியதுதான். ஆனால் அதை மட்டுமே செய்து கொண்டிருந்தால் போதுமா நானா? ஒரு முஸ்லீம் முதலில் தனது நற்செயல்களால் தன்னை அடையாளப் படுத்திக் கொள்வதிலே அக்கறை செலுத்தக் கூடாதா? உதாரணமா பாருங்க, நம்ம மார்க்கத்தில்தான் சுத்தம் பற்றி அதிகமாகச் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கு இல்லையா?”

“நெசம்தான்.. “சுத்தம் ஈமானின் (இறை நம்பிக்கையின்) பாதி” என்று சொல்லியிருக்கிறாங்க நம்ம ரஸூலுல்லாஹ்..”

“ம்ம்! ஆனால் சுத்தம் என்றால் தங்களோட உடம்பை மட்டும் கழுவிக்க

கழுவி வைச்சுக்கொள்ளாங்களே தவிர, நம்மில் எத்தனை பேர் தெருவில் காறி எச்சில் துப்புக்கின்றோம். வீட்டுக்குப்பையை வீதியில் கொட்டுகின்றோம் தெரியுமா? பொலித்தீன்களை, ஷொப்பிங் பேக்குகளை, பிளாஸ்டிக் போத்தல்களை யெல்லாம் ஓடைக்குள்ளேயும் கழிவுநீர்க் காண்களுக்குள்ளேயும் கொஞ்சமும் போசிக்காமல் போடுகின்றோம் பார்த்தீங்களா?”

அவர் அவன் சொல்வதை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“நம்ம மட்டுமா அப்படிப் போடுறம்? எல்லா ஜாதிச் சனங்களும்தானே போடுதுங்க... சுத்தமில்லாம பொறுப்பில்லாம நடந்துக்குதுங்க. நீங்க ஏதோ நம்ம சனங்கள் மட்டும்தான் என்ட மாதிரிச் சொல்றீங்களே?”

“உண்மைதான்! நம்மட நாட்டுல எல்லாரும் செய்றதைத்தான் நாங்களும் செய்யுறோம். அதுலயும் நாம ஒருபடி மேலதான்! எல்லா இனமக்களும் குடியிருக்கிற ஒரு டவுனை எடுத்துப் பாருங்க. மற்ற வீதிகளை விட நம்மட சனங்கள் குடியிருக்கிற வீதிகளும் சந்துகளும்தான் அதிகமான கழிவுக்குப்பைகளால நிரம்பியிருக்கும். இந்தக் கசப்பான உண்மையை ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேணும்”

அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்வதைப் போல தலையாட்டினார்.

ஆனா, மத்தவங்களோட மார்க்கங்களில சுத்தம் இறை நம்பிக்கையின் பாதி என்றளவுக்கெல்லாம் சொல்லல்லையே நானா? நம்மட மார்க்கத்துல

தானே சுத்தத்தை ஆதாரமான நம்பிக்கையின் அரைவாசியோட சம்பந்தப் படுத்தியிருக்காங்க. அப்படியென்றால் நாமதானே மத்தவங்களை விட முன் மாதிரியாகச் சுத்தம் பேணணும்?”

“நீங்க சொல்றதெல்லாம் உண்மை தான் தம்பி. இருந்தாலும் இந்த அற்ப துனியாவோட விசயங்கள திருத்திற துக்கு அதிகமா ஈடுபடப்போனா நாளைக்கு மறுமை நாள்ல நாம நஷ்டவாளி ஆகிவிடுவோம். அதால...”

“என்ன..? எனக்கு விளங்கயில்ல?”

“இல்ல பாருங்க, இந்த உலகம் வந்து மறுமைக்கான விளைநிலமெண்டு கண்மணி ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அவை ஹிவஸல்லம் சொல்லியிருக்கிறாங்க. நாம தனித்தனியா ஒவ்வொருவரும் நம்மளை மறுமையில் கிடைக்கப்போற ஜன்னத்துல் பிர்தவ்கக்காக தயார் செய்துக்கிட்டு வந்தாலே எல்லாம் சரியாகிடும். இதைத்தான் அல்லா... ஜெல்ல... சுபஹானல் தம்பி! என்ன தம்பி, திருப்பிட்டிங்க..இதென்ன காதில இயர்போனைப் போடுறீங்க..?”

அவருக்கு பதில் சொல்ல அவகாச மில்லாமல் மீண்டும் பள்ளித் தலைவர் போனில் வந்திருந்தார்.

“ஆ! சொல்லுங்க தலைவர் ! இப்ப தெளிவா கேக்குது! எக்ஸ்க்யூஸ்மீ..! ஒண்ணுமில்ல அது இங்க பஸ்ல பக்கத் துல ஒருவர்... சரி, நீங்க சொல்லுங்க!

“... ”

மதிவதனியும் நம்ம மார்க்கத்துக்கு வாறதில நம்ம பள்ளி ஆக்களுக்கு

என்ன பிரச்சினை? ”

“... ”

“சரி, பிழையா நினைக்கல்ல... பரவாயில்ல சொல்லுங்க!”

“...?”

நான் சிறிது நேரம் எதுவும் பேச வில்லை. அருகிலிருந்த தாடிக்காரர், போனில் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் என்னையே இமை மூடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சரி தலைவர், நீங்க எல்லாரும் இப்ப எதைச் சந்தேகப்படுறீங்க? மதியும் அந்தப் பிஞ்சுப் புள்ளையும் என்னைத் திருப்பியும் பழையபடி ஆக்கிடுவாங்க என்றுதானே? நானா, நீங்க சொல்ற மாதிரி அயலுக்குள்ளேயே நம்மட ஒரு பிள்ளையை நான் கட்டியிருக்கலாம் தான்.. ஏன் இப்ப கூட நீங்க காட்டுற பிள்ளையை நான் கட்டுறேன். ஆனா..”

“... ”

“ப்ளீஸ்... நான் சொல்றதையும் கொஞ்சம் கேளுங்க! நான் நிச்சயமாகக் கட்டுறேன். ஆனா, வன்னி அடிபாட்டுல சிக்கி புருசனையும் அவன்ட தாய் தகப் பனையும் குடும்பத்தையும் பறி கொடுத்திட்டு கைப்பிள்ளையோட யாருமே இல்லாம வந்து நிக்கிறவ மதிவதனி. அவளை உங்கட அயலுக்குள்ள யாராவது ஒரு நல்ல தொழிலோடு இருக்கிற பொடியன்கள்ல ஒருத்தனைக் கட்டச் சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்..!”

“... ”

“என்ன தலைவர் சத்தமேயில்ல?”

பார்த்தீங்களா? மாட்டாங்கதானே? இப்படி இளம் வயதில் வாழ்க்கையை பறி கொடுத்திட்டு பிள்ளையோட நிக்கிற வளை நாமே கைவிட்டா அவள் எங்க தான் போவாள் சொல்லுங்க? நீங்க கேட்டபடி மதி இருந்த கட்டுகஸ் தோட்டை பள்ளிவாசல்ல இருந்து கடிதம் எடுத்திட்டு வானேன். அதுக்குத்தானே நானா, இப்ப நான் அங்கே போயிட்டிருக்கிறேன். அதன் பிறகு நாங்க சேர்ந்து இருக்கிறதில் பிரச்சினை இல்லதானே?"

"..."

"ஆங்! அதுவா? அது ஒரு பெரிய கதை! கடைசிச் சண்டை நடந்தது தானே. அதுல உயிர்த் தப்பி பிள்ளையோட ஓடி வவுனியாவுக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறா. அங்க மதியிட அப்பாவோட முதல் சேர்வையரா வேலை செய்த முஸ்லீம் பெரியவர் கண்டு கண்டிக்கு கூட்டி வந்திருக்கார். அங்க அவர் குடும்பத்தோட வீட்டுல தங்க வச்சி உதவியெல்லாம் செஞ்சிருக்காரு. அந்த மனிசன் குடும்பத்தாக்களட உதவியையும் நல்ல குணத்தையும் பார்த்திட்டு அங்க இருக்கும் போதே நம்ம மார்க்கத்துக்கு வாற ஐடியாவுலதான் இருந்திருக்கா மதி."

"..."

"ஓமோம் நானா! அங்க உள்ள பள்ளிவாசல்ல அதுக்குரிய எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்து கொண்டிருந்தபோது தான் பொலீஸ் பிரச்சினையாகி இங்க டிரிங்கோவுக்கு வர வேண்டியதாகிட்டுது அவளுக்கு! இங்க அதுகள்ள குடும்பமே அவளைச் சேர்க்காம தூரத்தி விட்டதெல்

லாம் உங்களுக்கும் தெரியும்தானே? அப்படிப் பரிதவிச்ச நின்று கொண்டிருந்த வளைத்தான் நான் கட்டிக் கொள்ளுக்கு இப்ப உங்களுக்கிட்ட கேக்கிறேன்."

"..."

"ஓகே... அதுக்கு என்ன செய்யுறது நானா? ஏதோ படிக்கிற காலத்துல வயசுக் கோளாறுல படிப்பிச்ச ஸ்கூல் மாஸ்டரை விரும்பி வன்னிக்குப் போயிட்டாள். இப்ப அவளற புருசனும் இல்ல.. கடைசிச் சண்டையில மாட்டி எல்லாதையும் பறிகொடுத்திட்டு வந்திருக்கிறாள். இங்க, நாங்களும் சந்தேகப் பட்டுச் சேர்க்காம இருந்தா பாவம் அவள் என்னதான் செய்வாள் சொல்லுங்க, தலைவர்?"

"..."

"சரி சரி, நான் விசயத்தை முடிச்சிட்டு இன்றைக்கு நைட் பஸ்ல திரும்புறன். நீங்கதான் யோசிச்ச ஒரு நல்ல முடிவெடுக்கணும். ஆ! சரி சரி வைங்க" என்று செல்போனை அணைத்த போது அவனையே திகைத்துப் போய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் பாகில்.

"யாரு அது? ஏதும் ஊர்ப் பிரச்சினையா?"

"சேச்சே! இது வேற பிரச்சினை!"

"தமிழ் புள்ளயக் கலியாணஞ் செய்யப் போறீங்களா? நான், நீங்க பேசுனதைக் கேட்டுட்டுத்தான் இருந்தன் தம்பி... யாரு அது தெரிஞ்ச ஆக்களா?"

"ம்ம்! அந்தப் புள்ள என்ட தங்கச்சிட க்ளாஸ்மேட்!"

“உங்கட வீட்டுல சம்மதமா அதுக்கு? அந்தக் குட்டியை உங்க வீடல சேர்ப்பாங்களா?”

“சே! முதல்ல என்னையே சேர்ப்பாங்களோ தெரியாது!”

அதன் பிறகு சிறிது நேரம் அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. இம்தியாஸ் வெகுநேரமாய் யோசனை மிலாழ்ந்திருந்தான்.

“தம்பீ இம்தியாஸ், கவலைப்படாதீங்க! எல்லாம் அல்லாஹ்டு ஒதவியால சரியா வரும். ரஸூலுல்லாஹ் கூட யுத்தத்துல ஸகீதான தோழர்களோட விதவைகளைத் திருமணஞ்செய்திருக்கிறாங்க.”

“அதெல்லாஞ் சரிதான், ஆனா இதேபோல ஒரு பொம்புளையச் செய்ய விடுவீங்களா நானா?”

“ஆ! என்ன தம்பீ சொன்னீங்க?” என்றார் பதறியடித்து.

“இல்ல ஒண்ணுமில்ல, எனக்கு போன் கோல் வர முந்தி நீங்க என்னமோ சொல்லிட்டிருந்தீங்களே? அதைப் பத்திப் பேசுவோமே, பாசில் நானா” என்று பேச்சை மாற்றினான், இம்தியாஸ்.

“ஓ அதுவா? அதான் தம்பி, இந்த அற்ப உலகத்தினுடைய சீரழிவுகள்ல சிக்கிடாம நாம நிறைய அமல்களை செய்து நம்மட கப்புக்குத் தேவையானதை சம்பாதிச்சுக்கணும்”

“நீங்க சொல்றது சரிதான் நானா. ஆனா நீங்க அமல்கள் என்று சொல்றது எதை?”

“என்ன தம்பி, புரியாத ஆளாயிருக்கிறீங்க? இரவிலும் பகலிலும் பர்ளான சுன்னத்தான தொழுகைகள்ல அதிகமாக ஈடுபடுறது, நோன்புகள் நோற்கிறது, ஏழைகளுக்கு ஸகாத் கொடுக்கிறது, தீன் மார்க்கத்தை அடுத்தவருக்கும் எத்திவைக்கிறது.”

“ஓகே... ஓகே! அப்படியென்டா இந்த உலகம் எப்படியாவது போகட்டும். நம்ம மட்டும் தனித்த வியா சொர்க்கத்துக்குப் போக வழி தேடுனாப் போதும் அது தானே நீங்க சொல்ல வாறது?”

“இல்ல அப்படியில்ல!”

“வேற எப்பிடி? இங்க பாருங்க நானா, இந்த உலகத்துல மனுசனாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருத்தனுக்கும் சில கடமைகள் இருக்கு! முதல்ல சமூகத்தில் உள்ள சீர்கேடுகளைப் பற்றி அறிஞ்சு கொள்ள வேணும். பிறகு அதில இருந்து தன்னையும் மற்றவர்களையும் எப்படி மீட்கலாம் என்று யோசிக்கணும். அதுக்குத்தான் நமக் கெல்லாம் இறைவன் அறிவை தந்திருக்கின்றானே தவிர சீர்கேடுகளையெல்லாம் கண்டும் காணாம ஒதுங்கிப்போய் தப்பிக்கிறதுக்கில்ல?”

அதைத்தானே தம்பீ நாங்களும் சொல்றோம். எல்லாரும் இறைவன்ட வழியில வந்து அமல்கள்ல ஈடுபட ஆரம்பிச்சா இந்த ஒலகத்தில் பூரா பிரச்சினைகளும் மெல்ல மெல்லக் காணாமப் போய்டுமே. துனியா வாழ்க்கையில யாருக்குத்தான் பிரச்சினைகள் இல்ல. ஆனா அல்லாஹ்டு பாதையில ஒருவன் கொஞ்சநாளாள் சரி இறங்கிட்டானென்டா

மனசுக்கு ஒரு நிம்மதி உண்டாகும். அவர்ட பிரச்சினைகளெல்லாம் அவனோட கிருபையால ஸோல்வ் ஆகும் தெரியுமா?”

“அடே அப்படியா? அப்ப இங்க பஸ் முழுக்க உங்களோட வந்திருக்கிற வங்க எல்லாமே அதுக்குத்தான் வந்திருக்கிறாங்களா?”

“ஆங்! இல்ல. அதுவந்து...”
விழித்தார் பாசில் நானா.

“சரி, நம்ம நாட்டில இப்ப திடீரென்று பெற்றோல் டீசல் விலையெல்லாம் கூடிப் போய் இருக்கு! பஸ் கட்டணம், லைட்டில், பாண், மரக்கறி, மற்ற சாமான்களற விலையும் கூடி வாழ்க்கைச் செலவு சமாளிக்கவே முடியாதளவுக்கு ஆகிட்டுது. இந்தப் பிரச்சினையால பாதிக்கப் படுகின்ற கூலிவேலை செய்து பிழைக்கிற ஒருவன் அல்லது மீன்பிடிக்கிற ஒருவன் சிறு அரசாங்க உத்தியோகத்தன் தண்ட பிள்ளை குட்டிகளற சாப்பாட்டு நெருக்கடியில் இருந்து எப்படித் தப்பறது சொல்லுங்க நானா? அவன் தன்னைப் போல பாதிக்கப்பட்ட மற்றவங்களோட ஒண்ணு சேர்ந்து போராடுறதா அல்லது உங்களோட வந்து பஸ் ஏறறதா?”

“சேச்சே! அதுகளுக்கும் இதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அரசியல் பிரச்சினைகளை நம்மட மார்க்கத்தோட கொண்டு சேர்க்கப்படாது, தெரியுமா?”

“அரசியலும் பொருளாதாரமும் தானே நானா நம்மளோட வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்குது. அப்படியிருக்க எப்படி? சரி, நீங்க முச்சுக்கு முச்சு சொல்லிட்டிருக்கீங்களே நம்ம ரஸூலுல்லாஹ்

ரஸூலுல்லாஹ் என்று அவங்க எப்படி பானவங்க தெரியுமா உங்களுக்கு?”

“சொல்லுங்களேன் தம்பி, கேப்பம்”

“ரஸூலுல்லாஹ் தனியே பள்ளிவாசலுக்குள்ளே அமர்ந்து இறைவணக்கத்தில் மட்டும் ஈடுபட்டுக் கொண்டு இருக்கவில்லையே. அவர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த சமூக அவலங்களைச் சென்று பார்த்தார்கள். தோழர்களோடு சேர்ந்து எதிரிகள் மீது யுத்தங்கள் செய்தார்கள். பகைவர்களோடு பேச்சுவார்த்தை நடாத்தினார்கள், ஒப்பந்தங்கள் புரிந்தார்கள். இதெல்லாம் அரசியல் இல்லையா?”

திடீரென எற்பட்ட ஒரு குலுக்கலுடன் நின்றுது பஸ்.

பஸ் ஒரு புறமாய்ச் சரிந்து நின்றிருக்க, நடந்தது என்னவென்று பார்க்க பஸ்ஸின் அத்தனை யன்னல்களிலும் தலைகள் முளைத்தன.

“ஐயோ! டயரெக்க கியா மல்லி!” என்றபடி சாரதி இறங்கிப் பின்னே செல்ல, “கட்டிய ஒக்கோம கருணாகரலா பகிண்டகோ! ஆக்கள் எல்லாரும் ஏறங்குங்க. டயர் மாத்திறது” என்ற கண்டக் டரின் குரல் கேட்டது.

அது ஒரு குடியிருப்புகளில்லாத சன நடமாட்டம் குறைவான வயல் பிரதேசம். நெடுஞ்சாலை வெய்யிலில் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. வேறு வழியின்றி எல்லோரும் இறங்கி வீதியோரத்தில் பச்சைக் குடை ஒன்றை விரித்து வைத்தது போல் நின்றுருந்த நிழல் வாகை மரத்தினடியில் செல்ல சிலர் சற்றுத் தள்ளியிருந்த ஒரேயொரு சிறு தேனீர்க்கடையை நாடினார்கள்.

அதுவரை இம்தியாஸோடு பேசிக் கொண்டு வந்தவரான பக்கத்து சீட பாசில் நானா அவனைத் தனது சகாக் களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவர்களில் பலர் நன்கு படித்தவர்களாகவும் உயர் பதவியில் இருப்போராகவும் காணப்பட்டார்கள். ஒருவரையொருவர் விசாரித்தறிந்து அளாவளாவிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பஸ்ஸின் பின்புறமிருந்து உலோகச் சாவிகளின் உராய்தல் ஒலிகள் கேட்க ஆரம்பித்தன.

அப்போது தாடி மனிதர்களின் தலைவர் போன்றிருந்தவர் திடீரென எழுந்து நின்று, "இறுக்கமான ஆன்மீகப் பின்பற்றுதலின் அவசியம்" பற்றிய போதனை யொன்றைச் செய்ய ஆரம்பித்தார். மரத்தினடியில் அது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது பஸ்ஸின் சாரதியும் கண்டக்டரும் மிகவும் சிரமத்துடன் பஸ்ஸின் உதிரிச் சக்கரத்தை தனியாக மாற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது ஒரு சனநடமாட்டம் குறைவான இடமென்பதாலும் பஸ்ஸில் சாதாரண பயணிகள் குறைவு என்பதாலும் போதிய உதவியின்றி அவர்கள் இருவரும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

"எக்ஸ்க்யூஸ்மீ, பாசில் நானா!"

"எங்க தம்பி போறீங்க? இருங்க, இது முடிய ஒரு கூட்டுத் துஆ ஒன்று இருக்கு. கலந்துக்குவோம்" என்றார் எனது பக்கத்து சீட!

"என்ன? ஏன் திடீரென்று துஆ?"

"அது வந்து... இதேபோல இனி

வழியில் எந்தக் கரைச்சலும் வராம இருக்கிறதுக்கு அல்லாஹ்வுக்கிட்ட..."

"ஓ! அப்படியா? இருங்க நானா, அந்தா அவங்க ரெண்டு பேரும் பாவம் டயரை மாத்திறுதுக்கு தனியாகக் கஷ்டப்படுறாங்க. வேற ஆக்களும் இல்லப் போலிருக்கு. கொஞ்சம் ஹெல்ப் ஒன்று கொடுப்போம்!" என்றபடி அவர்களிடமிருந்து விலகி வீதியில் நின்ற பஸ்ஸை நோக்கி நடந்தான் இம்தியாஸ். அருகிலிருந்த சிறு மரக்கிளையில் டீசேர்ட்டைக் கழற்றிக் கொழுவி ஜீன்னை மடித்துக் கொண்டு சாரதியுடன் நின்று டயரை மாற்றுவதற்கு உதவ ஆரம்பித்தான். அவனைப் பார்த்துவிட்டு வேறு சிலரும் உதவிக்கு வந்தனர்.

அவர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து வெய்யிலில் நின்று வியர்வை வழிய டயரை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது நிழல்வாகையின் கீழ் நின்று இனி வரப் போகும் இடையூறுகளுக்காக துஆச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள், அந்தத் தாடி மனிதர்கள்.

ஒருவழியாக முக்கால் மணி நேரத்தில் பஸ் பயணத்திற்குத் தயாராகி விட்டது.

வேலை முடிந்த களைப்பிலே சாரதி கண்டக்டர் உட்பட அனைவரும் சாலை யோரமிருந்த ஓர் இளநீர் கடையை நோக்கிச் சென்றனர். இளநீரைக்குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது பஸ்ஸின் சாரதியும் கண்டக்டரும் இம்தியாஸின் மீது மிகவும் மதிப்புடன் நடந்து கொண்டார்கள். அவனது கண்டிக்குச் செல்லும் பயணத்தின் அவசரத்தை விசாரித்து

வீணாகிய நேரத்தை எப்படியும் இனி வரும் ஓட்டத்தில் பிடித்துவிடலாம் என்று உறுதியளித்தார்கள்.

பஸ் மீண்டும் புறப்பட்டது.

“என்ன தம்பி, கையெல்லாம் கீர்ஸ் போல? நல்லாக் கழுவிருக்கலாமே” என்றார் பாசில்.

“ஓமோம்! சோப் எதுவுமில்லை! பரவாயில்ல உங்கட கையெல்லாம் நல்ல சுத்தமா இருக்குத்தானே?”

அப்போது வயதான மனிதர்கள் இரண்டு பேர் முதுமையால் தள்ளாடி நின்றபடி பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் சுகவீன முற்றிருந்தவர் போலத் தோன்றியது இம் தியாசுக்கு. அவர் நிற்கவே சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் தடுமாறுவதை பஸ்ஸில் இருந்த தாடி மனிதர்கள் உட்பட அத்தனை பேரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். யன்னலோரமாக இருந்ததால் இம்தியாசினால் சட்டென எழுந்திருக்க முடியவில்லை. அப்படியும் அருகிலிருந்தவரிடம் கூறிவிட்டு அவன் இடம் தர முனைந்தபோது பின்புறமிருந்த ஒரு வயதான பெண்மணி சட்டென எழுந்து அந்த வயோதிபரின் கையைப் பிடித்து தனது இடத்தில் அமரச் செய்து விட்டு எழுந்து நிற்குகொண்டார். அந்தப் பெண்மணியும் வயதான ஒருத்தி என்பதால் பஸ்ஸின் வேகத்துக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாது தள்ளாடினார்.

அப்போதுதான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

அந்தப் பெண்மணியிடம் தாடி மனிதர்கள் தமது சகாக்களுக்காக பிரயாணப் பைகளை வைத்து இடம் போட்டு வைத்திருந்த இரண்டு சீட்களைக் காட்டி அதிலே தற்காலிகமாக அமர்ந்து கொள்ளுமாறு சைகை காட்டினான் இம்தியாஸ்.

“அணை எப்பா மகத்தயோ! மங் அலுத்தலு வங்க பகிணவா நே! ஓண நெஹ மகத்தயா!” மறுத்தாள் அந்தப் பெண், அந்தத் தாடி மனிதர்களைப் பார்த்தபடி. ஆனால் அவர்களோ ஒன்றுமே அறியாதவர்களாய் யன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தபடி இருந்தார்கள்.

“பரவாயில்லை! நீங்க உட்காருங்க. அவங்கட ஆக்களற இடம் வாறதுக்கு இன்னும் நிறையத் தூரமிருக்குக்கு! வாடிவென்ன அம்மே!” என்று இம்தியாஸ் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் கூட அந்தப் பெண்மணி ஏனோ அவற்றில் இருக்கத் தயங்கினாள். பின்பு அவன் தனது இருக்கையைக் கொடுத்து அதில் வயதான அந்தப் பெண்ணை அமர வைத்து விட்டு நின்று கொண்டே வந்தான்.

வயல்வெளிகளினுடாக வீசிய காற்று பஸ்ஸினுள்ளிருந்த அனைவரையும் கிறங்கடித்துக் கொண்டிருக்க சரியாக இருபது நிமிடங்களில் பஸ்கந்தளாய் மணிக்கூட்டுக் கோபுரச் சந்திக்கு வந்து சேர்ந்தது. இம்தியாசின் கால்கள் லேசாக வலி கண்டன.

“இறுங்கு! உண உண இறுங்கு!”

“கந்தளே ஹந்திய ஒக்கோம பகிண்ட!” என்ற கண்டக்டரின் அதுட்டலின் பின்பு பஸ் மீண்டும் விரைந்தது. கந்தளாய் ரயில் நிலையத்தைக் கடந்து போட்டங்காட்டுச் சந்தியில் திரும்பி பேராற்றுப் பள்ளிவாசலின் முன் நின்றது. அதிலே ஒரே ஒரு தாடிக்காரர் மட்டும் ஏறி உள்ளே வந்தார்.

“என்ன இது? நீங்க மட்டும் ஏறியிருக்கீங்க? மத்தவர் ரகீம் சாப் எங்க?” என்று வந்தவரிடம் கேட்டார் அவர்களின் அமீர் சாப்.

“அதுவா? அவருக்குக் விடிய சுப ஹோட கடுமையான வீசிங் மாதிரி வந்திட்டுது. நிலைமை கொஞ்சம் மோசமா இருந்திச்சு. ஓடனே பள்ளியில டைட்அவுட் நிண்டிருந்த குருநாகல் வேன் ஒண்டுல ஆள ஊருக்கு அனுப்பியாச்சு அமீர் சாப்! ஆள ஹோஸ்பிட்டல்ல சேர்த்திருக்காம். இப்ப கொஞ்சம் நல்லமாம் அவர் மகன் கோல் எடுத்தாரு இப்ப கொஞ்ச முந்தி!”

“அப்படியா? யால்லாஹ்!... அல்லஹும் துலில்லாஹ்!” என்றார் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு அமீர் சாப்.

மீண்டும் பஸ் கிளம்பிய போது இருவருக்காக இடம் போடப்பட்டு வைத்திருந்த இருக்கைகளில் கடைசியாக ஏறிய தாடிக்காரர் மட்டுமே அமர்ந்ததனால் மற்றைய இருக்கை வெறுமையாக இருந்தது.

இப்போது இம்தியாசுடன் அருகே யிருந்து பேசிக்கொண்டு வந்த மனிதரான பாசில் நானா பஸ்ஸில் நின்று கொண்டு

பயணிக்கும் இம்தியாசையும் அந்த வெறும் இருக்கையையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார். அவனோ அவரைக் கவனிக்காமல் பஸ்ஸுக்கு வெளியே எதிர்த்திசையில் வேகமாய் ஊர்வலம் போகும் மரங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனாலும் அவனது கவனத்தைத் தன்பக்கம் திருப்புவதற்காக அவர் கையை அசைத்து சைகை செய்து கொண்டிருப்பது இம்தியாசின் ஓரக்கண்ணில் லேசாகத் தெரிந்தது. ஆனாலும் அந்தப்பக்கம் திரும்பாமலே நின்று கொண்டிருந்தான். நீண்ட நேரம் நின்று வந்ததால் கால்வலி உயிரை எடுத்தது.

சிறிது நேரத்தில் தனது முதுகில் வேறு யாரோ தொடுவதை உணர்ந்து அவன் திரும்பியபோது வயதான தாடிக்காரர் அமீர் சாப் நின்றிருந்தார்.

“பரவாயில்ல, அந்த சீட்டில இருங்க தம்ப!...! எங்கட ஆள் ஒருவர் வரயில்ல சுகமில்லாம வீட்டுக்குப் போயிட்டாரு” என்று உற்சாகமாகக் கேட்டுக் கொண்டார்.

“அட்டா! எனக்காக எழும்பி வந்திருக்கீங்க போல இருக்கே அமீர் சாப்! மிச்சம் நன்றி! ஆனால் ஒண்ணு. நான் நின்றுட்டு வரத்தான் விரும்புறேன்! தேங்ஸ்” என்று சற்று முன்னே தள்ளிப் போய் சாரதிக்குப் பக்கத்திலே நின்று கொண்டான், இம்தியாஸ் எனப்படும் முன்னாள் சரவணபவன்.

பஸ் புதிய பாதையில் விரைந்து கொண்டிருந்தது.

வாழ்க்கை

அழகுதான்
வாழ்க்கை என்றால்
பூக்கள் மட்டும் போதும் இங்கு

அன்புதான்
வாழ்க்கை என்றால்
தாய் மட்டும்
தாராளமாய்ப் போதும்

கல்விதான்
வாழ்க்கை என்றால்
நல்ல புத்தகங்களில்
நனைந்தாலே போதும்

காசுதான்
வாழ்க்கை என்றால்
வரவு மிக்க
வழிமுறை ஒன்றை
தெரிந்தாலே போதும்

நட்புதான்
வாழ்க்கை என்றால்
நம்மைப் புரிந்த
நல்ல நண்பர்கள்
நம்மோடு
இருந்தாலே போதும்

இன்னும்
அரசியல்தான்
வாழ்க்கை என்றால்
வாக்கு போடும்
வல்லமை மிக்க
கூட்டம் ஒன்று
இருந்தால் போதும்

ஆனால்...
வாழ்க்கை என்பது
ஏக்கத்துடன் நின்று
நாட்களை எண்ணி
தாரம் அறிந்து
துயரம் அறிந்து
வாங்கிக் கொடுத்து
முரண்பட்டு
பின் உடன்பட்டு
தர்க்கித்து
தகவல் அறிந்து
நொந்து நூலாகி
பின்
அமிழ்ந்து போகிறோமே!

- எஸ்.முபீனா
திருகோணமலை

காரியாலய மின் விசிறிகள் ஒருவித ஓசை வயத்துடன் சீராகச் சுழன்று கொண்டிருந்தன. ஊழியர்கள் பலரும் தங்கள் இருப்பிடத்தில் அமர்ந்தவாறு பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மெனேஜர் கையிலைநாதன் தனக்கேயுரிய எடுப்பான நடையில் பிரசன்னமாகிக் கொண்டிருந்தார். கம்பனி காலைத் தேநீரை எல்லோருக்கும் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தான் ஒபீஸ் பியோன். பலருக்கும் கையசைத்து குட்மோர்னிங் சொன்னவாறு தன் அறைக்குள் புகுந்தார் கையிலைநாதன்.

அவருக்கு ஐம்பது வயதுக்கு மேல் இருக்கும். ஒல்லியான ஆகுருதி. முகத்தில் கனிவேயிருக்காது. காரியாலயத்தில் எல்லோரிடமும் கடுகடுப்பாகத்தான் நடந்து கொள்வார். திருமணமாகிப் பல தசாப்தங்கள் கடந்தும், குழந்தை பாக்கியம் இதுவரை சித்திக்கவில்லை. வைத்தியங்கள் பல செய்து பார்த்தும், மலட்டுத்தனம் தன்னிடமா? மனைவியிடமா? என்பது குறித்து விடை கிடைக்கவில்லை.

சீப் கிளார்க் கந்தசாமி கோவைகளைச் சுமந்த வண்ணம் அவர்முன் குறுகி நின்றான். என்றும், கொள்ளும் எப்போதும் வெடிக்கலாம் என்ற எச்சரிக்கையுணர்வு அவன் முகத்தில் பூடகமாக இழையோடியிருந்தது. மெனேஜர் ஒரு அலட்சியப் பார்வையினால் கந்தசாமியை ஊடுருவிப் பார்த்தார்.

சாபம்

- மு.பஷீர்

கோவைகளைப் புரட்டி விழிகளை மேயவிட்டவாறு அவர் கையெழுத்திட்டுக் கொண்டிருந்தார். கந்தசாமி பவ்யமாகக் குனிந்து நின்றவாறு தொனியைக் குறைத்துக் கொண்டு பேசலானான்.

“லேர்! அந்தக் காசோலைகள் மீண்டும் திரும்பி வந்திருக்கின்றன. உரிய வருக்கு தொலைபேசி மூலம் விபரத்தை அறிவித்து விட்டேன். சில பைல்களை ஒழுங்குபடுத்த முடியாத சங்கடத்தில் இருக்கிறேன். லோன் எடுத்தவர்கள் உரிய முறையில் கடனைக் கட்டாமல் காலந்தாழ்த்தி வருகிறார்கள். கெசியரின் கேஸ் இருப்பில், துண்டு விழுகிறது. இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று நீங்கள் தான் லேர் சொல்ல வேணும்.”

சுமை இறக்கிய ஆசுவதம் அவன் முகத்தில் பிரதிபலித்தது. அவர் முகமோ இறுக்கமாகி வித்தியாசமடைந்திருந்தது.

“இங்க பாரும், சீ... சீ... நீர் சோம்பேறித்தனமாகவும், அசட்டையாகவும் வேலை பார்க்கிறீர். எல்லாவற்றுக்கும் முழுப் பொறுப்பு சொல்ல வேண்டியவர் நீராக்கும். இது ஒரு தனியார் கம்பனி. வலு கவனம் தேவை. மேலிடத்தால்

திடீரென இன்ஸ்பெக்டர்ஷன், விசாரணை என்று வந்து குதிச்சாங்களுடன் நால், பேந்து நீர் கம்பி எண்ண வேண்டி வரும். போய் ஓடிட் கணக்கரையும், கெசியரையும் கெதியா வந்து என்னைச் சந்திக்கச் சொல்லும். நீர் போகலாம்.” அதிகாரத் தோரணையோடு கட்டளையிட்டார்.

“நாசமறுப்பான்! மற்றவங்க செய்யிற தப்புக்கெல்லாம் நான் கம்பி எண்ண வேண்டுமா? உது நல்ல நியாயம். மனசில ஈரமில்லாதபடியால் தான் இவன் மனைவி நீண்டகாலமாக கருவுறாமலிருக்கிறாள்.” புறுபுறுத்த வாறு கவலையோடு இருக்கையில் அமர்ந்தான், கந்தசாமி.

பக்கத்து இருக்கையிலிருக்கும் சரோஜா பிருஷ்டம் குலுக்கி ஓய்யார நடடை நடந்து வந்து கந்தசாமியின் அருகில் நின்றாள். அவளிடமிருந்து வந்த கொலோன் கலந்த வியர்வை நெடி, இவன்நாசியைச் சிவிர்க்க வைத்தது. இறுக்கமான சிவப்புச் சட்டையும், ரோஸ் கலர் சாறியும் அணிந்திருந்தாள்.

“என்ன... உம்மென்று இருக்கிறியள், ஜி.எம். திட்டினாரா?”

“அவரது திட்டல் எனக்குப் பழக்கப்பட்ட விஷயம் சரோஜா. டோண்ட் மைன்ட் அதுவல்ல எனது கவலை. இது பெமிலி மெட்டர். அதை உம்மிடம் சொல்லக்கூடிய மனநிலையில் நானில்லை. பிளீஸ் எக்ஸ்யூஸ்மி.”

“ஓக்கே! நேர புரப்பளம்” எனக் கூறியவாறு தன் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள், சரோஜா. அன்று வீட்டில் நடந்த சம்பவம் கந்தசாமியின் மனதில் உறைந்து, பெரிதும் பாதித்திருந்தது.

மனைவிக்கும் இவனுக்குமிடையில் அன்று மாலை நடந்த சிறு சர்ச்சை, இவ்வளவு பெரிதாய் பூதாகர மெடுக்குமென இவன் கனவிலும் எண்ணியிருக்கவில்லை. காரியாலயம் செல்ல தாமதித்த சூழலில், இவன் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது சேர்ட், டவுசரை அயன் பண்ணித் தரும்படி பலமுறை சொல்லியும் மனைவி வேலைப்பாடு காரணமாக உடன் செய்து கொடுக்கத் தவறி விட்டாள்.

காலை உணவு தயார் செய்து, பிள்ளைகளுக்கு உணவூட்டி, உடை அணிவிப்பதற்குள் அவளுக்குப் போது மென்று ஆகிவிட்டது. இவனுக்குச் சினம் தலைக்கேறியது.

“நான் சொல்லிக் கொண்டே யிருக்கிறேன். கொஞ்சமும் அக்கறையில்லாமல் நேரத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கிறாய். நான் ஒபிஸ் போறதில்லையா? மூளை கெட்டுப் போய் அறிவு மழுங்கிப் போயிட்டுதா? உனக்கு!”

“நான் என்ன மெஷினா? இரண்டுகைதான் இருக்கு. பிள்ளைகளை வேளைக்கு பள்ளிக்கூடம் அனுப்பறதா? சாப்பாடு தயார் பண்ணறதா?”

மூளை கெட்டுப் போய் நீங்கதான் பேசுறீங்க, அறிவில்லாம்.”

இவனுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில், அவள் புஜத்தை பற்றியிழுத்து, அறைவதற்கு கையை ஒங்கி, பிடித்துப் பின்னால் தள்ளிவிட்டான். அவள் சுவரில் சென்று மோதியதால் நெற்றி தடித்து காயம் ஏற்பட்டு விட்டது.

பிள்ளைகள் பெருங்குரலெடுத்து அழுதனர். எதிர்பாராமல் நடந்த இச்சம்பவத்தினால் மனம் குற்றவுணர்வினால் தவித்தது. இந்த முறுகலினால் மனைவியின் முகம் பார்த்துப் பேசி ஒரு வாரமாகி விட்டது.

இவன் இப்படி நினைக்கலானான். பெண்களின் கூடப் பிறந்த குணம் பிடிவாதம். நடந்த சச்சரவிற்கு மன்னிப்புக் கூறி சகஜ நிலைக்கு வரலாமா? வரலாம். அதற்கும் இவனது ஈ.கோ. விட்டுத் தரவில்லை. கணவன், மனைவி சண்டையில் பெரிய மனத் தாக்கலுக்கு ஆளாகிறவர்கள் ஆண்களே. தினசரி வாழ்வில் ஆணை இயக்குபவள் பெண்தானே?

அவளது முக இறுக்கமும், மெளன எதிர்ப்பும், எல்லா இல்லத்தரசர்களினதும் சந்தோஷங்களைத் தொலைப்பவையே.

இதில் யதார்த்தம் என்ன வென்றால், இந்த மெளன எதிர்ப்பை பெண்களால் எத்தனை நாளைக்கும் நீடித்துக் கொண்டு போகலாம்.

ஆணின் தவிப்பும், மன இயல்பும் வேறு. முறைத்த முகபாவம் உரையாடலுக்குத் தடையாகும் போது, ஆணிதது அன்றாட செயற்பாடுகள் நிச்சயமாய் சுறுசுறுப்பாய் இருக்காது. தவிர மனதளவில் இருண்மை சூழ, பெரும் அழுத்தம் ஏற்படும். மனமுறிவின் பின் தாம்பத்திய உறவுத் தடைச் சட்டத்தை நீக்கும் வீட்டோ அதி காரம் பெரும்பாலும் பெண்கள் கையிலேயே தங்கியுள்ளது.

சச்சரவுக்குப் பின் - பாலியலை ஒருதலைப்பட்சமாக நிராகரித்து அடம் பிடிப்பதில் பெண் சூட்சுமம் நிறைந்தவள். இவ்விடயத்தில் இறுதிச் சரணடைவு ஆண்கள் தரப்பிலிருந்தே எழும். சரி! வெள்ளைக் கொடியைத் தூக்கிப் பிடிக்கலாம் என்ற முடிவிற்கு இவன் வந்து, நேற்று அவளிடம் கூறியதை நினைத்துப் பார்த்தான்.

“நாளைக்கு அரைநாள் ஷோர்ட் லீலு போட்டுவிட்டு நேரத்தோடேவே வீடுவந்து சேருவேன். பிள்ளைகளை தயார்படுத்தி நீங்களும் ரெடியாக இருங்க. கோயிலுக்குப் போய் விட்டு, ஷொப்பிங் போறோம். அப்படியே கடற்கரைக்குப் போய் பிள்ளைகளோடு பொழுதைக் கழித்து விட்டு இரவு வீடு திரும்புகிறோம். குடும்பத்தோடு வெளியே கிளம்பிக் கணநாளாகுது.”

இதை உற்சாகமாகக் கூறிவிட்டு மனைவியை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான், இவன்.

அவள் முகபாவனையில் இன்

னும் இறுக்கம் தளர்ந்ததாய் தெரியவில்லை. சந்தோஷக் கதவுகள் திறப்படுவதற்கான பாரிய முயற்சியிது. பெண்களின் மனநெகிழ்ச்சியில்தானே சந்தோஷங்கள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன என்றாலும், இதற்கான உடனடி பதில் வருவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் தென்படவில்லை.

மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிஞரின் யென்பதில் இவன் மனம் தளர்ந்து போகவும் இல்லை. ஒபீஸ் பியோன் சூடான தேநீர் கோப்பையை மேசையில் கொண்டு வந்து வைத்தான். உறிஞ்சிக் குடித்தான். தேனாமிர்தமாகச் சுவைத்தது. திடீரென தொலைபேசி சப்தம் எழுப்பியது. அழைப்பு மனைவியிடமிருந்து. கந்தசாமி சந்தோஷத்தால் நெகிழ்ந்து போனான்.

“நானும் பிள்ளைகளும் ரெடியா இருப்போம். தவறாம இரண்டு மணிக்கு வந்திடுங்கோ! வெளியால போறதுக்கு, சரியா?”

“ஓக்கோ டார்லிங், கட்டாயம் வந்திடுவேன்.” ஒற்றைப் பறவையாய் இறகு விரித்து ஆகாய வெளியெங்கும் இனிய கற்பனையில் மிதந்தான். மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் கைகால் ஓடவில்லை. ஒரு வாரமாகத் தடைபட்டுப் போன கணவன் மனைவி உறவு, இன்றிரவு அணையுடைத்துப் பாயப் போவதை நினைத்துப் புளகாங்கிதமடைந்தான். நேரம் பகல் பதினொன்றைத் தாண்டியிருந்தது.

திடீரெனக் கந்தசாமியை அவசர

மாக வரும்படி மெனேஜரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. திடுக்குற்றான். பரவாயில்லை! அவர் இன்றும் வழக்கமான பல்லவியைத்தான் பாடுவார். மனைவிக்கு சுகவீனமென அரைநாள் விடுமுறை கேட்டுப் பெற்றுவிட்டுப் புறப்படலாம் என நினைத்தவாறு அவரைச் சந்திக்க விரைந்தான். மெனேஜர் மிகவும் பதற்றமடைந்திருந்தார்.

“சீ... சீ... வாரும். ஒரு முக்கிய விடயம். நாளை மறுநாள் கம்பனி இன்ஸ்பெக்ஷனுக்காக மேலாளர்கள் இங்கு வரப்போவதாக அறிவித்திருக்காங்க. இன்றிரவும் நாளையும் விழித்திருந்து நீர் டே அன்ட் நைட் வேலை செய்ய வேண்டும். துணைக்கு கணக்கரையும், கெசியரையும் இருத்திக் கொள்ளும். பைல்கள் யாவற்றையும் பிழையில்லாமல் சரிக்கட்ட வேணும்.

துண்டு விழும் தொகையை நான் வெளியால புரட்டித் தருகிறேன். பிறகு எடுத்துக் கொள்ளலாம். இன்றும் நாளையும் ஒரே இருப்பிலிருந்து வலு கவனமாக எல்லா வேலைகளையும் வடிவாக முடிக்க வேண்டும். ஓக்கே?”

பேரிடியொன்று சரிந்து வந்து தலையில் விழுந்த அதிர்வு கந்தசாமிக்கு.

இன்றைக்குப் பார்த்து காரியத்தை கெடுத்துப் போட்டான் பாவி! பேயன்! மனம் பேதலித்து வாய்க்குள் திட்டினான்.

“என்ன புறுபுறுக்கிறீர்?” என மெனேஜர் கேட்க,

“இன்று என் மனைவிக்கு கடும் சுகவீனம் ஸேர். அரைநாள் லீவு போட்டு மருந்துக்குக் கூட்டிப் போக இருந்தனான்.” துண்டு துண்டாய் வார்த்தைகள் சிதறி உடைந்து விழுந்தன. ஆற்றாமையில் துவண்டு பரிதாபமாகக் காட்சி தந்தான். கையிலைநாதன் கண்டிப்பான குரலில் கூறினார்,

“இங்க பாறும், மிஸிஸை டொக் டரிடம் கூட்டிப்போக யாரையாவது துணைக்கு அனுப்பும்! இங்கு நெருப்பு பற்றியெரியுது! உமக்கு விளங்க வில்லையா? சேர்மன் - டிரக்டர் எல்லாம் வரப்போறாங்கடாப்பா. முதல்ல இந்தப் பிரச்சினையை சோல்ட்பண்ணுறதுதான் நம்முடைய வேலை. போய் ஆகவேண்டியதை கவனியும். லீவெல்லாம் கிடையாது.”

உடல் மரத்து தலைசுற்றிக் கொண்டு வந்தது. தன் இருக்கை வந்து சேர்ந்து விழுந்தான். ஜி.எம். வெளியில் புறப்பட தோள்பை சகிதமாக வந்தவர், இவனை நெருங்கி, அதி காரத் தோரணையில் கூறினார்,

“நான் வெளியால போறன். அலுவல் கிடக்கு. நாளைக்கு காலத்தால வருவன். எல்லா வேலைகளையும் கத்தமாக முடித்து வையும். அசட்டையாக இருந்தீரென்றால், உம்முடைய பிழைப்புக்கு ஆபத்து வரும். விளங்

குதோ?” எனக் கூறிவிட்டு அவனை ஓரக்கண்ணால் முறைத்தார்.

கந்தசாமி வாய்க்குள் கறுவினான். “என் சந்தோஷத்தில் மண்ணள்ளிப் போட்ட பாவி! இப்ப என் பிழைப் பிலேயும் மண்ணள்ளிப் போடப் பாக்கிறான். நாசமாய்ப் போக!”

இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு மனைவியின் கடுகடுத்த முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்க வேண்டி வருமோ? அவளுக்குக் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்ற முடியாமற் போகின்ற குற்றவுணர்வு அவன் மனதை பெரிதும் வாட்டியது. உடலெங்கும் வியர்வைத் துளிகள் ஊற்றெடுத்தன. கடவுளே! இது என்ன அநியாயம்? பிதற்றியவாறு பக்கத்தில் அமர்ந்திருப்போரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

அலுவலக வாசல் வழியாக மெனேஜர் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார். ஒருபக்க கூன் விழுந்த அவரது முதுகுப் புறத்தை பார்த்த கந்தசாமிக்கு, அசிங்கம் பிடித்த ஒரு வராகத்தைப் பார்ப்பதைப் போன்ற அருயை வெளிப்பட்டது. இவன் நெஞ்சு வருந்தி இப்படிக்கூறினான்,

இவனது மனிஷிக்கு ஜென்ம ஜென்மத்திலும் வயிற்றில் ஒரு பூச்சியும் தரிக்காமல் இருக்கட்டும்! மனதில் எழுந்த ஆத்திரத்தை மெளன மொழியால் கொட்டித் தீர்த்தான் கந்தசாமி.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

2012 ஜூன் 1, 2, 3, 4 ஆம் திகதிகளில் நடத்தவுள்ள உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் தனது 70 ஆம் ஆண்டு பூர்த்தியை முன்னிட்டு இவ்வாண்டு ஜூன் 1ஆம், 2ஆம், 3ஆம், 4ஆம் திகதிகளில் உலகத்தமிழ் இலக்கிய மாநாடு ஒன்றை “தமிழ் இலக்கியமும், சமுதாயம் - இன்றும், நாளைமும்” என்ற தொனிப் பொருளில் நடத்தவுள்ளது. முதல் மூன்று நாட்களிலும் மாநாட்டுத் தொனிப் பொருளுக்கு அமைவான ஆய்வுரைகளுக்கும் கலாநிகழ்ச்சிகளுக்கும் இடம்பெறும். நான்காம் நாள் சென்னை மாரதீயார் சங்கமும் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கமும் இணைந்து நடத்தும் “பாரதி விழா” இடம்பெறும்.

மாநாட்டு ஆய்வுரைகளுக்கான சமர்ப்பிப்பதற்கு சிறுவர் இலக்கியம், புனைகதை, கவிதை, கட்டுரை, ஆவணப்படுத்தல், மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம், விமர்சனம், செல்விதாக்கம், நிசுமத்துகலைகள், இலக்கிய கோட்பாடுகள், பெண்ணியம், இதழியல், இணையமும் வலைப்பதிவுகளும் முதலான விடயங்கள் தொடர்பான ஆய்வுக்கட்டுரைகள் ஆய்வாளர்களிடம் இருந்து கோரப்படுகின்றன.

ஆய்வுரைகளுக்கான பங்குபற்ற விரும்பும் ஆய்வாளர்கள், தாம் சமர்ப்பிக்க விரும்பும் ஆய்வுக்கட்டுரையின் சுருக்கத்தை 300 சொற்களுக்கு மேற்படாதவாறு கணினியில் தட்டச்சு செய்து 2012 ஏப்ரல் 15ஆம் திகதிக்கு முன்னர் கிடைக்கக் கூடிய வகையில் மின்னஞ்சலில் அனுப்பி வைக்கவேண்டும். தெரிவுசெய்யப்படும் ஆய்வுச் சுருக்கங்களின் முடிவுடைய 2012 மே 15ஆம் திகதிக்கு முன்னர் எமக்கு மின்னஞ்சல் செய்யப்படவேண்டும்.

மாநாட்டு சிறப்பு மலர் ஒன்று வெளியிடப்படவுள்ளது. இப்பலகுக்கு கட்டுரை சமர்ப்பிக்க விரும்புவோர் மாநாட்டின் தொனிப்பொருளுக்கு அமைவான மேற்குறிப்பிடப்பட்ட விடயப்பகுதிகளில் ஏதாவதொன்றைத் தெரிவு செய்து எழுதலாம். 2012 ஏப்ரல் மாதம் 25 ஆம் திகதிக்கு முன்னர் கட்டுரைகள் எமக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாக கணினியில் தட்டச்சு செய்து மின்னஞ்சலில் அனுப்பவேண்டும்.

மாநாட்டில் பேராசிரியர் கலந்து கொள்ள விரும்புவர்கள் உரிய விண்ணப்பப் படிவத்தை பூர்த்தி செய்து பேராளர் கட்டணத்தையும் செலுத்தி, அத்தனை பற்றுக்கீட்டையும் இணைத்து 2012 ஏப்ரல் 15 ஆம் திகதிக்கு முன்னர் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் அனுப்பி வைக்கவேண்டும்.

பேராளர் கட்டணமாக இலங்கைப் பேராளர்கள் தலா 1500/= ரூபாயும் வெளிநாட்டுப் பேராளர்கள் தலா 25 அமெரிக்கடாலரும் செலுத்த வேண்டும்.

பேராளர்களுக்கு மாநாடு நடைபெறும் நாட்களில் உணவு, தேநீர் போன்றவற்றுடன் மாநாட்டு சிறப்புமலர், ஏனைய வெளியீடுகள், கோப்பு ஆகியவை அடங்கிய பொதியும் வழங்கப்படும். ஆய்வாளராக கலந்து கொள்ள விரும்புவார்களும் பேராளர்களாகச் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

பேராளர் விண்ணப்பங்கள், ஆய்வுச் சுருக்கங்கள், கட்டுரைகள் என்பவற்றை அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

இலக்கியக் குழுச் செயலாளர்

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்

7, 57 வது ஒழுக்கச்சா

கொழும்பு 06, ஸ்ரீலங்கா.

மின்னஞ்சல் முகவரி : saugamconference2012@gmail.com

மேலதிக தொடர்புகளுக்கு :- தொலைபேசி இலக்கம் - +94 778 956 761

விண்ணப்பப் படிவங்களை சுயமுகவரியிட்ட முகத்திரை ஒட்டிய றூண்டி கடித உறை ஒன்றை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். விண்ணப்பப் படிவங்களை தமிழ்ச்சங்கத்தின் www.colombotamilsangam.com. என்ற இணையத்தளம் மூலமும் பதிவுக்கம் செய்யலாம்.

22-02-2012

ஆ.இரகுபதி - பாஸ்கர்தான்
பொதுச்செயலாளர்
கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்

உலகம் அழியுமா?

- அன்புமணி

உலகம் அழிந்து விடும்
என்ற ஆருடம், அவ்வப்போது
வெளிப்படுகின்றது - பல வருடங்களாக
ஆனாலும் உலகம் அழியவில்லை.
நன்றாகச் சிந்தியுங்கள்
உலகம் அழியவில்லையா?
உலகத்தின் பல்வேறு நாடுகள்
அழிவைச் சந்திக்கின்றனவே.
ஊடக அறிக்கைகளைப் பாருங்கள்.
லண்டனில் பனிமழை - பலர் மரணம்
சீனாவில் பூகம்பம் பலர் மரணம்
தாய்லாந்தில் சூறாவளி பலர் மரணம்
ஏன் நமது நாட்டில் கூட
சுனாமி தாக்கி ஆயிரக் கணக்கானோர்
பலியாவில்லையா?
செயற்கையான அனர்த்தத்தில்
நூற்றுக்கணக்கானோர் பலியாகவில்லையா?
இடங்கள் பறிபோகவில்லையா?
இவைகள் எல்லாம் அழிவுகள் இல்லையா?
இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாட்டிலும்
அழிவுகள் ஏற்படவே செய்கின்றன.
ஒரேடியாகப் பூமிப்பந்து
அழிந்துவிடும் என்பது நமது கற்பனை.
எனவே தவணை முறையில் உலகம் அழிவதை
நம் கண் முன்னே காண்கிறோம்.
அழிந்த பகுதிகள் மீள உருவாகும்
என்பதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை.
எனவே உலக அழிவு நம் கண் முன்னே
நடக்கிறது என்பதுதான் உண்மை.

மல்கை மார்ச் 2012 ❀ 52

சுமார் 56 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகா சபை ஆண்டு விழாவொன்றை யாழ்ப்பாணத்தில் வெகு கோலாகலமாக நடத்தி முடித்தது. அவ்விழாவுக்கென்றே பாரிய ஆண்டு மலரொன்றையும் வெளியிட்டு வைத்தது. அந்த மாநாட்டு மலரில் நானொரு சிறுகதையே இந்தக் கதை. இம்மலரைத் தயாரித்தவர்கள், மகாசபையைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளே.

எனது மொத்தச் சிறுகதைகளையும் ஒரு பாரிய தொகுதிக்குள் ஒருங்குசேர இணைத்து வெளியிடத் திட்டமிட்டிருந்தேன். எனது படைப்புகள் பல எனது கைவசம் இருக்கவில்லை. அதில் ஒரு சிறுகதை இதுவாகும். இலக்கிய நண்பர் இளங்கோவனின் பாரிய தேடலில் இக்கதை அவரது கைவசம் கிடைக்கப் பெற்றதும் மனமகிழ்ச்சியுடன் தட்டச்சில் பதிந்து எனது கைவசம் சேர்ப்பித்தார். நன்றி.

இனக் கலவரம், இனச் சங்காரம் மட்டுமல்ல, ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் மக்கள் பரம்பரை இயல்பான மானுட உரிமை பெறக்கூட எத்தனை எத்தனை கஷ்ட நிஷ்டரங்களையும் தாண்டி இன்று கரை சேர்ந்துள்ளது என்பதை கடந்த கால வரலாறு இந்தச் சிறுகதை மூலம் நிரூபிக்கின்றது.

- டொமினிக் ஜீவா

மானுடம்

- டொமினிக் ஜீவா

யாழ்ப்பாணப் பட்டின ஆஸ்பத்திரியின் குழந்தைகள் பகுதியான 'சில்ரன் வார்ட்' டினுள்ளே ஒரு மூலையில் நின்று கொண்டிருந்தான், ஞானசுந்தரன்.

அவன் கண்கள் அங்குமிங்கும் சுழன்று வட்டமிட்டன. சனங்கள் போவதும் வருவதுமாக இருந்தனர். வெள்ளைக் கலையுடுத்த சில நர்ஸுகள் அடிக்கடித் தென்பட்டனர். குழந்தை நோயாளிகளின் பகுதியானபடியால் அதிகமாகப் பெண்கள்தான் அங்கு காணப்பட்டனர்.

மருந்துகளின் நெடி ஞானசுந்தரனின் மூக்கைத் துளைத்தது. புதுவகை மணம் அது!

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கும் ஒரு மணிக்கும் இடைப்பட்ட ஓய்வு நேரமது. இந்த இடை நேரங்களில் ஆஸ்பத்திரி எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்புடனும் பரபரப்புடனும் காணப்படும். காரணம் - நோயாளிகளைப் பார்வையாளர்களும் இனசனங்களும் பார்த்துப் பேசிப் போவதற்கு இந்த இடைநேரத்தைத் தான் பயன்படுத்துவார்கள்.

சனங்கள் வந்து கொண்டிருந்தனர். சிலர் போய்க்கொண்டிருந்தனர்...

ஞானசுந்தரனும் தன்னுடைய சகோதரியின் மகனைப் பார்ப்பதற்காக வந்திருந்தான். விளையாட்டுத் தனத்தால் வேலியில் ஏறி, கால் சறுக்கி விழுந்தது காரணமாக அவனின் முழங்கை எலும்பு பிசகி விட்டது. டாக்டர்கள் எக்ஸ்ரே எடுத்திருந்தனர். அதைப் பார்த்துப் போகத்தான் ஞானசுந்தரன் வந்திருந்தான். கையோடு சகோதரியின் பகல் உணவை கொண்டு வந்திருந்தபடியால் சகோதரி சாப்பிடப் போய்விட்டாள். மருமகனுக்குக் காவலாக அவன் படுத்திருந்த கட்டிலுக்கு அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

நேரம் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. சாப்பிடப் போன சகோதரியும் இன்னமும் திரும்பி வரவில்லை. பெண்கள் விவகாரமே இப்படித்தான். ஆஸ்பத்திரியாக இருந்தால் என்ன? அடுப்படியாக இருந்தால் என்ன? பேச இரண்டு பேர் கிடைத்து விட்டால்... அவ்வளவுதான்!

நேரப் போக்குக்காக சுற்றும் முற்றும் கண்ணோட்டம் விட்டான் ஞானசுந்தரன். வார்ட்டில் சனங்கள் ஓரளவு நிறைந்து விட்டனர். வெள்ளைக்காரத்தாதி ஒருவர் ஒவ்வொரு கட்டிலாகச் சென்று குழந்தைகளை விசாரித்து விட்டுப் புன்சிரிப்புடன் அவர்களின் கன்னங்களைக் கிள்ளி விட்டுக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தான்.

ஞானசுந்தரன் அதைக் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். சிந்தனை சுழித்துப் புரண்டது. அவன் சிந்திக்கத் தெரிந்தவன். சுயமாகச் சிந்திக்கும் தனிப்பண்பு கொண்டவன், அவன்.

எண்ணிப் பார்க்கவே முடியாத தொலை தூரத்தில், மேல் நாட்டில் ஏதோ ஓர் ஊரில் பெண்ணாகப் பிறந்து, வளர்ந்து, தேசம் விட்டு மொழியை மறந்து, தாய் - சகோதரங்கள் - இனசனங்கள் அத்தனை பேரையும் உயிருடனே துறந்து, முன்பின் தெரியாத - பாஷைகளையே முன்பின் புரிந்துகொள்ள முடியாத தேசத்தில், ஊரில் இவர்களால் எப்படிப் புன்சிரிப்புடன் சேவை செய்ய, பாசம் காட்ட, அன்பு போதிக்க முடிகிறது? வெறும்... வெறும் மத நம்பிக்கை கொண்ட எண்ணம் மட்டுந்தானா? அல்லது...

“கொஞ்சம், அந்தக் கரண்டியைத் தாறீங்களா?”

சிந்தனை இழை அறுந்தது. திரும்பிப் பார்த்தான், ஞானசுந்தரன்.

“தோடம்பழத் தண்ணி கரைப்பதற்குக் கரண்டி இல்லை. என்னுடைய மிஸிஸூம் சாப்பிடப் போய் விட்டா. அதுதான் அந்தக் கரண்டி...”

பக்கத்துக் கட்டிலில் படுத்திருந்த பெண் குழந்தையின் தகப்பனாரான அந்த மனிதனை அப்பொழுதுதான் ஞானசுந்தரனால் நன்றாகக் கவனிக்க முடிந்தது. கறுப்புப் பிளானல் நீட்டுக்

காற்சட்டை போட்டு, வெள்ளைச் சேர்ட்டுப் போட்டிருந்தான். வயது முப்பது அல்லது முப்பத்திரண்டு தான் இருக்கும். கண்ணுக்குக் கண்ணாடி அழகு செய்தது. நடு உச்சிப் பிரித்துத் தலையை நன்றாக வாரி இருந்தான். சட்டைப் பையில் பார்க்கர் பேனா மினுமினுத்தது. இடது கையில் தங்கச் சங்கிலியிட்ட கைக் கடிகாரம் ஜொலித்தது.

பார்ப்பதற்குப் பிரமச்சாரி போலக் காட்சி தந்த அலட்சியம் செய்ய முடியாத அந்த வாலிபன், பெரிய இடத்துப் பிரமுகனைப் போலக் காட்சி தந்தான். சென்ட் மணத்தின் வாடை அடிக்கடி மெல்லியதாகக் காற்றில் மிதந்து வந்தது.

இவ்வளவையும் கிரகித்துப் புரிந்துகொள்ள ஞானசுந்தரனுக்கு அதிக நேரமாகவில்லை. அறிமுகப் புன்முறுவலுடன் கரண்டியை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

ஆஸ்பத்திரிக்கு வருகிறவர்கள் ரெயில் சிநேகிதர்களைப் போன்றவர்கள். பரஸ்பரம் எப்பொருட்களையும் பரிமாறிக் கொள்ளுவார்கள். தங்கள் குடும்ப விவகாரங்களைக் கூடத்தான். இது சர்வசாதாரணம். இதையொட்டித்தான் அவன் உதவி செய்தான்.

சிறிது நேர வேலைக்குப் பின் குழந்தைக்கும் தோடம்பழத் தண்ணீரைக் குடிக்கக் கொடுத்துவிட்டுப் பேச்சைத் தொடர்ந்தான், அந்த வாலிபன். “என் பெயர் நடராசா, சங்

கானையில் இருக்கிறோம். கொழும்பிலே வேலை. இவ என்னுடைய மகன், வாசந்தி.”

எதைப் பற்றியுமே கேட்க முனையாமலிருக்கும் பொழுது இப்படி அறிமுகப் படலம் நடத்தி முடித்த நடராஜா என்ற அந்த வாலிபனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான், ஞானசுந்தரன். விசித்திரமான இந்த அறிமுகத்தைத் தொடர்ந்து அபாய அறிவிப்பும் நிகழ்ந்து விடலாம் என்று மனதிற்குள் பயப்பட்டான். சகோதரி வந்துவிட்டால், இந்த ஆபத்தைத் தவிர்த்து விடலாம் என்று சகோதரி சென்று மறைந்த திக்கை எட்டி யெட்டிப் பார்த்தான். மனம் அரித்தது. காவல் நிற்க எரிச்சலாகவும் இருந்தது.

அவன் பயந்தபடியே காரியம் நடந்தது. “நீங்கள் எங்கு இருக்கிறது?” என்று கேட்டான், நடராஜா. அவனுக்கும் பொழுது போகவேண்டி இருந்தது. சுமமா இப்படிக்கேட்டு வைத்தான்.

இப்படியான விசாரிப்புகளைக் கட்டோடு வெறுப்பவன் ஞானசுந்தரன். எனவே முகத்தைச் சுளித்தான். தமிழர்களிடம் ஒரு அநாகரிகப் பழக்கம் இருக்கிறது. பஸ்ஸில், ரெயிலில் ஏன் சாவீட்டிலும் கூட ஊர், உத்தியோகம், குலம், கோத்திரம், சம்பளம், கலியாணம் செய்தது, செய்யாதது ஆகிய அத்தனையையும் வாய்விட்டே கேட்டு விசாரிப்பார்கள். இது கேவலமான ஒரு செய்கை என்று

அவர்கள் புரிந்து கொள்வதே இல்லை. இவர்கள் எந்த அநுபவத்தைக் கொண்டும் தங்கள் மனப்பான்மையை மாற்றிக்கொள்ள முயற்சிக்கவே மாட்டார்கள். ரெயில், பஸ் பிரயாணத்தில் பலதரப்பட்ட சபாவமுள்ளவர்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும். ஆனால், இங்கு ஆஸ்பத்திரியில் - ஆஸ்பத்திரி கூட, இதற்கு விதிவிலக்கல்ல என்று எரிச்சல் பொங்க எண்ணினான். ஆயினும் சம்பிரதாயத்துக்காக “ஆனைக்கோட்டை” என்றான் ஞானசுந்தரன்.

கேள்விக்களை ஓயவில்லை. ஓய்ந்து விட்டால்தான் அது தமிழனின் தனிப்பெரும் பரம்பரைப் பண்பாடல்லவே. தொடர்ந்து கேட்டான், நடராஜா. “என்ன உத்தியோகம் பார்க்கிறீங்கள்?” கேட்டு விட்டுத் தொடர்ந்து பதிலையும் அவனே ஊகித்துச் சொன்னான். “கொழும்பிலே கவுமென்ட் வேலையாக்கும் என்ன, சரிதானே?” தனது கண்டுபிடிப்பைத் தானே மெச்சிக் கொள்பவனைப் போல, ஞானசுந்தரனைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“இல்லை! நான் ஊரில் படிப்பிக்கிறேன்.”

“ஓ! மாஸ்டரா?” அவன் முகத்தில் ஓர் அலட்சிய மனோபாவத்தின் ரேகை மின்னி மறைந்ததை ஞானசுந்தரன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. தோல்வியை ஒத்துக்கொள்ளாத முறையில் தன்னுடைய முகமாற்றத்

தைச் சட்டென்று மாற்றிக்கொண்டான். “நான் முதலில் அப்படித்தான் நினைச்சேன். ஆமாம், நான் அப்படித்தான் எண்ணினேன்.”

அறிவு வளராத குழந்தையைப் போன்ற அந்த வாலிபன் தான் தவறாகச் சொன்னதைச் சரி செய்வதற்காக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியையும், அதை உண்மையாக்க, நம்பவைக்க பட்ட பாடுகளையும் நினைத்த பொழுது ஞானசுந்தரனால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

“மாஸ்டர்! நீங்கள் மாஸ்டராக இருக்கிறபடியால் ஒன்று ஞாபகம் வருகுது. இந்தப் பள்ளிக்கூட விவகாரம்...” பேசிக்கொண்டு வந்ததை முடிக்காமல் இடையிலேயே விட்டு விட்டு என் கண்களைக் கூர்ந்து பார்த்தான். நடராஜா முதலில் ஏற்பட்ட ஊகிக்கிற தோல்வியைப் போல ஆகி விடக் கூடாதே என்ற ஆவல் அவன் மனதில் நிறைந்திருந்தது. “என்ன மாஸ்டர் சொல்லுறீங்கள்?”

“எதைக் கேக்கிறீங்கள்?”

“அதுதான் இந்தப் பள்ளிக்கூடங்களில் எல்லாச் சாதியும் சேர்ந்து படிக்கிற விஷயத்தைத்தான் கேட்கிறேன். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீங்கள்?”

வேடிக்கையான இந்த விவாதத்தில் வென்றுவிட வேண்டும் என்று நினைக்கிற நாற்காலிக் கனவுவாதி களைப் போல, அவன் பரபரப்புடன், ஞானசுந்தரனைப் பார்த்துத்

தொடர்ந்து கேட்டான், “இதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“உங்கள் அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லுங்கள். பிறகு நான் சொல்லுகிறேன்” ஞானசுந்தரன் தட்டிக் கழிக்கும் பாவனையில் சொன்னான்.

“நான் கொழும்பிலே வீட்டுத்து இருந்தனான். அங்கேதான் என் மகள் படித்தவள். இந்தச் சிங்களச் சண்டைக்குப் பிறகு சங்கானைக்கு வந்திட்டோம். இப்ப சங்கானைப் பள்ளிக்கூடத்தில்தான் வாசந்தி படிக்கிறாள்.”

இப்படியான சம்பாஷணைகளில் இடையிட்டுப் பேசினால் உணர்ச்சி தோன்றும். ஆக்ரோஷம் பிறக்கும் என்பதை அநுபவ உண்மையாக உணர்ந்த ஞானசேகரன், வார்த்தைகளால் உணர்ச்சியைக் கிண்டி நினைத்தான். “இப்ப ஒரு கரைச்சலும் இல்லையே, உங்களுக்கு? சொல்லுங்கள் என்ன கரைச்சல்?” என்றான்.

“கரைச்சலா? அதையேன் கேட்கிறீங்க? சிங்களவனிடே கொழும்பில் அடி வாங்கினதுகூட எங்களுக்கு அவமானமில்லை. வெட்கமில்லை! ஊரிலே - நாங்க பிறந்து, வளர்ந்து படித்துப் பெரியவர்களான ஊரிலே எங்களை நாலுபேர் மதிக்கவில்லையென்றால், கொழும்பிலே இருந்து ஓடியந்த மாதிரி, பிறந்த ஊரிலே இருந்து நாங்க எங்கே ஓடுகிறது?”

“ஆத்திரப்படாமல் விஷயத்தைச் சொல்லுங்க. என்ன நடந்தது?” சொல்லப் போகிற விஷயத்தை ஓரளவு

ஊகித்துப் புரிந்துகொண்டாலும், நடராஜாவின் வாயினாலேயே விஷயம் முற்றாக வெளிவர வேண்டும் என்ற ஆவலினால் பரபரப்படையாமல் கேட்டான், ஞானசுந்தரன்.

“ஆத்திரப்படாமல் இந்த அநியாயத்தை எப்படிச் சொல்ல முடியும், சொல்லுங்க பார்ப்பம். வாசந்தி படிக்கிற பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பாதது குற்றமாம்.”

“பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பத் தவறி, அதற்குத் தகுந்த காரணமும் கூறாமல் இருந்தால் எந்த ஹெட்மாஸ்டரும் நடவடிக்கை எடுக்கத்தானே செய்வார்? இதிலென்ன அதிசயம்?” தான் ஆசிரியர், தனக்கும் பள்ளிக்கூடச் சட்டம் சிறிது தெரியும் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ள இதைச் சொல்லி வைத்தான், ஞானசுந்தரன்.

“காரணம் என்ன, கத்தரிக்காய்க் காரணம்!” வார்த்தைகள் வெறுப்பைக் கக்கின. படுத்திருந்த குழந்தையின் தலையணையைச் சரிசெய்து மகளை நேராகப் படுக்க வைத்து விட்டுத் தொடர்ந்து சொன்னான் நடராஜா, “காரணம் என்ன? எங்களுடைய பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப விருப்பமில்லை. கண்ட சாதிகள், நிண்ட சாதிகள் எல்லாம் வந்து படிக்கும். அதுகளுடன் சேர்ந்து எங்களுடைய பிள்ளைகள் படிக்கிறதுக்கு எங்களுக்கு இஷ்டமில்லை!”

சற்று நேரம் மெளனம் நிலவியது. மறுபடியும் அவன்தான் பேசினான்.

“என்ன இருந்தாலும் மாஸ்டர், இதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேணும். இந்த எளிய சாதிகளிடம் நல்ல ஒழுக்கமோ அல்லது நல்ல பண்பாடோ, நன்றி உணர்ச்சியோ மருந்துக்கும் கிடையாது. இதைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” கோழிச் சண்டையில் வெற்றி பெற்ற சேவல் இறக்கையை அடித்துக் கொக்கரக்கோ கூவி விட்டு, அலட்சியமாக அங்குமிங்கும் பார்த்து நிற்குமே, அதைப் போன்ற அநாயசமான பார்வையுடன் நடராஜா ஞானசுந்தரனைப் பார்த்தான். வெகுளித்தனம் பெண்களுக்குக் கவர்ச்சி தரும் ஆபரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் அது ஆணிடம் தென்படும் பொழுது?

குதர்க்கம் பேசும் சோம்பேறி மனோபாவமுள்ள குழந்தைத்தனமான இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட பொழுது ஞானசுந்தரனுக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்பதே புரியவில்லை. நாகரிகமாக உடுத்துக் கனவாணைப் போலக் காட்சி தரும் அந்த வாலிபனின் வார்த்தைகள் ஞானசுந்தரனைத் திகைக்க வைத்தன.

கொழும்பில் உத்தியோகம் வகிக்கும் ஒரு தற்கால வாலிபன் இப்படியாக வெறி கொண்டு பேசுவான் என்று அவனால் கற்பனை செய்து பார்க்கவே முடியவில்லை. குழந்தைகளுக்குத்தான் பெயரே சொல்ல முடியாத சில நோய்கள் வருமாம். அதைப்போன்று புரிந்துகொள்ளவே முடியாத சமூக நோய்தானா, இது?

“என்ன மாஸ்டர் பேசாமல் நிக் கிறீங்கள்?”

“ஓ... எனக்கொன்று ஞாபகம் வருகிறது. கிளி ஒன்றைப் பல காலம் கூட்டிலே அடைத்து வைத்து வளர்த்து விட்டு, அதைத் துறந்து விட்டால் அந்தக் கிளி வானத்தில் பறக்காது. வளர்ந்த கூட்டைச் சுத்திச் சுத்தித்தான் வரும். புத்திசாலிகள், உண்மை மனிதர்கள் கிளியைக் கோபிக்க மாட்டார்கள். அதன் சிறகையும் குறை கூற மாட்டார்கள். கிளியின் சுதந்திரத்தைப் பறித்து, சுதந்திர எண்ணத்துடன் வானவீதியில் பறக்கும் சக்தியை மழுங்க அடித்த மனிதப் புல்லுருவிகளைத்தான் திட்டுவார்கள்.

அதைப் போல...

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று சொல்லக் கூடியவர்களான உண்மை உழைப்பாளிகளின், கிராமங்களில் இருந்து தமிழ் பேசித் தமிழ் சாகாமல் காத்தவர்களின் மனிதத் தன்மையை, மனிதப் பண்பை, ஏன் அவர்களின் மனித ஆத்மாவையே காலம் காலமாகக் கொன்றவர்கள், சாகடித்தவர்கள் அவர்களிடம் எதையாவது எதிர்பார்க்கலாமா? குளிக்கக் கிணறில்லை. தவளி அள்ளி விட்டால் கொலை! படிக்கக் பள்ளிக்கூடமில்லை. முயற்சி செய்து சேர்த்து விட்டால், குடிசைகள் கொளுத்தப்படும். இவர்களுக்கு ஒரே யொரு உரிமைதான் இருக்கிறது. சாகிறதுக்கு அல்லது தற்கொலை செய்

கிறதுக்கு!” மனதிலிருந்த ஆவேசம், நீண்ட நாட்களாக நெஞ்சில் கொதித்துக் கொண்டிருந்த கொதிப்பு, வார்த்தைகளாக, சொற் பாணங்களாக வெளிவந்தன.

“அது சரி... உங்களுக்கேன் இவ்வளவு கோபம் வருகிறது?”

“நான் கூட நீங்கள் கேவலமாகப் பேசும் எளிய சாதியைச் சேர்ந்தவன். அதாவது தாழ்த்தப்பட்டவன்!”

இன்று எவருமே வாய் திறந்து பேச வெட்கப்படும் இந்த அவமான கரமான பிரச்சினையைப் பற்றிப் பேசிவிட்டு தலை குனிந்து கொள்ளாமல் நிமிர்ந்து நின்று தன்னையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் நடராஜாவை ஒரு கணம் கூர்ந்து பார்த்தான், ஞானசுந்தரன்.

சாதியெறி கூட ஒரு பயங்கரமான வியாதி. அது பகுத்தறிவைச் சூனியமாக்கி மனிதனைக் கோழையாக்கி விடுகிறது இந்த எண்ணம் அவன் நெஞ்சத்தில் நிழலாடியது.

மனச்சாட்சியுடன் தர்க்கவாதம் தனக்குள்ளே செய்து பார்த்தான், நடராஜா. குழந்தையின் பிடிவாதத்தைப் போன்ற ஒரு வகைப் பிடிவாதத்துடன், “என்ன சொன்னாலும் சரி, எங்களுடைய பிள்ளைகளை இப்படியான பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்ப மாட்டோம். ஆமாம், அனுப்பவே மாட்டோம்!” என்றான்.

ஞானசுந்தரனின் வாய் துடிதுடித்தது. தேகம் பதறியது. பொறுமையை ஒருகணம் இழந்து விட்டான். நிதானம் தவற அவன் பண்ட மனம் இடம் தரவில்லை. நிமிர்ந்து நின்று கேட்டான்.

“பலதும் பத்தும் படிக்கிற பள்ளிக்கூடத்துக்கு எங்கள் உயர் சாதிக் குழந்தைகளை அனுப்ப மாட்டோம்; படிப்பிக்க மாட்டோம் என்கிறீர்களே அது சரியென்றால் கண்ட சாதிகளும் நிண்ட சாதிகளும் வந்து மருந்து குடிக்கிற, படுத்திருக்கிற ஆஸ்பத்திரிக்கு நீங்கள் மாத்திரம் வரலாமா? உங்கள் பிள்ளைகள் வந்து படுக்கலாமா?”

அந்தக் குழந்தைகளின் வார்ட்டில் பரிதாபத்துக்குரிய குழந்தையைப் போல, வாய் செத்து மெளனமாக நின்றான், நடராஜா.

அனுங்கல் சத்தம் கேட்டது.

ஞானசுந்தரன் மருமகனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். நடராஜாவின் கண்களும் கவனித்தன. அங்கே அந்த வெள்ளைக்காரத் தாதி மருமகனின் போர்வையை ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு அதன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கூடவே, கையில் வைத்திருந்த ஒற்றைப் பூவொன்றை அதன் காழில் செருகிய பின்னர் புன்முறுவல் பூத்தபடி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

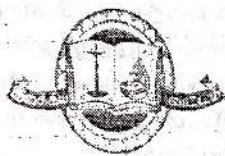
யாழ்

யாழ் இலக்கிய வட்டம்

YARL LITERARY CIRCLE

இலங்கை இலக்கியப் பேரவை

SRI LANKA LITERARY COUNCIL

இலங்கை இலக்கியப் பேரவை

2011ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இலக்கிய

நூல்களுக்கான விருது வழங்கல்

இலங்கை இலக்கியப் பேரவை வருடா வருடம் சிறுகதை, நாவல், காவியம், கவிதை, சிறுவர் இலக்கியம், ஆய்வு, சமயம், பத்துறை நாடகம், அறிவியல், மொழிபெயர்ப்பு (வேற்று மொழியிலிருந்து தமிழில்) ஆகிய துறை சார்ந்த இலக்கிய நூல்களுக்கு தெரிவின் மூலம் விருது வழங்கி வருகின்றது.

கடந்த 2011ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இத்துறைகள் சார்ந்த இலக்கிய நூல்களுக்கு விருதுகள் வழங்கப்பட இருப்பதனால் குறிப்பிட்ட ஆண்டில் நூலினை வெளியிட்ட நூலாசிரியர்கள் நூலின் ஒரு பிரதியை விருதின் தேர்வுக்காக 05.04.2012இற்கு முன்

சி.சிவதாசன்

செயலாளர், இலங்கை இலக்கியப் பேரவை,
இல, 58, கனகரத்தினம் வீதி, அரியாலை,
யாழ்ப்பாணம்.

என்னும் முகவரிக்கு தாபலிலோ அல்லது நேரிலோ அனுப்பி வைக்குமாறு அல்லது சேர்ப்பிக்குமாறு கேட்கப்படுகின்றனர். நூல்கள் இலங்கையில் பிரசுரமானதாக இருக்க வேண்டும்.

உலகக் கவிஞன்

- செ.கணேசலிங்கன்

‘உலக நிலப்பரப்பில் ஒரு சிவந்த
ரோசா பூத்தது’

சிலி நாட்டு பவ்லோ நெருடா, லெனின் தலைமையில் சோவியத் ரஷ்யாவில் நடந்த அக்டோபர் புரட்சியை ஒரே வரியில் பாடினான்.

பவ்லோ நெருடா சிலி நாட்டைச் சேர்ந்த போதும், ஸ்பானிஷ் மொழியையே தாய் மொழியாகக் கொண்டு கவிதைகள் யாவையும் தன் தாய் மொழியிலேயே பாடினார். ஸ்பெயின் நாட்டில் 1936-39ல் நடைபெற்ற பாசிச யுத்தம் உலகின் அறிஞர்களால் எல்லோரையும் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடச் செய்தது. மூன்று ஆண்டுகளில் 7.5 இலட்சம் மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். இப்போரே நெருடாவை கவிதை எழுதத் தூண்டியது என்பார்.

ஒரு காலையில் அனைத்தும் எரிந்தது

ஒரு காலையில் திரண்டது...

அதன் பின்னர் துப்பாக்கி ரவைகள்

அதன் பின்னர் இரத்தத் துளிகள்

குழந்தைகளின் இரத்தம் தெருவழியே ஓடியது...

நான் இரத்தத்தைக் கண்டேன்...

கொடுமான படைத் தலைவன்...

மலர்களல்ல, ஒவ்வொரு புதைகுழியிலும் மனிதர்கள்...

சொந்த நாட்டில் மிகப் பெரிய எரிமலைகளாக

வந்து பார் தெருக்களில் இரத்தம்...

நெருடா 1927-43 காலகட்டத்தில் சிலி நாட்டு அரசியலிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். கம்யூனிச செனட்டராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

நோபல் பரிசு

1978ல் நோபல் பரிசு பெற்றார். 1943ல் பேரு சென்று ‘மஞ்சு பிச்சு’ மலையில் ஏறி 1945ல் 12 பகுதியாக நீண்ட கவிதை எழுதினார். ஸ்பானியர் ஈவிரக்கமின்றி முற்றாக இங்காஸ் நாகரிகத்தை அழித்ததைக் கண்டித்தார். அன்னார் ஸ்பானிஷராக இருந்த போதும் இங்காஸ் நாகரிகத்தின் அழிவைக் கவிதையில் கண்டித்துப் பாடினார்.

1973ல் மரணிக்கும் வரை சோவியத் நாட்டு அரசியலை ஆதரித்தே வந்தார். சீனப் புரட்சியையும் மாஓவையும் பாராட்டத் தவறவில்லை. மாஓதுங்சிசம் எனப் பாடினார்.

நெருடாவின் இப்பாடல் இதயத்தைத் தொடும்:

என் பெண்ணே, உன் இதயத்தை ஏழைகள்

பக்கம் வைத்தாய், உன் ஏழைக் கால்கள்

கற்களுடன் பழகியவை,
உன் வாய் என்றும் இனிப்புகளையோ,
ரொட்டிகளையோ கண்டதில்லை...
உன் தாய் இன்றும் துணிகளைத்
தோய்க்கிறாள் என்னுடன் சேர்ந்து...
அதனாலேயே தோழி நான்
உன் அருகில்....

சிலி நாட்டில் சல்வடோர் அலண்டோ
ஆட்சி வீழ்த்தப்பட்டு இராணுவ ஆட்சி ஏற்
பட்டபோது, அவரும் நெருக்கடிகளுக்கு
ஆட்பட்டார். இராணுவத்தினர் வீட்டைத்
துருவி ஆராய்ந்தனர்.

‘நன்கு பாருங்கள். கவிதைகள்தான்
கிடைக்கும்!’ என்றார்.

இறுதி வினாக் கவிதை

68ஆவது வயதில் புற்று நோயால்
பாதிக்கப்பட்டபோதும், 320 ஈரடி வினாக்
களில் கவிதை வடித்தார். யாவும் தேசிய
மல்ல. உலக நோக்கு.

சில வினாக்கள் :

- ★ விண்ணகத்தில் தேவாலயங்களின்
எண்ணிக்கை எவ்வளவு?
- ★ எந்த அநீதிக்காக மழை தனது மகிழ்
வைக் கண்ணீராக்குகின்றது?
- ★ எல்லா நதிகளும் கலப்பதனால்
கடலுக்கு எங்கே இருந்து வந்தது உப்பு?
- ★ அசையாது நிலையாக நிற்கையில்
சூறாவளிக்கு என்ன பெயர்?
- ★ ஒளியை நோக்கி மேலே செல்ல
வேண்டும் என்று வேர்களுக்கு எப்படித்
தெரியும்?

அவசர காலம் ஊரடங்குச் சட்ட
வேளையிலே அவரது மரண ஊர்வலம்.
இராணுவ ஆட்சி விதிகளை மீறி நடந்தது.

‘தோழர் நெருடா எங்களுடன் வாழ
வார்’ என ஊர்வலத்தில் குரல்கள்
எழுந்தன.

உலகக் கவிஞன் என நெருடாவைக்
சூறும்போது, அவர் சென்ற நூற்றாண்டில்
வாழ்ந்து, உலக அரசியல், முதலாளித்து
வத்தின் ஏகாதிபத்திய வளர்ச்சி, முதலாவது
உலகப் போர், ஸ்பானிஷ் உள்நாட்டு யுத்
தம், சோவியத் புரட்சி, இரண்டாவது உல
கப் போர், சோவியத் புரட்சி யாவையும்
நன்கு அறிந்தவர். ஏழை மக்கள், தொழி
லாள வர்க்கத்தின் சுரண்டல், வறுமைத்
துன்பத்தைக் கண்டு மனம் கொதித்தார்.
வர்க்கப் புரட்சியை மரணிக்கும் வரை
ஆதரித்தவர்.

உலகம்

உலகம் என்ற அடைமொழியை முன்
வைத்து உலகக் கவிஞர்கள் பலர் பாடினர்.
தமிழ் பிற இந்திய மொழிக் கவிஞர்கள்
விலக்கன்று. கீழே 4-6ம் நூற் றாண்டு
சார்ந்தவர்.

“உலகம் உவப்ப”

“உலகெலாம் உணர்ந்து”

“உலகியற்றியார்”

“உலகத்தோடு ஓட்ட ஒழுக்கல்”

“ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு”

“உலகத்தார் உண்டு என்பது”

இங்கு உலகம் என்ற சொல்லைக்
கவிஞர்கள் கையாண்டபோது, அவர்கள்
அறிந்து, கூறிய உலகப் பரப்பு, எல்லை
எங்கே என்ற வினா எழுகிறது.

வள்ளுவர் பாரதி

வள்ளுவர் சாபமிடுகிறார்.

“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகி யற்றியான்.” (1062)

இக்குரல் 4ம் நூற்றாண்டு என்று சொல்வோம். இந்தக் குரலை நமது பாரதி 1920 வரையில் கொதிப்போடு கூறுகிறார்.

“தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை எனில்
ஐகத்தினை அழித்திடுவோம்” (மாற்றிடு
வோம் என்று கூறும் காலம் வரவில்லை
எனலாம்.)

வள்ளுவர் கருதிய உலகத்திற்கும்
பாரது கூறும் உலகத்திற்கும் வரலாற்று
ரீதியாக வேறுபாடு காணலாம். முன்னது
குறுகியது. பின்னது பரந்தது.

கவிஞர்கள் அறிந்த உலகு

இந்தியா - ஆசியாவின் சில பகுதி
களை நமது கவிஞர்கள், இந்தியக் கவிஞர்
கள் அறிந்திருந்தனர் எனலாம். அதற்கு
மேலாகப் பரந்த உலக நாடுகளை அறிந்தி
ருக்கவில்லை. நாமும் கவிஞர்கள் வாழ்ந்து,
பாடிய காலத்தோடு உலகை அவர்கள்
அறிந்திருந்த பரப்பையும் கவனிக்க
வில்லை. இன்றைய உலகத்தை வைத்தே
'பரந்த உலகத்தை' அறிந்திருந்தனர் என
புகழ் பாட முனைகிறோம்.

சில வரலாற்றுக் குறிப்புகளைக் காண்க.

1. மார்க்கோபோலோ (1254-1320)
2. கொப்பனிக்கஸ் (1454-1506) பூமி
உருண்டையானது. சூரியனைச் சுற்றி
வருவது எனக் கூறியவர்.
3. கொலம்பஸ் (1473-1543) வட
அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்தார்.

ஆபிரிக்காகக் கண்டம் இருண்ட கண்ட
மாகக் கருதப்பட்டது. கப்பல்கள் தரிக்கும்
நன்னம்பிக்கை முனை தவிர மற்ற நாடுகள்
அடிமை வணிகத்திற்காக சிறைபிடித்து
அமெரிக்காவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யும்
வேளையே; ஆங்காங்கே பரந்த ஆபிரிக்க
நாடுகளை 15ம் நூற்றாண்டில் காண
முடிந்தது.

ஆங்கிலக் கவிஞர்

வணிகத்திற்காக போர்த்துக்கீசியர்,
டச்சுக்காரர், பின்னர் ஆங்கிலேயர் ஆசிய
நாடுகளை போரிட்டு காலனிகள் ஆக்கினர்.

இவர்களில் முக்கியமாக ஆங்கிலே
யரை எடுத்துக் கொள்ளலாம். சூரியன்
மறையாத நாடுகளின் ஆட்சியோடு
கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்ப முயன்றது
மட்டுமல்ல, தமது கவிஞர்கள், பிற எழுத்
தாளரை அறிமுகப்படுத்துவதோடு கல்வி
யின் ஊடாகவும் கற்பித்தனர்.

இவர்களில் முதன்மையான உலகக்
கவிஞராக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவர்
வில்லியம் சேக்ஸ்பியராவார். (1564-1616)

14 வரியில் பாடப்பட்ட சொனட கவி
கள் அத்தனை முக்கியம் பெறவில்லை.
நாடக இலக்கியத்தையே முதன்மைப்படுத்தினர். 36 நாடகங்கள் எழுதியதாகக் கூறு
வர். பெரும்பாலும் கற்பனை கலந்த வரலா
றாக மன்னர்களிடையான ஆட்சிப் பறிப்பு
கள், பொறாமை, பொச்சரிப்பு, கொலைகள்
சார்ந்தவை. அடுத்த கட்டமான வணிக மூல
தன வளர்ச்சிக்கு வாய்ப்பளிப்பதாக அமைந்
தவை சிறப்பே. அன்னாரது நாடகம் என்ற
கலை வடிவம் முற்றாக வளர்ச்சி பெற்றவை
என்று கூறுவதற்கில்லை. 'சொலிலொக்கி'
போன்ற தானே பேசிக்கொள்வதை நாடக

வடிவமாக கூறுவதற்கில்லை. பின்னர் வளர்ச்சி பெற்ற நாடக கலை வடிவங்களில் இத்தகைய போக்கை காண முடியாது.

உதாரணமாகக் கூறின் ஹம்லெட் நாடக ஆரம்பத்தில் (To be or not to be) வாழ்வா சாவா என்று கூறப்படுவதை சோவியத் நாடக மொழிபெயர்ப்பில் நாடக வடிவ மாக்கி ஹம்லெட் தனியே கடற்கரையில் நடந்தபடி பேசுவதாக மாற்றியுள்ளனர்.

சேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள் நாடகக் கலை வடிவத்திலும் பார்க்க, இலக்கிய வடிவமாகவே சிறப்புவதாகக் கூறலாம். ஏனெனில் இன்றும் நாடகமாக நடிக்கப்படுவதிலும் பார்க்க, இலக்கியமாகப் படிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

ஆங்கில மொழி 15ம் நூற்றாண்டின் பின்னர் வளர்ந்த மொழியே. 19ம் நூற்றாண்டின் வரை சிறப்பாக எழுதப்பட்டவை யாவும் இலத்தீன் மொழியிலேயே எழுதப்பட்டன. மக்களது பேச்சு மொழியாக, நாடகமாகவும் ஆங்கில மொழி வளர்ச்சியடைந்தது.

தொழிற் புரட்சியோடு வளர்ந்த அச்சியந்திரமும் தேசிய எழுச்சியுமாக பிற ஐரோப்பிய மொழிகளை வளர்த்தது போல, ஆங்கிலத்தையும் வளர்த்தது என பெனடிஹ் அண்டசன் கூறுவார். விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியுடன் மேம்பட்ட மூலதன வளர்ச்சியும் காலனி நாடுகளின் சுரண்டலையும் ஆங்கில மொழியின் மேம்பாட்டுக்கும் பரவலுக்கும் துணை நின்றது. கலை, இலக்கிய வளர்ச்சியில் முற்போக்காக முதன்மை பெற்றதாகக் கூறுவதற்கில்லை.

பப்லோ நெருடா போன்ற உலகக் கவிஞன் அங்கு தோன்றவில்லை.

பாரதி

வடநாட்டில் காளிதாசன் போன்றவரை விட்டு தமிழகத்தில் நிலப்பிரபுத்துவ சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை, கம்பராமாயணம், பக்தி காலகட்ட சமய இலக்கியங்களின் தொடர்பாக மகாகவி பாரதி வந்து தேசிய விழிப்புணர்ச்சியோடு மொழிக்கும் மக்களுக்கும் புத்தெழுச்சி ஊட்டினான். தேசிய எழுச்சியோடு சமயப் பற்று இணைவது வியப்பில்லை. மேலும் சில காலம் வாழ்ந்திருப்பின், உலகத்திற்கு விளக்கம் கூறும் கொள்கைகளை விட்டு உலகை மாற்றியமைக்கும் புரட்சி பற்றிப் பாடியிருப்பான்.

‘மாகாளி பராசக்தி உருசியநாட்
டினிற் கடைக்கண் வைத்தான் அங்கே
ஆகாவென்றெழுந்தது பார் யுகப்புரட்சி
கொடுங்கோலன் அலறி வீழ்ந்தான்’

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வன்முறைப் போராட்டம் மாகாளி பராசக்தியின் கடைக்கண்ணால் நடந்த புரட்சி என்ற கூற்றினை திசை திருப்புவதாக உள்ளது.

மேலும் ரஷ்யப் புரட்சி பற்றி கட்டுரைகளில் கூறும்போது அநியாயம் செய்வோர் அநியாயத்தாலே தான் அடிக்கும்படி ஸ்ரீமான் லெனின் கூறுவது முற்றிலும் தவறான கொள்கை எனவும், மிஸ்டர் லெனின் முதலியோர் ஏற்படுத்தியிருக்கும் கூட்டு வாழ்க்கை குடியரசை அழிப்பர், ‘லெனின் வழி சரியான வழியில்லை’ என்றும் எழுதினார்.

இந்திய தேசியக் கவிஞரான தாகூர் போல, மகாகவி பாரதியும் தமிழ்நாடு தந்த இந்திய தேசியக் கவிஞர் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

குள்ளர்கள் (Dwarf) என்ற 'மனிதர்'களைப்

பற்றிச் சிந்திக்க தூண்டிய எம். எம். மன்ஸூரின்

“குள்ளன்” சிறுவர் நாவல்

- மேமன்கவி -

சிறுவர் கலை இலக்கியம் என்பது பல்வேறு வகையிலும் இன்றைய உலக மொழிகளில் படைக்கப்பட்டு வருகிறது. கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் மட்டு மல்லாமல் சிறுவர்களுக்கான சினிமா என்பதும் வளர்ச்சி அடைந்துவரும் ஒன்றாக இருக்கிறது. பொதுவாக சிறுவர் கலை இலக்கியம் என்பது வேடிக்கை வினோத,

மாயஜால வித்தைகள், இன்னும் ஆழமாக கூறுவது என்றால் அசாதாரண தன்மை களைக் கொண்ட மனிதர்களைப் பாத் திரங்களாகக் கொண்டு படைத்தல் என்பது ஒரு சிறப்பான அம்சம் என்ற கருத் தும் நம் மத்தியில் இருக்கிறது. இக் கருத்து மேலைத்தேய சினிமாத்துறையில் சிறுவர்களுக்கென தயாரிக்கப்படும் திரைப்படங்களால் (அத்திரைப்படங்கள் பெரும்பாலானவை சிறுவர்களை மனங் கொண்டு எழுதப்பட்ட பிரபல நாவல் களைக் கொண்டு தயாரிக்கப்படுபவை உதாரணமாக ஹரி போட்டர்) உந்தப்பட் டவை என்பது நாம் அறிவோம். சிறுவர் களுக்கான அத்தகைய கலை இலக்கி யங்கள் (சினிமா உட்பட) குறிப்பாக மேலைத்தேய சமூகச் சிறார்களின் நடத்தை மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற் படுத்தி இருக்கின்றன. Super man, Spider man போன்ற திரைப்படங்களைப் பார்த்த தன் விளைவாக, அவ்வாறான அசுர,

அசாதாரண செயல்களில் ஈடுபட முனைந்து பல சிறார்கள் உயிர் இழந்திருப்பதை நாம் அறிவோம். அத்தகைய மாயஜால மந்திர, மற்றும் வேடிக்கை வினோதங்கள் கொண்ட மாந்தர்களை (சிறார்கள் உட்பட) பாத்திரங்களைக் கொண்ட சிறுவர் கலை இலக்கியங்களும் நம் மத்தியிலும் படைக்கப்பட்டும் வருகின்றன. இவை மேலைத்தேய சிறுவர் கலை இலக்கியங்களின் அருட்டுணர்வுபட்டதாகவும் உலக மயமாக கலின் தாக்கத்தின் விளைவு என்றும் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

சிறுவர் கலை இலக்கியம் என்பது அவர் தம் பிரச்சினைகளை, அவர் தம்மைக் கொண்டோ, வளர்ந்தவர்களை கொண்டோ, அவர்களுக்கான மொழியைக் கொண்டு, அவர்களின் வாழ்வின் சூழலின் ஊடாக, அதேவேளை யதார்த்தத்திற்கு முரண்பாடா வகையில், எழுப்பப்படுவதே சிறுவர் கலை இலக்கியங்களாக விளங்க வேண்டும். அதேவேளை அத்தகைய கலை இலக்கியங்களைப் பயிலும் சிறார்களின் மனோநிலை, சமூக நடத்தை பாதிக்கப்படாத வகையில் படைக்கப்பட வேண்டும். அப்படைப்புக்கள் மூலம் அவர்களுக்கு நாம் போதிக்க நினைக்கும் 'நீதி'யைப் போதிக்க நாம் கையாளும் முறையால், அந்த நீதிக்கு முரணான வகையில் அவர்களின் நடத்தையும், மனோநிலையும் கட்டமைக்கப்படும் வகையில், அத்தகைய கலை இலக்கிய படைப்புக்கள் படைக்கப்படக் கூடாது.

இவ்வாறான சிந்தனைகளைத் துண்டி விட்ட சிறுவர் நாவல் ஒன்று

சமீபத்தில் எம் கையில் கிடைத்தது. அது மாவனல்லை எம்.எம்.மன்ஸூர் எழுதிய "குள்ளன்" என்ற அந்த சிறுவர் நாவலாகும். எம்.எம்.மன்ஸூர் நீண்ட காலமாக எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டு வந்தாலும் இதவே அவரது முதலாவது நூலாகும். மன்ஸூரின் இந்த நாவல் குள்ளமான ஒரு சிறுவனைப் பற்றி பேசுகின்ற நாவல் என்ற வகையில் நமது விசேட கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

வயதில் வளர்ச்சி அடைந்தாலும் உருவத்தில் வளர்ச்சி அடையாத மனிதர்களான குள்ளர்கள் (இவர்களை ஆங்கிலத்தில் Dwarf என்று அழைப்பார்கள். இவர்களின் இத்தன்மையை Dwarfism என்று குறிப்பிடுவார்கள்.) அதேநேரத்தில் உலகின் பல பாகங்களில் காணப்படும் Pygmy எனப்படும் இனக்குழும மக்களும் இவ்வகையான குள்ளராக காணப்படுகிறார்கள். ஆனால் Dwarf எனப்படும் குள்ளர்கள் நமது சமூகத்தில் ஒன்றர கலந்து வாழும் மனிதர்களாக பலர் நம் மத்தியில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் சமூகத்தினால் ஒரு வகையான வேடிக்கை வினோத உயிரிகளாகப் பார்க்கப்படுகிறார்கள்.

உலக அரங்கிலும் இவர்களை முன் வைத்து பல திரைப்படங்களும், தொலைக்காட்சித் தொடர்களும் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய சினிமாவிலும், சிங்கள சினிமா உட்பட இத்தகைய மனிதர்களை அவமதிக்கும் வகையிலும், அவர்களை காமெடியன்களாகவும், வில்லன்களாகவும் சித்தரிக்கப்படுவதையும் காணலாம்.

இத்தகைய உருவத்தில் தமிழ் சினிமாவில் பல நடிகர்கள் நகைச்சுவை நடிகர்களாக நமக்கு காட்டப்பட்டு வருகிறார்கள். இவ்விடத்தில் உடனடியாக எனக்கு தமிழ் சினிமாவில் பிரபலமாகி வரும் மலையாள நடிகர் அஜய் குமார் நினைவுக்கு வருகிறார்.

அவ்வாறான மனிதர்களில் உலக அளவில் பல அறிஞர்கள் அரசியல் வாதிகள், கலை இலக்கியவாதிகள் கலைஞர்கள் பலர் இருந்து இருக்கிறார்கள். இவர்களை முக்கியமாகக் கொண்டு பல இலக்கியப் படைப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன. உதாரணத்திற்கு ஆங்கிலத்தில் Gerald Morris எழுதிய "The savage damsel and the dwarf" (2000) மற்றும் சுவீஸ் மொழியில் Par Lagerkvist vojpa "The Dwarf" (1944) இந்த நாவல் 1945ஆம் ஆண்டு Alexandra Dick என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 1978ஆம் ஆண்டு கொரிய மொழியில் Cho Se-hui vojpa Nanjang-iga ssoa ollin chagun kong (Small Ball Thrown by a Dwarf) (1978) என்ற நாவல் போன்றவைகளை உதாரணத்திற்குக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறாக குள்ளர்கள் என அடையாளப்படுத்தப்படும் இந்த மனிதர்கள் பற்றிய எந்த அளவுக்கு கலை இலக்கியங்கள் பேசி இருக்கின்றன என்பதையும், இவர்கள் பற்றி மேலும் ஆழமாக அறிந்து கொள்ளும் வகையில் பல ஆய்வுகளும் தேடலும் நம் மத்தியில் மேலும் இடம் பெற வேண்டும். (Dwarf எனப்படும் இவர்களை பற்றி என்று இல்லாவிட்டாலும்

Pygmy எனப்படும் குள்ளர்கள் கொண்ட இனக்குழுவினரைப் பற்றி வந்தாறு மூலை அருணா தர்மலிங்கம் என்பவர் தினகரன் பத்திரிகை இதழ் ஒன்றில் (05.11.2010) "வாழ்வை இயக்குவது வன தேவதை என்பதே குள்ள இனத்தவரின் நம்பிக்கை" என்ற தலைப்பில்) எழுதிய கட்டுரை குறிப்பு இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.)

தமிழ் கலை இலக்கியத் தளத்தில் இவர்களைப் பற்றி பேசி இருக்கிறோமா என்ற கேள்வியும் இவ்விடத்தில் எழுகிறது.

அந்த வகையில் நாம் அறிந்த மட்டில் எம்.எம்.மன்ஸூர் குள்ளர் சிறுவன் ஒருவனை வைத்து தந்திருக்கும் இந்த நாவல் தமிழில் புதிதான ஒரு முயற்சி எனலாம். நான் அறிந்த மட்டில் தமிழில் முதல் முயற்சி என்று கூட சொல்லாம்.

ஆனாலும் வாசக அனுப நிலையில் இந்த நாவல் சில கேள்விகளையும் பிரச்சினைகளையும் எழுப்புகிறது. முதலாவதாக இந்த நாவலின் கதை எந்தப் பின்புலத்தில் நடைபெறுகிறது எனத் தெளிவுப்படுத்தப்படவில்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு நாடோ ஊரோ குறிப்பிடப்படவில்லை. அதனால்தான், குடியானவன், குதிரை வண்டி, சந்தையில் விற்கப்படும் கட்டுப்பாட்டு விசையந்திர பொம்மை இப்படியான நாவலில் வரும் பல விடயங்களும், மயக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

இந்த நாவலில் எந்த இடத்திலும் எந்த பாத்திரங்களுக்கும் பெயரிடப்

படாத நிலையில், அந்த நாவலில் வரும் சர்க்களில் கோமாளியாக பணி புரியும் மனிதரின் (அவர் குள்ளர் அல்ல) மனைவியின் பெயர் சிவகாமி என தெரிவிக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் சர்க்களில் கோமாளியாக பணிபுரியும் அந்த மனிதர் தமிழர் என யூகிக்கும் பொழுது மேலும் நாம் குழப்பம் அடைகிறோம். இன்னொரு விடயம் அந்த குள்ளர் சிறுவனின் வயது என்னவென்று தெரியவில்லை. அதேவேளை குள்ளர்களின் (Dwarf) சாரசரி பருமனை விட, இந்த நாவலில் வரும் சிறுவனின் பருமன் குறைவாக இருக்கிறது. மற்றும் ஏழு மாதங்களில் பிறக்கும் (குறை மாத பிரசவம்) பிள்ளைகள் குள்ளர்களாக பிறப்பார்கள் என்ற மாதிரியான கருத்தும் முன் வைக்கப்படுகிறது. மேலும், இந்த நாவலின் நடை (உரையாடல்கள் உட்பட) ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூலினை படிப்பது போலான உணர்வினை ஏற்படுத்துகிறது.

ஆனாலும் மன்ஸூர் அவர்கள் இந்த நாவல் மூலம், குள்ளர்கள் பற்றி அந்த நாவலை படிப்பவர்கள் குள்ளர்களை பற்றி நம் சமூகத்தில் நிலவும் Social stigmaக்கு ஆளாகாமலும், அதே நேரத்தில் அந்த குள்ளமான சிறுவன் கொண்டிருக்கும் Extra Ordinary Talentdhd புத்திசாலித்தனத்தை எடுத்துக் காட்டியதன் மூலமும் குள்ளர் என்ற மனிதர்கள் மீது மதிப்பும் நேயமும் உண்டாக்கும் வகையில் எழுதி இருப்பது பாராட்டக்கூடியதாக இருக்கிறது.

மொத்தத்தில், நம் மத்தியில் குள்ளர்கள் (Dwarf) என்ற மனிதர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்க தூண்டிய ஒரு நாவல் என்ற வகையில், எம்.எம்.மன்ஸூரின் "குள்ளன்" சிறுவர் நாவல் நமது கவனத்தை ஈர்த்து இருக்கிறது. அதற்கு மன்ஸூர் அவர்களுக்கு பாரட்டுதலுடன் கூடிய நன்றிகள்.

A. R. R. HAIR DRESSERS

89, Church Road,
Mattakuliya,
Colombo - 15.
Tel : 0112527219

முற்றிலும் குளிகூட்டிப் பெற்ற சலூன்

தூண்டில்

- டொர்னிக் ஜீவா

☒ சமீப காலமாக நீங்கள் தமிழகத்திற்குப் போய் வரவில்லையே? என்ன காரணம்?

கல்முனை

எஸ்.சிவகடாட்சம்

☒ எனக்கும் மெல்லிதான மனக்கஷ்டம் உண்டு. தனிப்பட்ட முறையில் போய்வருவதை விட, ஏதாவது எழுத்தாளர் மாநாடு, புத்தக வெளியீடுகளுக்குப் போய்வந்தால் ஒரே சமயத்தில் பல எழுத்தாளர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும்.

எப்படியும் தமிழகம் போக வேண்டிய தேவை ஏற்படலாம்.

☒ உங்களது இளமைக்கால இலக்கிய நண்பர்களை, இன்று இடைக் கிடையே நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டா?

பசறை

எம்.எஸ்.செல்வன்

☒ பல சந்தர்ப்பங்களில் பல கட்டங்களில் ஆரம்ப காலங்களில் என்னுடன் ஒன்றுபட்டு, உழைத்த இலக்கிய நண்பர்களை ஆறுதலாக இருக்கும் சமயங்களில் நான் எண்ணிப் பார்ப்பதுண்டு.

இவர்களில் பலர் இன்று உயிருடன் இல்லை. மற்றும் பலர் நாட்டிலேயே இல்லை. இந்த மண்ணில் வாழ்ந்துவரும் இலக்கிய நண்பர்களை இலக்கிய விழாக்களிலும், பல சமயங்களில் வழிதெருக்களிலும் சந்தித்து உரையாடி மகிழ்வதுண்டு.

பழைய நட்பு எனது இன்றைய வளர்ச்சிக்கு பெரும் பசளையிட்டுள்ளதை மனதார நம்புகின்றேன். ஒப்புக்கொள்ளுகின்றேன்.

மல்லிகை மார்ச் 2012 69

☒ மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கும் வளர்ந்து வரும் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கும் இடையேயான உறவுப் பாலத்தைக் கட்டியெழுப்ப நீங்கள் கூறும் ஆலோசனை என்ன?

புலோலி

வேல்நந்தன்

☒ அடிக்கடி சந்தித்து உரையாட வேண்டும். இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு வந்து, இலக்கியப் பேச்சாளர்களின் பேச்சைக் கேட்டு விட்டுத் திரும்புவதால், பெரும் பிரயோசனம் கிடையாது. குழுக் குழுவாக அடிக்கடி சந்தித்து, உரையாடித் தெளிய வேண்டும். சுமார் அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் நம்மைப் போன்று வளர்ந்துவரும் எழுத்தாளர்கள் அடிக்கடி கூடிக் கூடிக் பேசி, நமது இலக்கியச் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ள வாய்ப்பு வசதியிருந்தது. அதனால் நாம் பெரும் பயன் பெற்றோம். சிறு குழுக்களாக இருந்தாலும், வளரும் எழுத்தாளர்கள் அடிக்கடி சந்தித்துக் கதைத்துத் தெளிவு பெறுவதே வளர்ச்சிக்கு நல்லது.

☒ இன்று நாடு பூராவிலும் இருந்து ஏராளமான புதிய புதிய தமிழ்ப் புத்தகங்கள் வாரா வாரம் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றனவே, இது பற்றி உங்களது கருத்து என்ன?

மாவனெல்லை எஸ்.தாயுமானவன்

☒ நவீன அச்சகச் சாதனங்களின் வளர்ச்சி, இன்று பல்வேறுபட்ட ஏராளமான நூல்கள் வெளிவரச் சாத்தியப்படாது இருக்கின்றன.

ஏராளமான புத்தம் புதிய பல்வேறு வகைப்பட்ட புத்தகங்கள் தமிழில் வாரா வாரம் வெளிவருவது இருக்கட்டும். இன்று வெளிவரும் இந்த நூல்களில் நாளை எத்தனை உயிருடன் வாழப்போகின்றன என்பதுதான் எனது மனக்கவலை.

☒ மல்லிகையை நீங்கள் ஆரம்பிக்கும் போது அந்த மாத இலக்கிய இதழ் இத்தனை ஆண்டுக் காலம் - அரை நூற்றாண்டுக் காலம் - நின்று பிடிக்கும் என மனதார நம்பித்தான் ஆரம்பித்தீர்களா?

நல்லூர்

எஸ்.தேவகாந்தன்

☒ எனக்கென்றொரு இயல்பான குணம் ஒன்றுண்டு. எதையுமே நிதானமாக நீண்ட நாட்கள் பல்வேறு கோணங்களில் அலசி ஆராய்ந்து பார்த்துத்தான் தொடங்குவேன். அந்த வகையில் நீண்ட நெடுங்காலம் பல ஆதீமார்த்திகமான நண்பர்களுடன் கலந்து யோசித்துத்தான் மல்லிகை இதழை ஆரம்பித்தேன். என்னைப் புரிந்து கொண்டவர்கள், மல்லிகையின் தொடர் வரலையும் புரிந்து கொள்வார்கள்.

☒ எனக்கோர் ஆசை. மல்லிகையின் 50-வது ஆண்டு மலரை வெகு அற்புதமாகத் தயாரிக்க வேண்டும். அந்த மலரின் வெளியீட்டு விழாவைக் கொழும்பில் அதிவிமரிசையாக நாமனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஓகோ வென்று கொண்டாட வேண்டும் என்பது எனது மன ஆசை. எனது

நீண்ட நாளைய உள்மன ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென இப்போதே கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

யாழ்ப்பாணம் செல்வி. சூபதரிஷினி

✎ கொஞ்சம் பொறுத்திருங்கள். இன்னமும் இடைக்காலம் இரண்டாண்டுகள் இருக்கின்றன. ஆறுதலாகத் திட்டமிடுவோம். இப்போதே மல்லிகையின் எழுத்தாளர்களுக்கு அந்த அரை நூற்றாண்டு மலருக்கு எழுதும் வண்ணம் வேண்டிக் கொள்ளுகின்றேன்.

அந்த மலரை வெகு சிறப்பாகவும், தரமானதாகவும் செய்து முடிக்க இப்போதிருந்தே உழைப்போம். செயற்படுவோம்.

✎ மல்லிகை வாசகர்கள் இன்று உலகம் பூராவும் பரந்து, விரிந்திருக்கின்றனரே, நாட்டுக்கு வரும்போது உங்களை வந்து சந்தித்துக் கலந்துரையாடுகின்றனரா?

தெவரிவளை எஸ்.தேவராஜன்

✎ பரந்துபட்டு, உலகம் பூராவும் வாழும் நம்மவர்களுக்கு எத்தனை எத்தனையோ பிரச்சினைகள். சிலவற்றை எம்மால் புரிந்துகொள்ளக்கூட முடியாது. இருந்தும் இந்த மண்ணின் மீதும் நமது பாரம்பரிய மொழியின் மீது தூரப் போகப் போகத்தான் தனிப் பாசமும் பற்றும் ஏற்படும். இதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இந்தப் புரிந்துணர்வுதான் ஊருக்கு வரும் போது மல்லிகையையும் ஒருதடவை

எட்டிப் பார்க்க வைக்கின்றது என நம்புகின்றேன்.

✎ எந்தக் கட்டத்திலாவது ஏன் இந்த இலக்கியத்துறைக்கு வந்தேன்? என நீங்கள் மனச் சங்கடப்பட்டதுண்டா?

மன்னார் எம்.கே.முருந்தன்

✎ உண்மையை மனந்திறந்து சொல்லுகின்றேனே, இந்த இலக்கியத்துறைக்கு பொதுவாகச் சஞ்சிகைத்துறைக்கு நான் இயல்பாக வந்தது பற்றி எப்பொழுதுமே நான் மனநிறைவடைந்துள்ளேன்.

எத்தனை எத்தனையோ முன் பின் முகம் தெரியாத பலர் தெருக்களில் என்னைப் பார்த்துச் சுகநலம் விசாரிப்பதில் இருந்து, மனசார எனது இலக்கிய உழைப்பைப் பாராட்டுவதில் காட்டும் மெய்யான அக்கறைகளைப் பார்க்கும்போது, எனக்கு கந்த சமூகக் கடமையைத்தான் நான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்றேன் என மன நிறைவு கொள்வதுமுண்டு.

✎ நான் எழுத்தாளனாக வரவிரும்புகின்றேன். அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

சாவகச்சேரி எம்.நேசன்

✎ தொடர்ந்து படித்துவர வேண்டும். கண்டிப்பாக இலக்கியக் கூட்டங்களில் கலந்து, அங்கு பேசப்படுவதைக் கூர்மையாக அவதானிக்க வேண்டும். பயப்படாமல் நெஞ்சில் பட்டதை எழுத்தில் வடிக்கப் பழக வேண்டும். தொடர்ந்து எழுத்துப் பயிற்சியில் ஈடுபட வேண்டும். எழுதியவைகளை ஆக்கப்பூர்வ

மான யோசனைகள் சொல்லத்தக்க நண்பர்களிடம் கொடுத்து, அதன் நிறை குறைகளை மனத்திறந்து விமர்சனம் செய்யச் சொல்ல வேண்டும். எல்லாவற்றையும் விட, படைக்கும் ஆற்றலும் உத்வேகமும் உங்களிடம் இயல்பாகவே கைவரப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இத்தனை தகுதியும் உண்டென்றால், நிச்சயம் நீங்களும் எதிர்காலத்தில் எழுத்தாளராக உருவாகுவீர்கள்.

☒ எழுத்தாளர்கள் அனைவரிடமும் சுமுகமான உறவைப் பேணி வருகின்றீர்களா?

பதுவை

ஆர். கென்னடி

☒ ஒன்றை வெகு தெளிவாக நம்புங்கள். சகோதர எழுத்தாளர்களிடம் நேர்மையான நட்புறவையும் சுமுகமான உறவுகளையும் பேணாது போனால் இத்தனை ஆண்டுக்காலமாக ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகையை வெளியிட்டு வரமுடியாது என்பது திண்ணம். அத்துடன் எனக்கென்றொரு தனித்துவமான கருத்தும் நடைமுறையும் இருப்பது சரியென்றால் ஏன் மற்றவர்களுக்கு மாற்றுக் கருத்து இருக்கக்கூடாது? அந்த மாற்றுக் கருத்தை நாகரிகமான முறையில், பரஸ்பரம் அங்கீகரிக்க நீண்ட காலமாகப் பயிற்சிப்பட்டவன், பழக்கப்பட்டவன், நான். எனது வழிமுறையும் இதுவேதான்!

☒ சிற்றிலக்கிய ஏடுகளுக்கு இருக்கும் ஒரேயொரு சங்கடம் சந்தாதாரர்கள் ஆண்டு முடிவில் சந்தாக்களைப்

புதுப்பிக்காமல் அலட்சியம் காட்டுவதுதான். மல்லிகையினது நிலை என்ன?

சிலாபம்

எல்.சுகுணேஸ்

☒ மல்லிகை அரைநூற்றாண்டை நெருங்கிக்கொண்டு வருகின்றது. வாசகர்கள் என்னை நேசிப்பதை விட, மல்லிகையைத் தான் அதிகம் அதிகமாக நேசிக்கின்றனர்.

☒ நீங்கள் மேடையில் பேசும்போது, மல்லிகையின் வரலாற்றை மிகைப்படுத்தி அடிக்கடி கூறுவதாக ஒரு கருத்து இலக்கிய உலகில் நிலவுகின்றதே, அதுபற்றி நீங்கள் என்ன கருதுகின்றீர்கள்?

கொழும்பு 6

எஸ்.சாராங்கன்

☒ ஒன்றை நீங்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நான் இளந்தலை முறையின் ஆழ்ந்த கவனிப்புக்கு கருத்துக்களை வெளியிடுகின்றேனே தவிர, எனக்கு இதனால் புதுப் புகழ் வந்து சேரும் என்ற எண்ணத்தில் எந்தக் கருத்துக்களையும் வெளியிடுவதேயில்லை.

நான் மல்லிகை பற்றி இன்று சொல்லும் பல கருத்துக்கள் நாளை வரலாற்று ஆவணமாகப் பதியப்படும் என்பது திண்ணம். இதைப் பதிவு செய்வதற்காகவே கருத்துக்களைச் சொல்லுகின்றேனே தவிர, மல்லிகைக்குப் புதுப் புகழ் தேடித் தரும் நோக்கம் எனக்குக் கிஞ்சித்தேனும் இல்லவே, இல்லை!

தற்போது விற்பனையில்

- திருகோணமலை கலை,
இலக்கிய வரலாறு
- திருமலை நவம் 650.00
- ஈழத்து நவீன ஓவியம்
- சு. சிவரெத்தினம் 350.00
- பேராசிரியர் க. கைலாசபதி
- லெனின் மதிவானம் 300.00
- இலங்கைத் தமிழியல்:
சில பதிவுகள்
- கலாநிதி ச. மனோன்மணி 675.00
- யாழ்ப்பாண இராச்சியம்
- பேரா. சி. பத்மநாதன் 490.00
- நூல் தேட்டம் - 7
- என். செல்வராஜா 1450.00
- பிற்கால இலக்கண
மாற்றங்கள்
- க. வீரகத்தி 600.00
- சிறுவர் இலக்கியம்
- பேரா. சபா. ஜெயராசா 350.00
- இலங்கையின் இனவர்க்க
முரண்பாடு
- குமாரி ஜயவர்த்தன 400.00
- தமிழ்க் கவிதைப்
பராம்பரியம்
- பேரா. கா. சிவத்தம்பி 600.00

குமரன் புத்தக இல்லம்

39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு 6

தொலைபேசி: 011 2364550, 011 3097608

E-mail: kumbhll@gmail.com

noolaham.org | aavanaham.org

Happy

Digital Centre (Pvt) Ltd

We Are Leading Towards to new prints in various Styles

- ◆ **Low Cost**
- ◆ **High Speed**
- ◆ **High Quality**
- ◆ **Any Paper or Any Board**
- ◆ **1200 dpi x 8 bit High Resolution colour output**
- ◆ **Panorama Print 13 x 40**

NO Positive Plates Colour Separation

KONICA MINOLTA

Digital Pro Lab & Digital Offset Press

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org